EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

ŞARPELE GALBEN

CAPITOLUL 1

În tot Siangtan-ul nu se găsea o casă asemănătoare cu cea a lui Joe Bray. Dar şi Joe era un om original, chiar şi pentru China, unde din timpurile lui Marco Polo se cuibărise o sumedenie de oameni extraordinari.

Casa era din piatră şi planurile fuseseră concepute de Pinto Huello, un arhitect portughez, care avea darul beţiei. Huello fusese nevoit să părăsească ţara sa natală în împrejurări foarte puţin onorabile pentru el şi ajunsese prin Canton şi Wuchau, în oraşul acesta mare şi murdar.

În genere se spune că Pinto elaborase planurile în mod genial. Într-o singură noapte, când casa era pe jumătate gata. Din cauza aceasta, jumătate din casă semăna cu celebra pagodă de porţelan şi rămânea să servească ca monument pentru gusturile excentrico-fantastice ale lui Pinto. Cealaltă jumătate semăna cu un depozit de mărfuri, cum se pot vedea cu duzinile pe malurile canalului şi oglindea minunat dispoziţia de după beţie a portughezului.

Joe era un munte de om, care iubea China şi băutura, plăcându-i să viseze toată ziua. Concepea atunci planuri admirabile; niciunul însă practicabil. Se bucura şi era încântat că din acel colţ îndepărtat putea pune în mişcare pârghii şi macarale, care ar pute aduce modificări radicale omenirii.

Când îl apucau asemenea „dispoziţii”, Joe semăna un Hârűn al-Rashâd. S-ar fi dus deghizat printre săraci şi ar fi împărţit bani acelora care o meritau. Dar nu întâlnise încă pe săracii care ar fi fost demni de filantropia lui.

China este o ţară în care se poate visa cu uşurinţă. Din locuinţa sa, Joe putea privi în depărtare, spre valurile fluviului Siang-Kiang, pe care se clătinau corăbii. Reflexul apusului de soare strălucea pe valuri.

Multe vaporaşe alunecau spre mare. Pe pânzele lor se reflectau razele soarelui în culori arămii. Mişcarea populaţiei semăna cu aceea a unui roi de albine. Dar de la distanţa de unde se afla Joe nu prea se putea distinge lămurit şi – ceea ce era mai important mai ales pentru China – nici mirosul caracteristic oraşelor chinezeşti nu ajungea până la el.

Bătrânul Joe Bray însă era obişnuit cu mirosul acela specific, care nu-l mai înspăimânta. El cunoştea toată ţara asta mare, din Manciuria până la Kwangs şi de la Şantung până în valea Ini Kiao-Kie, unde se vorbea o franţuzească de neînţeles. China reprezenta pentru Joe cea mai mare şi cea mai importantă parte a lumii. Întâmplările barbare şi mirosul caracteristic erau pentru el dovezi normale de viaţă. Gândea chinezeşte şi ar fi trăit în totul ca un chinez, dacă nu ar fi fost împiedicat de tovarăşul său.

Joe străbătuse pe jos toate provinciile Imperiului şi pătrunse în oraşe şi locuri unde albii n-aveau voie să intre. Odată fusese prins dezbrăcat de veşminte şi dus în Yamenul teribilului Fu-chi-ling, care fusese un timp guvernator al Su-Kiangului, spre a fi ucis. Dar. Joe plecă de acolo încărcat cu onoruri ca un mandarin şi fu condus la palatul fiicei cerului.

Dar toate acestea îl lăsau indiferent pe Joe Bray, care din naştere era englez; apoi deveni american, când America căpătă influenţă mai mare. De altfel, îşi putea permite toate lucrurile, căci era milionar, ba mai mult chiar. Casa era un palat. Câştigase enorm de mult la întreprinderi miniere şi altele. Câştigurile astea se înmulţiseră în ultimii zece ani atât de mult încât deveniseră averi fantastice.

Joe stătea comod într-un fotoliu adânc. Aşa putea el visa. Lângă el şedea Fing-Su. Acesta avea o statură înaltă şi arăta foarte bine, chiar dacă-l comparăm cu un european.

Nu avea nimic chinezesc în el, afară de ochii oblici. Gura obraznică şi nasul acvilin îl moştenise Fing-Su de la mama sa, care fusese o franţuzoaică; părul negru însă şi culoarea palidă caracteristică, de la tatăl său, de la Schan-Hu negustorul acela şiret şi aventurier. Fing-Su era îmbrăcat într-un halat gros de mătase şi cu pantaloni lungi până la ghete. Mâinile şi le băgase în mânecile halatului şi le scotea numai din când în când, spre a arunca scrumul de la ţigară.

Joe oftă, sorbi din pahar şi zise:

— Totul a venit aşa cum o meritaţi, Fing-Su. O ţară care n-are cap, n-are nici picioare şi nu se poate mişca; peste tot nu vezi decât stagnare, totul merge pe dos! Asta-i China! Înainte mai erau câţiva inşi, care ştiau să domnească, Ming şi bătrânul Hart şi Li-Hung.

Biay oftă din nou. Cunoştinţele sale asupra Chinei şi a vechilor dinastii nu prea erau grozave.

— Banii nu au valoare, dacă nu ştii să-i întrebuinţezi cum trebuie. Uită-te la mine, Fing-Su. N-am căţel, nici purcel şi totuşi sunt multi-multi-milionar! După cât se spune, familia mea e aproape dispărută.

Îşi frecă iritat nasul.

— Aproape”, repetă el cu precauţie.

— Dacă anumiţi oameni ar face ce vreau eu, nu ar fi aşa.

— S-ar putea spune că nu e nevoie decât ca dumneta să-ţi exprimi dorinţa ca ea să se şi împlinească.

Chinezul se exprima cu accentul acela nazal, caracteristic studenţilor din Oxford. Pe Joe nu-l putea bucura nimic mai mult decât să audă vocea protejatului său. Cultura vocii, construcţia impecabilă a frazelor, ascendenţa, de altfel nevoită, în ton şi felul de a vorbi, erau o muzică pentru urechile sale.

Fing-Su îşi dăduse într-adevăr examenele cu succes şi-şi luase licenţa la Oxford. Minunea asta o făcuse Joe.

— Dumneata eşti un om cult, Fing-Su, pe când eu sunt un bătrân fără cunoştinţe de istorie, geografie sau altele.

Cărţile nu mă interesează deloc. Nici nu m-am ocupat vreodată cu aşa ceva. Chiar Biblia este o afacere încurcată.

Sorbi şi restul rachiului de orez şi răsuflă adânc.

— Trebuie să mai discutăm o chestiune. Acţiunile pe care ţi le-am dat.

Urmă o pauză lungă neplăcută.

— Pare că El a spus că n-ar fi trebuit să fac aşa ceva. Înţelegeţi ce vreau să spun? Acţiunile n-au nici o valoare. Asta a fost una din ideile „sale", ca ele să fie scoase. Nu valorează în bani, nici o centimă.

— Ştie El că le am eu? Întrebă Fing-Su.

Ca şi Joe, nici Fing-Su nu-i zicea pe nume lui Clifford Lynne, ci numai „El".

— Nu, nu o ştie, spuse Joe apăsat. Asta-i buba. Vorbise într-o seară de chestiunea asta. Spunea că nu trebuie să cedeze nici o acţiune.

— Stimatul şi cinstitul meu tată poseda nouă acţiuni, spuse Fing-Su mieros, iar eu am acum douăzeci şi patru.

Joe se scărpină în bărbie. Era vădit supărat, ba chiar bănuitor.

— Ţi le dau dumitale. Ai fost un băiat bun, Fing-Su. Ai învăţat latineşte, filosofie şi toate celelalte. Cultura mea este slabă. De aceea am vrut să fac ceva pentru dumneata. Căci cultura este ceva important. Se întrerupse şi-şi muşcă unghiile. Nu sunt dintre aceia care dăruiesc ceva şi iau darul înapoi.

— El mă urăşte, spuse celălalt cu nepăsare. Ieri mi-a spus că sunt un şarpe galben.

— A spus asta? Întrebă Joe trist.

După tonul vocii sale se înţelegea că ar fi ameliorat cu plăcere această stare de lucru, dar nu putea.

— Mai curând sau mai târziu am să-l învârtesc eu pe el, spuse apoi Joe, silindu-se să-şi ascundă nesiguranţa în care se afla. Sunt un om inteligent, Fing-Su. Am idei pe care nimeni nu le ştie. Acum am un plan.

Începu să râdă, gândindu-se la secretul său, dar deveni imediat serios.

— În ceea ce priveşte acţiunile, îţi dau câteva mii de lire pe ele. Cum am spus, acţiunile n-au nici o valoare. Totuşi, vreau să ţi le răscumpăr.

Chinezul se mişcă pe scaun, fără zgomot şi se uită pătrunzător la prietenul său, pe care-l considera ca pe un părinte.

— La ce-mi poate servi mie banul, domnule Bray? Întrebă el, aproape ca un servitor. Stimatul şi cinstitul meu părinte mi-a lăsat o avere mare. Iar eu sunt un chinez care n-are cerinţe mari.

Fing-Su aruncă mucul de ţigară ce-l ţinea în mână şi-şi răsuci, cu o iuţeală extraordinară, o altă ţigaretă. Abia că se observaseră mişcările degetelor sale.

— Se povesteşte prin Shanghai şi Canton că societatea Nan dispune de mai mulţi bani decât ar fi văzut vreodată guvernul actual, spuse el pe îndelete. Mai spun că oamenii lui Loloan au găsit mine de aur în valea Liao-Lic.

— Noi am găsit, îl întrerupse Bray, mulţumit de sine. Oamenii lui Lolo nici nu puteau găsi ceva. Cel mult au inventat pretexte ca să dea foc templelor chinezeşti.

— Dar dumneata ai banii, insistă Fing-Su. Un capital mort.

— Nu mort. Produce patru şi jumătate la sută.

Fing-Su surâse.

— Patru şi jumătate la sută! Sută la sută ar trebui să producă şi s-ar putea câştiga uşor. Sus, la Shun-Şi, sunt depozite de cărbuni care valorează un bilion – ce zic un bilion, o mie de bilioane de dolari! Dumneata poţi face afacerea – o ştiu, nu este în Cetatea Prohibită un om care să ordone „fă asta” şi să se facă. Şi dacă s-ar găsi un asemenea om, n-ar avea armată. Vezi, pentru asta s-ar putea întrebuinţa cu folos fondul dumitale de rezervă. Da, un om cu mâna tare.

— Se poate.

Joe Bray se uită speriat în jurul său. Ura politica chineză, dar „El” o ura şi mai mult.

— Fing-Su, începu el, consulul american a fost ieri la masă la mine. Era foarte iritat din cauza clubului vostru, „Mâinile vesele”. Spunea că se vorbeşte prea mult în toate părţile. Şi guvernul central s-a interesat de acest club. Ho Sing a fost săptămâna trecută pe aici şi a întrebat când ai de gând să te înapoiezi la Londra.

Buzele subţiri ale chinezului se strânseră într-un surâs sarcastic.

— Se face prea mult zgomot în jurul micului meu club. Clubul nu urmăreşte decât scopuri sociale – cu politica nu avem nici o legătură. Domnule Bray, nu crezi că ar fi o idee bună să întrebuinţam rezervele societăţii Yun Nan pentru.

— Nu cred deloc aşa ceva. Joe clătină din cap. Fondurile nu le pot ataca în nici un fel. Dar, în ceea ce priveşte acţiunile, Fing-Su…

— Acţiunile sunt depuse la bancherul meu din Shanghai. Am să dispun să se înapoieze. Aş dori să fiu pe plac prietenului nostru, căci am pentru el numai admiraţie şi stimă. Şarpe Galben a spus. Nu e prietenos din partea sa.

Litiera îl aştepta la poartă, ca să-l ducă acasă, şi Joe se uită lung după el.

În faţa casei lui Fing-Su aşteptau trei oameni. Fing-Su le făcu semn să intre în încăperea întunecoasă care servea drept cabinet de lucru, şi spuse.

— Clifford Lynne va veni la două ore după apusul soarelui prin Poarta Orezului Binefăcător. Ucideţi-l şi aduceţi-mi toate hârtiile ce le veţi găsi la el.

Clifford sosi punctual, însă, prin Poarta Mandarinilor, aşa că ucigaşii nu-l întâlniră. Ei povestiră acest lucru lui Fing-Su, care ştia deja cum şi pe unde venise Clifford.

— Veţi mai avea şi alte ocazii, zise Fing-Su, şi poate că-i bine că nu s-a întâmplat nimic în timpul cât eram în oraş. Mâine plec la Londra şi voi aduce putere!

CAPITOLUL 2

Exact la şase luni după plecarea lui Fing-Su spre Europa îi găsim pe cei trei tovarăşi ai firmei Narth Brothers şezând cu uşile închise în sala de şedinţe a asociaţiei lor. Domnii aceştia se găseau într-o situaţie neplăcută. Stephen Narth ocupase locul din capătul mesei. Faţa sa grasă, greoaie, era palidă. Fruntea încruntată arăta că-l preocupă griji mari.

Maiorul Gregory Spedwell luase loc la dreapta sa. Maiorul avea o faţă galbenă, păr negru cârlionţat. Mişca nervos din degete. Trecutul lui nu era numai milităresc.

În faţa lui şedea Ferdinand Leggat, care, cu faţa sănătoasă şi cu barbetele sale, semăna întocmai unei fotografii a lui „John Bull”. Caracterul său însă nu corespundea expresiei sale sănătoase. Leggat trecuse prin multe până ce a găsit un adăpost la firma Narth Brothers Ltd.

Pe timpuri, numele firmei Narth Brothers era cunoscut în Londra ca al unei firme demne de toată încrederea. Puteai jura pe seriozitatea ei. Tatăl actualului şef al casei, Thomas Ammot Narth, făcuse numai afaceri corecte, dar de mică măsură. Firma conta pentru clienţii ei ca una din cele mai de seamă din Anglia. Tânărul Narth moştenise, ce-i drept, simţul negustoresc, însă nu şi prevederea înţelegătoare a tatălui său. Urmarea a fost că a mărit cifra de afaceri, preluând şi clienţi nu prea de seamă. Vechii clienţi ai casei nu văzuseră cu ochi buni amploarea ce i-o dădu tânărul Narth şi au rupt legăturile cu el, mai ales când s-au descoperit afacerile oneroase ale noilor clienţi ai casei. Ajunsese la urmă ca tot personalul casei Narth să fie compus numai dintr-un dactilograf şi un agent de bursă.

Uneori Narth câştiga sume importante, dar îi lipseau afacerile solide şi sănătoase, care stau la baza oricărui succes sigur.

În timpuri de criză, Narth abia se menţinuse prin înfiinţarea mai multor societăţi anonime. Unele din aceste societăţi au avut succes. Cele mai multe au fost nevoite să lichideze.

Cu ocazia acestor aventuri făcuse cunoştinţa lui Ferdinand Leggat, care era un speculant în petrol şi întreţinea, afară de aceasta, o agenţie de teatru, ocupându-se şi cu camăta. Leggat luase parte activă la „fondările” societăţilor anonime ale lui Narth.

Împrejurarea care aduse la un loc pe cei trei părtaşi ai firmei în sala aceea friguroasă din Manchester House, şi încă la ora nouă dimineaţa, n-avea nici o legătură cu celelalte afaceri ale firmei Narth. Tocmai vorbea Leggat, care se exprima foarte ambiguu:

— Ce să ne învârtim după deget. Să numim copilul pe numele său adevărat. Afacerea noastră a ajuns la faliment. Şi când o să fie să lichidăm, o să iasă la iveală lucruri care nu ne interesează şi nu ne privesc pe noi doi, pe Spedwell şi pe mine. Nici eu, nici Spedwell n-am speculat cu banii firmei.

— Dar aţi ştiut., începu Narth cu un ton iritat.

— N-am ştiut nimic, îl întrerupse Leggat.

— Cenzorii au stabilit că suma de 500000 de lire nu e justificată. A fost speculată la bursă, dar nu de către Spedwell sau de mine.

— Dar voi m-aţi sfătuit să fac asta.

Leggat ridică din nou mâna şi-l opri să continue.

— Nu e momentul să ne acuzăm reciproc. Ne lipsesc 50000 de lire. Unde şi cum ne-am putea procura suma aceasta?

Se uită o clipă la Spedwell, care îl aprobă din ochi.

— Dumitale ţi-e uşor să vorbeşti, se supără Narth, ştergându-şi cu batista sudoarea de pe frunte. Aţi fost doar amândoi părtaşi la speculaţia de petrol, amândoi.

Leggat surâse şi ridică din umeri, fără însă a răspunde la acuzaţia adusă.

— 50000 de lire este o sumă mare.

Erau primele cuvinte pe care le pronunţa Spedwell în ziua aceea.

— Mulţi, mulţi bani, îl aprobă prietenul său şi aşteptă ca Narth să răspundă ceva.

— Nu ne-am întrunit azi ca să discutăm fapte cunoscute şi arhicunoscute, spuse Narth nerăbdător, ci ca să găsim o posibilitate de scăpare. Cum putem să îndreptăm lucrurile, asta-i întrebarea?

— Asta-i uşor de răspuns, zise Leggat jovial. Eu, în ceea ce mă priveşte, nu simt necesitatea să intru în puşcărie. Şi trebuie deci ca noi, adică dumneata, domnule Narth, să procuri banii. Nu ne rămâne decât o posibilitate, continuă Leggat uitându-se atent la Narth. Dumneata eşti doar nepotul sau vărul lui Joe Bray care, cum ştie toată lumea, are averi imense, mai mari decât poate să-şi închipuie cineva. Se presupune că este cel mai bogat om din China. După câte ştiu eu – şi te rog să mă îndrepţi dacă greşesc – dumneata şi familia dumitale primiţi anual o sumă de la el.

— Două mii de lire pe an, spuse Narth.

— Omul care-ţi dă dumitale două mii de lire pe an, trebuie să poată fi atins, într-un fel sau altul. Pentru Joe Bray, 50000 de lire sunt un fleac, spuse el, pocnind din degete.

Leggat schimbă o privire cu Maiorul şi zâmbi.

— Stimate domnule Narth, situaţia se prezintă astfel: în vreo patru luni, poate şi mai devreme, vei sta în faţa judecătorului – ca falit – dacă nu poţi procura banii, să îndepărtezi fiarele sălbatice, ce vor fi în curând pe urma dumitale.

— Pe urma noastră, a tuturor, îl corijă Narth. Nu am să fiu condamnat numai eu – luaţi aminte la asta! Scoateţi-vă odată pentru totdeauna din cap ideea că l-aş putea face pe Joe Bray să-mi trimită măcar o centimă mai mult decât trimite acum. Joe e tare ca fierul, iar asociatul său, mai tare ca oţelul. Crezi, oare, că n-am încercat să scot mai mult de la el? Imposibil!

Leggat se uită din nou la Spedwell. Amândoi oftară şi se sculară simultan de pe scaun.

— Poimâine ne întâlnim din nou, spuse Leggat. Şi vei face bine, dacă între timp vei telegrafia în China, căci singura alternativă pentru Joseph Bray poate fi mai puţin neplăcută decât ştirea că ruda sa va trebui să stea în închisoare.

— Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Narth, aruncându-i o privire furioasă.

— Vreau să spun, răspunse Leggat aprinzându-şi calm o ţigară, să ceri asistenţa unui domn Grahame Clay.

— Şi cine dracu e acest domn Grahame Clay? Întrebă Narth mirat.

Leggat surâse plin de taină.

CAPITOLUL 3

Stephen Narth părăsea de obicei biroul său, situat în Old Broad Street, pe la orele patru după-amiaza. Limuzina îl aştepta spre a-l duce acasă, în vila sa din Sunningdale. Dar, în ziua aceea, el ezită să plece, nu pentru că l-ar fi reţinut vreo afacere deosebită sau pentru că ar fi avut nevoie de un timp oarecare ca să gândească asupra situaţiei sale precare, ci pentru că la cinci venea poşta din China şi aştepta în acea zi cecul lunar.

Joseph Bray îi era văr de rangul al doilea. Pe timpul când Narth Brothers erau prinţi în afaceri şi Bray, numai o rudă săracă, întreprinderile lui Joe Bray nu erau băgate în seamă. Abia de vreo zece ani se aflase ceva mai mult, atunci când Joe Bray încercase să intre iar în legătură cu rudele sale. Nimeni nu ştia ca Joe Bray mai exista pe undeva.

Ei nu se văzuseră niciodată. Narth primise, ce-i drept, o fotografie a lui Joe, din care se arăta a fi o persoană aspră. Probabil că impresia ce-i făcuse fotografia l-a împiedicat pe Narth să-i ceară ajutor lui Bray, ajutor de care avea atât de mare nevoie.

Secretarul său, Perkins, intră pe la cinci şi-i aduse o scrisoare.

— Domnişoara Joan a fost aici pe când eraţi în conferinţă.

— Nu face nimic, răspunse Narth indiferent.

Joan era o Bray, unul din cei doi membri ai ramurii mai tinere a familiei, pe care el o cunoscuse încă înainte de a fi primit prima scrisoare de la Bray. Joan era o verişoară îndepărtată şi fusese crescută în casa lui, iar el îi dăduse o creştere bună, însă ieftină, aşa cum se cresc rudele sărace.

Situaţia ei în menajul lui Narth nu s-ar fi putut preciza. Joan era într-adevăr de nepreţuit. Ea îngrijea de casă în absenţa fiicelor lui Narth, ţinea socotelile menajului, înlocuia pe intendent şi chiar şi pe o servitoare. Cu toate că era ceva mai tânără decât Letty şi mult mai tânără decât Mabel, se pricepea admirabil să le ocrotească pe amândouă.

Câteodată se ducea şi ea cu fetele la teatru, altă dată lua parte şi la câte o petrecere cu dans, când se simţea lipsa dansatoarelor. De obicei însă, Joan stătea retrasă, căci, de multe ori, ceilalţi membrii ai familiei găseau ciudat ca ea să ia masa împreună cu ei şi cu musafirii lor. Joan mânca atunci singură în camera ei din mansardă şi nu-i părea prea rău.

Din plicul ce i-l adusese Perkins scoase încetişor scrisoarea importantă. Cecul aşteptat se găsea acolo, dar şi o scrisoare lungă, neobişnuit de lungă.

În general, Joe Bray nu trimitea epistole lungi. De cele mai multe ori, cecul era însoţit de o coală de hârtie pe care erau scrise numai cuvintele: „Salutări amicale”. Narth puse cecul în buzunar şi începu să citească scrisoarea, fiind tare mirat de faptul că vărul său a devenit aşa de comunicativ.

Scrisoarea, scrisă de Joe cu scrisul său caracteristic, era plină de greşeli ortografice.

Dragă domnule Narth, Cred să te vei mira că-ţi scriu o scrisoarea atât de lungă. Ei bine, dragă domnule Narth, trebuie să-ţi scriu că am fost grav bolnav şi că mă întremez cu greu. Doctorul spune că nu poate preciza cât mai am de trăit. De aceea m-am decis să-mi fac testamentul, pe care mi l-a conceput avocatul Albert van Rus. Dragă domnule Narth, trebuie să-ţi mărturisesc că am pentru familia

dumitale mare stimă, cum o ştii, de altfel. M-am gândit mult cum te-aş putea ajuta pe dumneata şi familia dumitale şi am ajuns la următorul rezultat. Directorul meu, Clifford Lynne, care trăieşte din copilărie în casa mea, a devenit asociatul meu, atunci când am descoperit minele de aur. El e într-adevăr un băiat excelent şi eu am decis că el să se însoare cu cineva din familia mea, pentru a da continuitate familiei. După câte ştiu, aveţi mai multe fete în familie, două ale tale şi o verişoară. Doresc ca Clifford Lynne să ia în căsătorie pe una din ele. El şi-a dat consimţământul. Acum e în voiaj şi va sosi peste câteva zile la dumneata. Ultima mea voinţă este: îţi las 2/3 din partea mea la mina de aur şi o treime la Clifford Lynne cu condiţia că se însoare cu una din fete. Dacă, însă, niciuna din fete nu-l va voi, atunci toată averea mea rămâne lui Clifford. Căsătoria trebuie să se facă însă înainte de 31 decembrie a anului în curs. Dragă domnule Narth, dacă cele de mai sus nu-ţi convin, atunci nu vei căpăta nimic după moartea mea.

Al dumitale devotat, Joe Bray.

Stephen Narth citi scrisoarea cu gura căscată. În capul său uruia o moară! Salvarea îi venea de acolo de unde nu s-ar fi aşteptat niciodată să-i vie. Sună, chemă secretarul şi-i dădu în grabă câteva instrucţiuni urgente. Neputând aştepta urcarea ascensorului, coborî în grabă treptele şi sări în automobilul care-l aştepta. Tot drumul, până acasă, nu se gândi decât la scrisoarea primită de la Joe şi la propunerea curioasă a acestuia.

Bineînţeles că Mabel era aceea care trebuia să se mărite cu Clifford! Era doar cea mai mare. Sau Letty. Banii lui Joe astfel erau aproape în buzunarul său!

Ajuns acasă, sări vesel şi surâzând din maşină. Mabel băgă imediat de seamă că s-a întâmplat ceva neobişnuit şi alergă spre el. În momentul acela apăru şi Letty în pragul uşii. Ambele erau fete drăguţe, numai ceva cam prea grăsuţe, faţă de cum ar fi dorit el să fie.

Cea mare înclina spre melancolie. Ea lua din viaţă partea tristă şi asta dădea de multe ori ocazii la neplăceri.

— Ai auzit ceva despre chinezii aceia grozavi? Îi sări înainte Mabel. Sărmana Letty era gata să capete un acces de nervi.

Altădată i-ar fi impus tăcere, căci el era un om care nu-şi pierdea cumpătul din cauza fleacurilor zilnice. Apariţia neobişnuită a unuia sau a mai multor chinezi pe locul său nu-l interesa. Dar astăzi reuşi chiar să surâdă cu bunăvoinţă şi să facă o glumă asupra acestei ştiri alarmante a fiicei sale.

— Fetiţa mea, dar nu e un motiv să vă speriaţi. Perkins mi-a povestit totul. Indivizii aceia s-au speriat probabil tot atât de rău ca şi Letty! Intraţi în casă, am să discut ceva foarte important cu voi!

Narth intră cu fiicele sale în camera de toate zilele, închise uşa şi le povesti noutăţile extraordinare pe care ele le ascultară în tăcere.

Spre marea lui surprindere, Mabel îşi aprinse ţigara obişnuită, scuturâ scrumul pe covor şi începu, după ce schimbă o privire cu sora sa:

— Pentru tine, tată, afacerea asta e bună, dar ce avem noi din ea?

— Ce aveţi voi din asta? Întrebă mirat Narth. Dar asta e doar limpede de tot. Profitul ce veţi avea voi se vede numaidecât. Individul acela capătă doar o treime din avere.

— Dar cât primim noi din această treime? Întrebă Letty. Şi afară de asta, cine e directorul acela? Cu banii ăştia putem face alte partide, decât să ne măritäm cu un director de mină.

Tăcerea mortală care urmă fu întreruptă de Mabel.

— În tot cazul, trebuie să discutăm cu tine şi să aranjăm chestiunea într-un fel sau într-altul, spuse ea. Bătrânul acela îşi închipuie că pentru o fată singurul lucru important la un bărbat e să fie bogat. Pentru mine, însă, asta nu e suficient.

Pe Stephen Narth îl trecu un fior rece. Nici prin vis nu i-ar fi trecut că o să găsească opoziţie tocmai la fetele lui.

— Dar nu înţelegeţi că nouă nu ne lasă nimic, dacă niciuna dintre voi nu se mărită cu Clifford? Bineînţeles că şi eu, în locul vostru, m-aş gândi mult, dar n-aş respinge o partidă atât de strălucită.

— Dar câtă moştenire lasă el? Întrebă Mabel cu simţul ei practic. Asta e doar punctul principal al întregii chestiuni. Eu spun pe faţă. N-am intenţia să cumpăr mâţa în sac – şi apoi care va fi situaţia noastră în societate? Probabil că va trebui să plecăm în China şi să locuim într-o cocioabă mizerabilă.

Mabel se aşezase pe colţul mesei, puse picior peste picior şi mişca vârful piciorului. În poziţia asta semăna cu o damă de cabaret, pe care o cunoscuse el în tinereţea sa. În apariţia lui Mabel era ceva, care nu corespundea, nu se potrivea, nici cu rochiţa scurtă ce o purta şi nici cu căpşorul tuns băieţeşte.

— Am trăit destul în sărăcie şi constrângere, continuă ea. Ţin să-ţi spun că, în ceea ce mă priveşte, eu nu sunt de acord cu această căsătorie.

— Nici eu, spuse Letty cu tărie. Ceea ce spune Mabel este foarte adevărat. Am avea o situaţie mizerabilă ca soţie a acestui Lynne.

— Şi eu pot să va spun că el s-ar purta foarte bine cu voi. Spuse Narth, care era complet dominat de fiicele lui.

Mabel sări brusc de pe masă. Ochii îi luceau.

— Eu ştiu o soluţie – Cenuşăreasa!

— Cenuşăreasa? Întrebă Narth.

— Desigur, Joan. Copil ce eşti. Citeşte bine scrisoarea.

Toţi trei citiră încă o dată scrisoarea şi, când fură aproape de sfârşitul ei, Letty nu mai putea de bucurie.

— Desigur, Joan! Strigă ea. Şi de ce nu s-ar mărita oare Joan? Ăsta-i un lucru mare pentru ea – perspectivele ei sunt şi aşa zero, iar nici la noi n-ar mai avea ce căuta, când tu o să fii bogat. Dumnezeu ştie ce o să ne facem atunci cu ea!

— Joan, răspunse Narth, mângâindu-şi bărbia. La Joan nu se gândise încă.

Fetele aveau dreptate. Joan îndeplinea toate cerinţele lui Bray. Era un membru al familiei. Mama ei fusese o Narth. Mai înainte chiar ca el să fi lăsat scrisoarea pe masă, Letty sunase şi spusese servitorului, care intră: „Spune domnişoarei Bray să vină încoace.”.

Trei minute mai târziu, fata, sacrificata cu care familia Narth voia să îmblânzească pe zeii sorţii, intră în odaie.

CAPITOLUL 4

Jean Bray avea douăzeci şi unu de ani, dar arăta mult mai tânără. Era suplă – Letty spunea de ea că e slabă, dar asta era exagerat. Membrii familiei Narth aveau obrajii plini, bărbia rotundă şi capetele frumoase, dar erau cu toţii puţin cam flegmatici.

Joan, din contră, avea un corp mlădios şi un spirit vioi, fiecare mişcare a ei era sigură şi conştientă. Când şedea liniştită, avea aparenţa unei aristocrate (ea ştie cum să ţină mâinile, spunea Letty de ea cam ironic). I se vedea pe faţă că-i face plăcere să fie mereu ocupată. Zece ani fusese neglijată, ignorată şi înlăturată, când ei nu voiau ca ea să fie văzută de alţii. Dar Joan nu-şi pierduse puterea de viaţă şi nici încrederea în sine.

Acum stătea în odaie cu un surâs şiret în ochii săi cenuşii, şi se uita de la unul la altul şi băgă de seamă imediat că s-a întâmplat ceva extraordinar. Fineţea tenului ei şi toată înfăţişarea ei drăguţă nu era pusă în umbră, dar nici nu ieşea în evidenţă, faţă de frumuseţea mai convingătoare a verişoarelor sale. Ea semăna cu un portret, a cărui fineţe splendidă nu trebuia accentuată nici prin artificii şi nici prin jocuri de umbră.

— Bună seara, domnule Narth. Ea îi vorbea totdeauna aşa. Am terminat decontul trimestrial – e detestabil!

În orice altă ocazie, ştirea aceasta l-ar fi lovit greu de tot pe Narth, dar perspectiva de a moşteni o avere imensă

făcuse să nu-l mai impresioneze posesiunea unei sume de o sută de lire mai mult sau mai puţin.

— Ia loc, Joan! Spuse el.

Surprinsă, Joan îşi luă un scaun şi se aşeză la o parte.

— Vrei să citeşti scrisoarea asta? El îi întinse peste masă scrisoarea.

Joan citi în tăcere şi, după ce isprăvi, un surâs îi flutură pe buze.

— Asta e într-adevăr o ştire bună. Sunt foarte veselă, spuse ea şi se uită ironic de la o verişoară la alta.

— Şi cine are să fie logodnica fericită?

Veselia ei neschimbată îi apărea lui Mabel ca o ofensă. Siguranţa cu care Joan presupunea că una din fetele lui Narth va merge să se îngroape într-un orăşel obscur chinezesc o făcu să se înroşească.

— Nu fi aşa de proastă, Joan, spuse ea aspru. Aceasta este o chestiune care trebuie judecată.

— Draga mea – Stephan Narth înţelese că trebuie să procedeze cu mult tact – Clifford Lynne este într-adevăr un om bun. Unul dintre cei mai buni care există. Ăsta e norocul cel mai mare, care ar fi putut veni vreodată. Într-adevăr, spuse el cu prevedere, scrisoarea asta nu e singura pe care am primit-o de la vechiul nostru prieten Joseph. Mai am o scrisoare în care se exprimă şi mai lămurit.

Joan se uită la el, ca şi cum ar aştepta să i se arate scrisoarea aceea misterioasă. Dar Narth nu făcu nici un gest şi asta din simplul motiv că acea scrisoare nici nu exista realmente, doar numai în fantezia lui.

— Zău, dragă Joan, Joseph doreşte ca tu să te măriţi cu Clifford.

Joan se sculă încet de pe scaun. Sprâncenele sale se ridicară în sus.

— El vrea să-l iau în căsătorie? Repetă ea. Dar eu nici nu-l cunosc pe bărbatul acesta.

— Tot atât de puţin ca şi noi, spuse Letty liniştită. Dar nici nu este vorba despre asta. De altfel, cum vrei să cunoşti pe

un bărbat pe care trebuie să-l iei în căsătorie? Poţi să vezi un bărbat în fiecare zi câteva minute şi să n-ai nici o idee de ce caracter are; după ce te-ai măritat cu el, abia atunci îşi dă arama pe faţă!

Dar toate astea nu-i uşurau lui Narth problema. Făcu semn lui Letty să tacă.

— Joan, spuse el. Am fost totdeauna bun faţă de tine. Ţi-am dat un cămin şi am făcut, după cum ştii, şi mai multe pentru tine.

Se uită la fetele sale şi le făcu semn să-i lase singuri. După ce fiicele sale ieşiră din cameră, el începu:

— Joan, trebuie să discut odată deschis cu tine. Nu era prima dată când el vorbea „deschis” cu ea şi Joan ştia ce vine acum. Joan avusese un frate, un băiat sălbatec, cu un caracter uşuratic, care fusese funcţionar la firma Narth Brothers, dar care a dispărut într-o bună zi, luând cu sine banii din casă – erau câteva sute de lire sterline – dar băiatul plătise cu viaţa întâmplarea asta, când voise să fugă spre un port. Fu găsit mort pe şoseaua care ducea la Kent, sub sfărâmăturile automobilului său. Apoi mai era afacerea cu mama lui Joan, bătrână şi bolnavă, pe care Narth o întreţinuse în ultimii ani ai vieţii ei. „E imposibil ca s-o băgăm într-un azil, tată.” spusese Mabel. „Dacă se află asta în ziare, o să fie un scandal nemaipomenit.” (Mabel era Mabel, chiar la şaptesprezece ani!)

— Nu vreau să-ţi reamintesc toate ce am făcut pentru familia ta, începu Stephen, dar le aminti. Te-am luat în casă la mine şi ţi-am făcut o poziţie socială, pe care n-ai fi avut-o altfel. Acum ai şi tu ocazia să-ţi arăţi recunoştinţa faţă de mine. Doresc foarte mult să-l iei în căsătorie pe acest bărbat.

Ea îşi muşcă buzele, dar nu ridică privirea de pe covor.

— Auzi ce-ţi spun?

Ea dădu din cap afirmativ şi se scula încet de pe scaun.

— Vrei într-adevăr să mă mărit cu el?

— Eu vreau să devii o femeie bogată, spuse el apăsat. Nu-ţi cer să aduci un sacrificiu oarecare. Îţi dau posibilitatea să devii fericită. Din zece fete, nouă nu s-ar gândi nici o clipă.

Servitorul bătu în uşă şi intră în cameră, aducând pe o tavă de argint o telegramă.

Narth o desfăcu, o citi şi înlemni.

— A murit", spuse el încet. Bătrânul Joe Bray a murit.

Dar deja îşi făcea calculele. Acum era 1 iunie. Dacă ar fi putut s-o mărite pe Joan până într-o lună, atunci ar fi putut evita falimentul firmei Narth Brothers. Privirile lor se întâlniră. Uitătura ei era liniştită, sigură, însă întrebătoare. A lui era rece, calculată şi fără sentiment.

— Vrei deci să te măriţi cu el? Întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Da. Cred că da, răspunse ea liniştită. Oftatul de uşurare cu care răsuflă el, îi dădu o împunsătură şi o lăsă să simtă pentru prima dată amărăciunea vieţii.

— Tu eşti o fată deşteaptă şi nu are să-ţi pară rău, spuse el, pe când se apropia de ea şi-i lua mâinile reci în ale sale.

— Pot să te asigur, Joan.

El se întoarse, căci din nou se auziră bătăi în uşă. Servitorul întră iar în odaie şi spuse:

— Un domn vrea să vă vorbească.

Abia spuse aceste vorbe, că vizitatorul şi intră pe uşă. Era un bărbat înalt, care purta un costum dintr-o stofă aspră, pestriţă. Ghetele sale erau din piele netăbăcită şi păreau că şi le-a făcut singur. Nu purta guler. O cămaşă moale se întrezărea la gât. În mână ţinea o pălărie veche, uzată, care completa portretul! Joan se uita însă numai la faţa sa. Nu văzuse încă un asemene bărbat. Trebuia să se mire! Părul său lung, cafeniu, era ondulat. Purta o barbă lungă, neîngrijită, care-i ajungea până la piept.

— Dar cinE. Începu Narth.

— Mă numesc Clifford Lynne, spuse persoana intrată. După câte ştiu, trebuie să mă însor cu cineva. Cine e?

Ei se uitau la acest individ ciudat şi Letty, care intrase imediat după el, râse nervos.

— Domnul Lynne. Se bâlbâi Narth.

Mai înainte însă ca aceasta să fi putut răspunde, surveni o întâmplare dramatică. Afară se auzi servitorul vorbind cu cineva. Narth se uită afară şi văzu un individ care ţinea în mână o cutie pătrată.

— Ce este asta? Întrebă el aspru.

Servitorul întinse mâna afară, luă cutia şi o aduse în cameră.

— Domnul Lynne, spuse servitorul, ca unul care se afla într-o situaţie neplăcută.

— Da.

Bărbosul se întoarse spre servitor. Toate mişcările sale aveau ceva nesigur, cum observă Joan.

— Pentru cine?

El puse cutia pe masă şi încreţi fruntea. Pe capac erau zugrăvite vorbele:

Clifford Lynne Esq.

A se preda la sosirea sa.

Când Lynne întinse mâna să ridice capacul, Joan se cutremură. Avea o presimţire că pe Lynne îl ameninţă un pericol mare. Nu ştia însă ce.

— Ce naiba-i asta? Întrebă Lynne mirat.

Cutia era deschisă, dar nu se vedea nimic, decât nişte vată albă care mişca cu mlădieri curioase.

Deodată ieşi din vată un cap cu doi ochi negrii, de forma perlelor, care străluceau a răutate.

În intervalul de o secundă ieşi şi un corp lung subţire care se clătina încolo şi încoace. Dintr-o dată se repezi înainte.

Şarpele greşise însă distanţa. Zăcea acum cu corpul pe masă, capul îi atârna în jos, coada îi rămăsese încă în vată. Aşa rămase câtva timp.

Pe când stăteau înlemniţi de frică, şarpele alunecă pe podea. Ridică iarăşi capul, corpul i se clătina încoace şi încolo şi apoi se pregăti să sară.

O explozie îi asurzi pe toţi. Joan zări, printr-un nor de aburi albăstrii, cum corpul fără cap al şarpelui se zvârcolea pe jos.

— Afurisită bandă. Spuse Lynne mirat. Cine a adus cutia asta?

CAPITOLUL 5

— A fost adusă de un chinez, bâlbâi servitorul.

— Un chinez? Strigă Clifford Lynne.

Servitorul arătă speriat prin fereastra deschisă, spre grădină.

Lynne rămase un moment înlemnit, apoi sări dintr-o dată pe fereastră afară şi zbură ca vântul spre gardul de zid, care împrejmuia proprietatea. Ceva mai târziu, sări peste acest zid ca un acrobat de forţă.

Abia dispăruse, că spaima ce cuprinsese pe cei rămaşi în cameră a şi dispărut. Joan trebuia să se ocupe de Letty, care plângea şi râdea. Sub masă se încolăcea şarpele în agonie. Încăperea era plină de fum.

Mabel, auzind împuşcătura, intră în cameră şi, văzând şarpele pe podea, se uita speriată când la sora sa, când la Joan, când la tatăl său.

— Individul acela sălbatec a încercat să o ucidă pe Letty! Mabel era de speriat, în furia ei greşit întrebuinţată.

— Linişte!

Stephen Narth puse capăt, cu explicaţia asta, neliniştii care domnea. El se simţea deodată stăpânul casei.

— Fiţi liniştite. Niciuna din voi nu are atâta cap ca Joan.

Letty se sculă clătinându-se, se uită în jurul ei, ca sa vadă, dacă o compătimeşte cineva.

— Acesta a fost un şarpe adevărat.

Narth se uită speriat la animalul care se zvârcolea pe jos şi cu tot curajul ce-l arăta, făcea o impresie ridicolă.

— Scoate bestia asta din cameră, spuse el servitorului. Apucă-l cu un cleşte. L-a împuşcat? Nici n-am văzut să fi întrebuinţat vreo armă.

Joan clătină din cap.

— Nici eu n-am văzut nimic. Am auzit numai detunătura.

Narth arătă şarpele. Servitorul veni cu cleştele şi-l apucă de coadă.

— Bandă mizerabilă!

Ambele fete se uitară la tatăl lor.

— Cine a fost ăsta, tată. Un vagabond? Întrebă Letty.

Narth clătină din cap.

— Clifford Lynne, spuse el. Ambele rămaseră împietrite.

— Sperietoarea asta de păsări? Exclamă Letty mâniată.

— Acesta, acesta era deci bărbatul pe care eU. Pe care ni.

Narth se uită cu subînţeles la Joan. Acesta stătea la fereastră.

Clifford Lynne trecu în goană peste locul îngrădit. Barba lui prea lungă flutură în vânt. Când văzu şarpele, se opri.

— Cap galben…, spuse el gânditor.

Letty era tăcută, când bărbatul acesta ciudat intră agale în cameră, cu mâinile în buzunar.

— A văzut cineva vreun chinez prin apropiere? Întrebă el.

Letty şi Mabel vorbeau, ambele în acelaşi timp. El însă se adresă lui Joan, care nici nu tremura şi nici nu manifesta frică.

Se duse la fereastră şi se uită afară. Se întoarse apoi la masă şi scoase vata din cutie, bucată cu bucată.

— Într-adevăr, numai un şarpe! Ce nemernicie! Se uită din nou afară în grădină.

— Credeam că o să întrebuinţeze cuţitele. Blestemaţii ăştia pot arunca admirabil cu cuţitele. Acum un an un chinez din aceştia a ucis pe un maistru de-al meu de la mină cu o singură aruncătură de cuţit – la o distanţă de peste o sută de metri.

El se adresase lui Joan şi vocea sa era prietenoasă.

— L-ai prins pe făptuitor? Întrebă ea.

Bărbatul cu barba mare continuă dând din cap.

— După legile existente acolo, l-am spânzurat pur şi simplu. Era un tip care părea capabil, din toate punctele de vedere; dar prea avea mult temperament. Şi singura

posibilitate de a proceda cu asemenea tipi plini de temperament este să-i spânzuri.

Privirea îi căzu asupra lui Letty, care găsea observaţia sa despre temperament cam deplasată şi ofensatoare. El o văzu cum îşi încreţeşte buzele, dar asta nu-l jena deloc.

— Dumneata eşti aceea, care.? Întrebă el.

Ea începu să vorbească:

— Nu. Nu eu. Ce vrei să spui cu asta?

Ea ştia însă precis ce vrea să spună Clifford.

— Trebuie să mă însor cu cineva.

El se uită apoi la Mabel care roşi. Ochii săi albaştri, copilăroşi, se uitau cu duşmănie la el şi cu tot dispreţul pe care-l simţea pentru el.

— Nici sora mea şi nici eu nu suntem atât de fericite, spuse ea ironic. Trebuie să te adresezi lui Joan. Ea se uită apoi la Narth. Tată, spuse ea.

Foarte jenat, Narth o prezentă pe nepoata sa.

— Oh, spuse Lynne.

Şi acest „oh” putea să însemne orice. Putea să însemne tot atât de bine părere de rău, decepţie sau surpriză plăcută.

— Ei bine, iată-mă. Şi sunt gata să mă. Ezită o clipă, negăsind cuvântul potrivit.

Joan ar fi putut jura că expresia pe care ar fi voit să o întrebuinţeze ar fi fost „sacrific”. Lynne fu însă destul de politicos spre a zice numai „supun condiţiunilor ce am de îndeplinit”.

— Bătrânul Joe a murit, spuse el mai departe. Presupun că ştiţi acest lucru? Sărmanul visător! Pentru mulţi ar fi fost bine dacă murea cu şase luni mai înainte. A fost un suflet bun – pe timpuri, un sportiv preţuit – dar cam sucit toată viaţa sa.

Iarăşi se adresase lui Joan. Deoarece îşi făcuse apariţia atât de fulgerător şi dramatic, Joan avea abia acum timpul să-l examineze mai departe. Lynne era un bărbat înalt (măsura un metru şi optzeci) şi nici îmbrăcămintea aceea imposibilă nu putea să înşele asupra frumuseţii corpului

său. Faţa îi era arsă de soare. Barba avea o culoare închisă, ca şi părul şi sprâncenele sale stufoase. Totul trăia în persoana acestui om. Energia aceea extraordinară şi vioiciunea au fost primele lucruri care au impresionat-o mai întâi foarte mult pe Joan. Ea se uita la ghetele lui diforme. Pe când o gheată era legată cu o bucată de piele, cealaltă era legată cu o bucată de sfoară.

Pentru Narth sosise acum momentul să intre în acţiune şi să-şi arate autoritatea. Împrejurările îl făceau să fie persoana cea mai importantă din toată casa. Nu numai că era stăpânul casei, dar era, înainte de toate, moştenitorul principal al lui Joe Bray. Pe când individul acela era numai directorul decedatului. Unul pe care nu trebuia să-l menajezi, ci unul căruia aveai numai să-i porunceşti ce are să facă. Era doar numai un funcţionar şi, în viitor, salariatul lui Narth. Căci dacă Narth moştenea averea lui Joe – atunci trecea desigur şi autoritatea acestuia asupra sa.

— Hm. Domnule Lynne, mi se pare că expresiile dumitale asupra sărmanului meu văr sunt deplasate şi eu nu pot permite să batjocoreşti memoria onorabilă a decedatului.

Străinul se uită mirat şi pe sub sprâncene la el.

— Ah, dumneata eşti Narth? Am auzit de dumneata! Eşti gentlemanul care a pierdut banii altora?!

Stephen Narth se făcu feţe, feţe. O secundă rămase cu gura căscată. Îşi pierduse graiul! Cruzimea acestei expresii îl înlemnise. Dar, dacă ar fi fost inteligent, ar fi oprit orice discuţie asupra acestui subiect, fie ieşind din odaie, fie altfel.

— Lucrurile astea le cunoaşte doar toată lumea, continuă Lynne netezindu-şi barba. „Nu te poţi depărta din bătaia soarelui!”

Lui Narth îi reveni cumpătul.

— Nici nu mă gândesc să discut asemenea potlogării răutăcioase, spuse el, aruncând lui Lynne o privire plină de ură. Văd că e necesar să accentuez faţă de dumneata că eu sunt stăpânul.

— Poate pe viitor, murmură Lynne. Doreşti să păstrez funcţia? Sunt gata să accept. Ai nevoie de mine?

Zicând acestea, Lynne se uită prosteşte la Joan, aşa fără interes, pe când ei îi venea să râdă.

— Pentru că, continuă el, dacă mă doreşti, sunt aici şi gata! Dumnezeu ştie că n-am nevoie să mă chinuiesc cu fetiţe mici, dar lucrul s-a petrecut aşa: Joe mi-a spus: „Vrei să-mi dai cuvântul?” şi eu am spus „Da!”.

Şi continuă să se uite la Joan.

Aştepta ca ea să răspundă ceva? În aparenţă nu, căci continuă să vorbească:

— Întâmplările din ultimul timp însă complică chestiunea. N-am avut habar că vom nelinişti „Mâinile Vesele” – dar mi-am dat cuvântul de onoare şi am venit să mă ţin de promisiunea dată.

Narth consideră că iar a venit momentul să intervină în discuţie, fără să aibă aerul de a-şi reproşa ceva.

— Mâinile Vesele„? N-ai spus aşa? Dar, pentru Dumnezeu, cine sunt aceste „Mâini Vesele”?

Străinul nu se supără de această intervenţie inoportună.

— Am cumpărat căscioara aceea mică din apropiere – Slaters Cottage – aşa-i zice, mi se pare, spuse Lynne. Şi continuă fără nici o legătură. O văgăună, dar mie îmi convine. Şi mai departe, văd cu regret că am făcut o gaură în covor.

Şi se uită trist la urmele tragediei care se jucase ceva mai devreme în acea încăpere.

— În tot cazul, şerpii n-au ce căuta pe covoare, spuse el uşurat, ca şi când ar fi fost mulţumit că a găsit o scuză pentru dezordinea ce o cauzase.

Domnului Narth îi se lungise faţa.

— Ai să locuieşti aici? Întrebă el. Avea deja pe limbă să-i spună că pe viitor trebuia să intre pe scara de serviciu. Ceva intuitiv îl opri să întrebuinţeze cuvinte atât de ofensatoare. Nu putea ofensa pe un om care trecea nepăsător cu vederea peste o tentativă de crimă, pe un om

care purta la el un revolver, pe care-l scotea şi-l ascundea atât de repede, încât nu se observaseră mişcările mâinii, fără să-i fie teamă că va fi el însuşi pedepsit. De aceea întrebă:

— Slaters Cottage? Dar asta nu e o reşedinţă agreabilă pentru dumneata. E aproape o ruină. Mi-a fost oferită de curând pentru suma de o sută douăzeci de lire, dar am refuzat oferta.

— Ai pierdut o afacere bună, spuse Lynne liniştit. În ruina aceasta se află o sobă din timpul lui Tudor, care singură valorează dublu.

Vorbind, se uita mereu la Joan.

— Nu m-aş mira deloc dacă m-aş stabili cu totul şi pentru totdeauna în Slaters Cottage, adăugă el, aproape acolo e o spălătorie drăguţă, în care nevasta îmi va spăla rufele, apoi mai am trei încăperi binişor întreţinute – după ce se vor astupa găurile făcute de şobolani. Personal, n-am nimic contra şobolanilor.

— Şi eu îi iubesc de-a dreptul, răspunse Joan cu răceală căci simţise provocarea şi ripostă imediat.

Pentru o clipă, ochii străinului se luminară de licărirea unui zâmbet.

— Aşadar, eu locuiesc aici. Dar nu trebuie să fii îngrijorat că-ţi vei pierde reputaţia. Am să vin rar pe aici. Astea le spuse şuierând din buze.

— Ce chinez nemernic! Desigur că m-a văzut intrând aici şi a predat imediat pachetul. Dacă-l trimitea mai înainte, s-ar fi băgat de seamă că e un animal viu înăuntru. Sau şarpele ar fi murit până acum, căci capacul n-avea găuri.

Narth îşi drese glasul.

— Vrei să ne faci să credem că reptila aceea a fost trimisă cu intenţie rea?

Lynne se uită ironic la el.

— Un şarpe viu, veninos, nu este, după părerea mea umilă, un cadou pentru ziua de naştere, spuse el politicos. Şi eu urăsc şerpii aceştia cu capul galben – ei pot răni mortal.

Deodată se lovi în şold şi râse. „Şarpe galben!” Cum de am uitat asta?!

Iarăşi se uită la Joan.

— Ai să capeţi un bărbat drăguţ şi fără griji. Cum te cheamă.? Joan. Mi se pare? Credeam că toate fetele care se numesc Joan sunt măritate. Ai vreo douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? Toate Joan sunt de douăzeci şi unu de ani şi toate Patricia de şaptesprezece şi mai toate Mary Ane sunt babe.

— Şi toţi Clifford joacă teatru, răspunse Joan.

Avea un râs tăcut, plăcut şi cultivat, care nu se potrivea deloc cu aparenţa sa exagerată.

De data asta, Lynne râse cu adevărat.

— Ce face? Ce spui? Ameninţă el cu degetul. Dar ai dreptate, am meritat răspunsul acesta.

Băgă mâna adânc în buzunarul hainei sale curioase şi scoase un ceas mare de alamă.

— Nu merge, spuse el supărat. Cât e ceasul?

— Şase, răspunse Narth.

— Ştiam că nu e douăsprezece şi jumătate din zi, spuse el liniştit şi potrivi ceasornicul. Am să revin. Vreau numai să-mi închiriez o cameră la Londra. Dar mâine sau poimâine sunt iar aici. Dumneata aparţii bisericii anglicane?

Întrebarea aceasta o adresase lui Joan, care-i răspunse afirmativ.

— Şi eu mi se pare că-i aparţin, spuse Lynne, dar admir şi pe baptişti şi muzica frumoasă. La revedere, Dorotea.

— Vrei să spui Agnes, îi răspunse Joan. În ochii ei apăru iar un surâs şiret. Întinse mâna şi simţi cum el i-o strânse cu putere. Lynne nu mai onoră pe niciunul din membrii familiei cu un astfel de salut, ci se despărţi de ei numai cu o clătinare a capului. Ieşi apoi în hol. Narth crezu că a plecat. Tocmai voia să spună ceva, când bărbosul apăru iar în pragul uşii.

— Cunoaşte cineva din voi pe un domn Grahame St. Clay? Întrebă el.

Narth îşi aminti de conferinţa din dimineaţa aceea.

— Da, eu cunosc pe un domn Clay – e drept, nu-l cunosc prea bine, dar unul din directorii mei îi este prieten, spuse el.

Clifford ridică din sprâncene.

— Aşa, unul din directorii dumitale îl cunoaşte? Spuse el. Şi dumneata nu l-ai văzut încă?

Domnul Narth clătină din cap negativ.

— Mâine seara îmi vei povesti ce părere ai despre el.

— Dar n-am să mă întâlnesc cu el, răspunse Narth.

— Ba da, ai să-l vezi cu siguranţă, spuse Clifford încet. Iarăşi se arătă o urmă de neîncredere în ochii săi limpezi, albaştri. Sigur ai să-l vezi pe Clay. Pe acel domn Clay care vrea să salveze rasa galbenă!

De data aceasta plecă, trântind uşa de la intrare după el. Era într-adevăr un om cu maniere grosolane.

— Slavă Domnului că nu mă mărit cu el, spuse Mabel. Letty, care abia îşi revenise din accesul de nervi îi dădu dreptate. Numai Joan nu zise nimic.

Era cam zăpăcită. Bărbatul acesta străin era foarte interesant şi ea nu simţea nici un fel de frică.

CAPITOLUL 6

Automobilul lui Lynne stătea la capătul drumului, o ducea de la şosea spre casă.

„Automobil” este un titlu de onoare pentru maşina care o cumpărase Lynne cu câteva zile mai înainte, pentru suma de treizeci şi cinci de lire. El lăsase motorul în funcţiune ştiind din experienţă că, fără această măsură de prevedere i-ar fi trebuit o jumătate de oră ca să-l poată pune din nou în mişcare. Cu horcăieli şi zvâcneli, cu ţipete şi huruială, îşi aduse maşina pe şosea, merse cu mult zgomot vreo sută de metri şi ocoli apoi un drum care ducea spre un tufiş.

La capătul drumului era căscioara cenuşie cunoscută sub numele de Slaters Cottage. Casa avea toate ferestrele sparte. Unul din foştii proprietari, care voise să înfrumuseţeze căsuţa, clădise o terasă, care se cam dărâmase însă în ultimii ani.

De pe acoperiş lipseau vreo câteva duzini de ţigle. Toată casa arăta neglijenţă şi dărăpănare.

În faţa porţii stăteau în grup trei bărbaţi. Clifford sosise tocmai în momentul când aceşti trei bărbaţi ajunseră la o înţelegere. Unul din ei ieşi înaintea lui Lynne, când el coborî din maşină.

— Nu puteţi face nimic din grămada asta de dărâmătură, spuse el. Din faptul că avea în buzunarul din spate al pantalonului un metru, se putea deduce că este antreprenor de binale. Podelele sunt putrezite, acoperişul trebuie făcut din nou, şi afară de asta trebuie pusă o nouă conductă de apă şi refăcută canalizarea.

Lynne trecu pe lângă el şi intră în casă, fără a scoate o vorba. Clădirea era compusă din două încăperi, una la dreapta şi alta la stânga coridorului din mijloc. La capătul holului era o bucătărie mică, în care se afla o maşină ruginită. Lângă bucătărie se afla o spălătorie. Prin ferestrele sparte din spatele casei se zărea un şopron, care fusese reparat de curând şi forma acum splendoarea proprietăţii.

Pardoseala scârţâia sub paşii lui Lynne. În multe locuri era într-adevăr putredă şi plină de găuri. Tapetele atârnau fâşii pe pereţi. Tavanul nici nu se mai putea distinge de atâtea pânze de păianjeni.

Lynne se întoarse spre cei trei bărbaţi, care îl aşteptau la uşă. Îşi umplu migălos pipa cu tutun, pe care-l scoasă dintr-o pungă mare de piele.

— Dumneata eşti antreprenor sau poet? Întrebă el pe individul cu metrul.

Antreprenorul rânji.

— Mă pricep puţin la clădiri, spuse el, dar nu sunt vrăjitor. Pentru a putea reclădi casa asta în opt zile ar trebui să am trei din lămpile de vrăjitor ale lui Aladin, nu una singură.

Clifford îşi aprinse pe îndelete pipa.

— Dacă renunţăm la gândul de a putea angaja în serviciu spiritul serviabil al lui Aladin, de câţi oameni ai nevoie ca să

execuţi reparaţiile?

— Nu e vorba de câţi oameni pot angaja, ci e vorba de bani, răspunse antreprenorul. Desigur că pot termina într-o săptămână toate lucrurile, dar asta o să vă coste o mie de lire. Casa întreagă nu merită atâţia bani.

Clifford suflă fumul în aer şi se uită cum se risipeşte.

— Angajează două sute de oameni şi lucrează zi şi noapte în serii de opt ore. Duşumeaua poate fi scoasă chiar astă-seară. Adu-ţi atâtea camioane câte îşi trebuiesc şi dă ordin să ţi se expedieze în mod special şi de urgenţă materialul necesar. Aşadar: vreau duşumele din lemn de stejar, o cameră de baie, lumină electrică, instalaţie de apă caldă, ferestrele trebuiesc prevăzute cu jaluzele de fier, drumul acesta trebuie transformat; în afară de asta, doresc un bazin de înot în spatele casei. Cam asta ar fi totul.

— În şapte zile? Se miră antreprenorul.

— În şase zile e mai de preferat răspunse Lynne. Mă rog, preiei sau nu lucrarea? Altfel o dau altuia.

— Dar, domnule Lynne, pentru banii care te vor costa reparaţia casei, poţi să-ţi cumperi cea mai frumoasă casă din Sunningdale.

— Dar mie îmi place numai casa aceasta, spuse Clifford. Da, încă ceva: casa trebuie să fie apărată de şerpi.

El se uită spre curte. Gardul care-l împrejmuia era acoperit de crengile pomilor plantaţi pe margine.

— Toţi pomii aceştia trebuie îndepărtaţi, spuse el. Trebuie să am o vedere liberă pentru tras cu arma.

— Ce fel de vedere? Întrebă antreprenorul curios.

— Afară de asta, trebuie să faci în jaluzele ochiuri de observaţie. Am uitat să-ţi spun. Dă-mi carnetul dumitale.

Luă carnetul şi începu să deseneze.

— Vezi, trebuie să aibă forma aceasta şi aproximativ dimensiunile acestea, spuse el, înapoindu-i carnetul. Ei, ce faci, preiei comanda?

— Vreau s-o preiau, răspunse antreprenorul, şi să promit că totul va fi gata într-o săptămână. Dar o să vă coste mulţi

bani.

— Eu ştiu ce o să mă coste dacă această casă nu va fi gata, îl întrerupse Clifford Lynne.

Băgă mâna în buzunar, scoase un portmoneu cu bancnote, îl deschise şi luă din el zece hârtii de o sută lire fiecare.

— Nu vreau să fac un contract cu dumneata, tocmai pentru că sunt om de afaceri. Azi e miercuri. Mobila va sosi marţea viitoare. Pune sobe în fiecare cameră şi încălzeşte bine. E posibil să nu mă vezi toată săptămâna. Pentru orice eventualitate, îţi dau numărul meu de telefon. Încă ceva. De aici şi până la stradă pune să se sape un şanţ. Apoi am nevoie de telefon. Nu uita că sârma telefonului trebuie să fie băgată adânc de tot în pământ. Căci şerpii pot săpa adânc, adăugă el încet.

Fără a mai scoate o vorbă, se sui în maşină şi o porni cu mult zgomot.

— Nu prea am să dorm în nopţile ce vin, oftă antreprenorul. Şi cu aceasta avu dreptate.

Dimineaţa următoare era ploioasă. Părea că ploaia o să ţină toată ziua, aşa cel puţin credea şoferul lui Narth, care se resemnase tot observând schimbarea climei englezeşti.

Domnul Narth, din contră, părea că nici nu-l interesează vremea. Dar era ceva în cerul acela întunecat şi în câmpia tristă care corespundea cu dispoziţia sa spirituală, aşa că deveni şi mai indispus din cauza vremii.

Căuta să se convingă singur, tot timpul drumului spre birou, că nu are motiv să fie indispus. Desigur că întâmplările zilei de ieri nu erau de natură să-l remonteze. Îi venise însă în minte drumul care trebuia mers pentru a se îndeplini condiţia pusă de Joe Bray, iar faptul că Joan se declarase gata să corespundă dorinţelor sale, era doar mulţumitor şi el se putea felicita.

Clifford Lynne îi micşora însă bucuria şi îi era un pai în ochi.

Ciudat era că apariţia şarpelui în casa sa nu-l prea nelinişstea pe Narth. Desigur, faptul în sine era cam

neobişnuit, dar Narth nu ştia că acel soi de şarpe e veninos şi nici nu putea pricepea cum a ajuns cutioara aceea misterioasă în casa lui. În sfârşit, procedă după obiceiul său şi căută să uite o întâmplare, pe care nu o putea clarifica. Aşa era mai simplu. Rezolvarea problemei doar nu-l privea pe el.

Întreaga întâmplare nu avea pentru el altă importanţă decât că covorul din camera sa de locuit a trebuit să fie dus la curăţat şi reparat. Clifford Lynne privea bineînţeles chestiunea într-un fel prea dramatic. Aceasta era o expresie de predilecţie a domnului Narth, cu care dădea la o parte toate neplăcerile vieţii, mai ales pe acelea care îi procurau griji. Acum, după ce s-a spus şi îndeplinit totul, ideea aceasta îl făcu să devină bine dispus; îi aparţinea doar averea lui Joe Bray. Norii care îi întunecaseră orizontul în ajun începură să se risipească. Acum trebuia numai să accelereze căsătoria şi să ia în posesie averea lui Joe Bray, îndată ce condiţia pusă de acesta se va îndeplini.

Intrând în biroul său, dispoziţia excelentă în care se afla îi permise să surâdă celor doi bărbaţi care îl aşteptau acolo.

Maiorul Spedwell stătea pe un colţ al mesei, cu o ţigară în gură, iar domnul Leggat stătea la fereastră şi se uita afară cum plouă.

— Bună dimineaţa, domnilor! Spuse Narth prietenos. Aveţi nişte mutre ca şi când aţi merge la înmormântare.

Leggat se întoarse spre el.

— Dar dumneata de ce eşti atât de vesel? Întrebă el.

Stephen Narth nu se decise dacă să spună tovarăşilor săi tot adevărul, căci cu banii ce-i va primi din moştenire putea să scape de aceşti „prieteni”. Căci numai cu bani poţi spăla greşelile trecutului. Şi apoi putea reîncepe curat şi cu bani mulţi.

— Joe a murit, se scăpă el, şi mi-a lăsat cea mai mare parte din averea sa.

Expresia aceasta îi scăpase fără să vrea, atât era de mulţumit. Dar abia spuse aceste cuvinte că a şi văzut

prostia ce a făcut-o.

Dacă Stephen Narth s-a aşteptat ca ştirea morţii lui Joe Bray să fie pentru ceilalţi doi ceva senzaţional, atunci s-a înşelat amar.

— Auzi, auzi, spuse Leggat sarcastic. Şi când ai să pui mâna pe bani?

— Într-o lună sau două, răspunse celălalt repede.

— Una sau două luni înseamnă prea târziu cu una sau două luni, spuse maiorul Spedwell. Pe faţa-i întunecoasă le ivi un rânjet drăcesc. Am vorbit azi dimineaţă cu cenzorii. Cele cincizeci de mii de lire trebuie aduse în tot cazul până mâine. Dacă testamentul nu conţine nici un fel de „dacă” sau „ori”, atunci ai putea să te împrumuţi cu suma aceea în baza documentelor. Prevede testamentul vreo condiţie?

Narth încreţi fruntea. Cam ce ştia celălalt? Dar Leggat se uită numai la el.

— Testamentul conţine o obligaţie, spuse Narth. Dar condiţia este ca şi îndeplinită.

Leggat clătină din cap.

— Nu poţi face nimic, spuse el. Este oare testamentul aşa conceput ca să te poţi împrumuta mâine, în baza lui, cu 50000 de lire?

— Nu, răspunse Narth scurt. Eu nu cunosc adevărata valoare a averii; afară de aceasta, mai e o condiţie?

— Ai dreptate, interveni Spedwell. Asta-i situaţia şi situaţia este extrem de periculoasă. Nu poţi căpăta nici o para chioară pe baza unui testament care conţine condiţii încă neîmplinite, sau pe o avere a cărei valoare nu o cunoşti. Eu pariez că n-ai nici măcar o copie a testamentului.

Ochii lui Stephen Narth se făcură mici.

— Dumneata vorbeşti ca din carte, maiorule! Spuse el. Probabil că ţi s-a povestit de cineva mai multe de cât ştiu eu singur.

Maiorul Spedwell se întoarse supărat.

— Nimeni n-a povestit nimic, spuse el revoltat. Singurul lucru ce ne interesează, pe Leggat şi pe mine, este dacă-ţi

poţi procura până mâine cincizeci de mii de lire. Şi pentru că ştim că aceasta nu va fi posibil, te-am scutit de multe neplăceri. Am rugat anume pe prietenul nostru St. Clay să vină aici şi să vorbească cu dumneata.

— Prietenul dumitale Clay? Acesta-i omul al cărui nume îl spuseşi ieri?

Narth îşi aminti subit de prezicerea lui Clifford Lynne, „ai să-l vezi mâine”.

— Are oare Grahame St. Clay atâţia bani, ca să-i arunce?

Spedwell aprobă dând din cap.

— Da. Poate. Şi e dispus să o facă. Şi dacă accepţi sfatul meu, atunci îţi dă chiar dumitale banii.

— Dar nici nu-l cunosc; unde-l pot găsi?

Spedwell se duse spre uşa care dădea în biroul principal.

— Clay aşteaptă afară, până ce vom discuta chestiunea cu dumneata.

Stephen Narth se uită nedumerit la el. Un om care putea împrumuta cincizeci de mii de lire aştepta prilejul să-i piardă?

— Aici? Întrebă el neîncrezător.

Maiorul Spedwell deschise uşa.

— Iată-l pe domnul Grahame St. Clay, spuse el.

În birou intră un domn îmbrăcat după ultima modă.

Narth se uită la el cu gura căscată. Căci Grahame St. Clay era, fără îndoială, chinez.

CAPITOLUL 7

— Domnul Grahame St. Clay”, îl prezentă maiorul Spedwell, încă o dată. Narth întinse mecanic mâna.

Până în acest moment, pentru Stephen Narth, toţi chinezii semănau unul cu altul, ca două picături de apă. Uitându-se însă în ochii căprui ai lui Clay, văzu că acesta se deosebea de ceilalţi chinezi pe care îi văzuse până atunci. Nu putea însă spune precis în ce consta deosebirea. Ochii lui Clay erau depărtaţi unul de altul, nasul îl avea subţire şi lung, buzele subţiri. Toate acestea îl deosebeau de ceilalţi compatrioţi ai lui, pe care Narth era obişnuit să-i

desemneze ca tip mongol. Se poate ca bărbia lui Clay să-i fi dat acestuia o altă înfăţişare. Clay se deosebea de chinezii pe care Narth îi văzuse până atunci, mai ales când vorbea.

— Dumneavoastră Sunteţi domnul Narth? Întrebă Clay. Sunt bucuros să vă cunosc. Cred că voi avea într-adevăr multe avantaje.

Felul de a vorbi al lui Clay era acela al unui om binecrescut. Avea o voce nazală şi întrebuinţa expresii exagerat de corecte. Prin felul acesta de a vorbi, se caracterizează persoanele care au fost crescute în şcoli superioare şi care şi-au terminat studiile la vreo universitate mai mare.

— Îmi daţi voie să iau loc?

Narth aprobă în tăcere. Clay se aşează pe un scaun, depunând pe birou o servietă de piele.

— Sunteţi cam impresionant, pentru că vedeţi că sunt chinez. St. Clay râse în sine, spunând aceste vorbe. „Pericolul galben”, aceasta este expresia care se întrebuinţează de obicei, nu-i aşa? Trebuie să protestez contra insinuării că aş arăta ca un pericol, căci sunt cel mai blând om care a venit vreodată din China, spuse el binedispus.

Pe când vorbea aşa, deschise servieta şi scoase un pachet mic, legat cu o panglică roşie. Desfăcu panglica cu mare băgare de seamă, ridică bucata de carton care era deasupra şi arătă în faţa ochilor lui Narth un pachet gros cu bancnote. Narth putea vedea de la locul de unde şedea ca sunt hârtii de câte o mie de lire.

— Mi se pare că aveţi nevoie de cincizeci de bucăţi din acestea, spuse St. Clay. Numără cu agilitatea unui casier de bancă cantitatea respectivă şi o puse la o parte. Împachetă apoi restul şi-l puse înapoi în servietă. Cred că mă aflu aici printre prieteni, spuse el apoi, uitându-se de la unul la altul. Pot vorbi fără teamă?

Narth aprobă dând din cap.

Spre mirarea lui Narth, el îndoi bancnotele pe care le numărase şi le băgă în buzunarul vestei.

— Bineînţeles că împrumutul este legat de o condiţie. Chiar eu, un chinez fără cunoştinţe bancare, pricep atâta lucru că nu pot împrumuta o sumă atât de mare fără a pune nici o condiţie. Vorbind deschis, domnule Narth, condiţia mea este să devii unul de-ai noştri.

— Unul de-ai voştri? Întrebă Narth încet. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Spedwell completă:

— St. Clay a înfiinţat în ţara asta o organizaţie enormă. Un fel de. Se opri dând din umeri.

— Asociaţie secretă, termină Clay. Aşa-i că sună misterios şi înspăimântător? În realitate însă nu e aşa. Eu mi-am făurit un scop anumit în viaţă şi pentru îndeplinirea scopului am nevoie de oameni inteligenţi, în care să mă pot încrede. Noi, chinezii, suntem aproape ca nişte copii. Nouă ne place fastul şi secretul. „Mâinile Vesele” sunt creaţia mea. Scopul nostru e să ridicăm poporul chinez din întunericul în care veghează şi să-l aducem la lumină. Tăcu o clipă şi adăugă: „şi alte lucruri similare”.

Stephen Narth surâse.

— Mi se pare că e un scop demn de laudă. Mă voi bucura să mă pot asocia cu dumneavoastră.

Ochii întunecoşi ai chinezului aveau aproape o putere hipnotică. El se uită o clipă pătrunzător la Narth, aşa că acesta avea sentimentul că se află sub influenţa unei puteri străine, unei puteri binevoitoare însă. Căci aceasta era partea curioasă la chinezul acela că împrăştia în jurul său o atmosferă de bunăvoinţă.

— Atunci e bine, spuse Clay simplu: scoase bancnotele din buzunarul vestei şi le puse pe masă. Nu, n-am nevoie de chitanţă. Între gentlemeni nu e nevoie de aşa ceva. Păcat că n-aţi obţinut şi dumneavoastră vreun grad academic la Oxford. Prefer să lucrez cu oameni care sunt legaţi şi în

modul acesta cu mine. Dar mi-e destul să ştiu că sunteţi un gentleman.

Se sculă grăbit de pe scaun.

— Cred că am terminat. Peste vreo trei zile veţi afla mai multe de la mine. Vă rog să nu faceţi nici un fel de aranjamente în cursul săptămânii viitoare, nici pentru zi, nici pentru noapte. Sper că condiţia asta nu e grea de împlinit?

Întrebarea o puse surâzând.

— Deloc, răspunse Narth, care trase spre el banii, cu mâinile tremurânde. Nu putea spune motivul emoţiei sale.

— Domnule St. Clay, trebuie să vă exprim profunda mea mulţumire. M-aţi scos dintr-o situaţie disperată. Nici nu puteţi ştii cât de disperat eram.

— Ştiu totul, răspunse chinezul liniştit.

Stephen, îşi aminti dintr-o dată ceva.

— De ce vi se spune „Şarpe Galben”?

Chinezul se uită la el cu ochii miraţi şi părea că nu înţelege ce i-a spus Narth, aşa că acesta repetă întrebarea.

— Clifford Lynne m-a numit aşa, zise el încet.

Figura de nepătruns a chinezului arătă numai o clipă că săgeata aruncată inconştient l-a rănit adânc.

— Şarpe galben! Ce josnicie! Cum seamănă asta cu Clifford Lynne!

Îşi reveni însă imediat şi, cu un râs adânc, voios, îşi luă servieta.

— Veţi avea în curând veşti de la mine., spuse el.

— Încă ceva, domnule Clay, îl întrerupse Narth. Aţi vorbit adineauri de scopul asociaţiei. Care este acest scop?

Chinezul se uită o clipă la el, dus pe gânduri.

— Stăpânirea lumii!”, spuse el apoi simplu.

Cu o înclinare uşoară, părăsi camera.

Şi astfel, Grahame St. Clay, licenţiat în ştiinţe, intră în viaţa lui Narth, şi din acea clipă soarta lui a fost ferecată cu lanţuri de oţel de voinţa unui om, care mai întâi l-a stăpânit şi apoi l-a distrus.

CAPITOLUL 8

Joan Bray era obişnuită să se scoale de dimineaţă, ceea ce era şi necesar, având în vedere situaţia ei din casa lui Narth. Acesta nu angajase majordom. După părerea sa, aşa ceva ar fi fost o cheltuială inutilă, atât timp cât Joan putea face şi serviciul acestuia. Încetul cu încetul, toate îndatoririle unui majordom trecuseră asupra lui Joan, fără să i se plătească vreo remuneraţie. Joan era legătura între familie şi servitori. Ea aranja socotelile lunare cu furnizorii şi se certa apoi la toartă cu Narth, care vedea în orice cheltuială făcută în menaj o risipă inutilă de bani.

Atât de ocupată era toată ziua, încât obişnuise să se scoale la şase dimineaţa, pentru a se putea bucura un ceas de aerul curat de afară, înainte ca îndatoririle menajului să o acapareze cu totul. Ploaia de ieri muiase pământul şi temperatura scăzuse. Dimineaţa însă era splendidă şi invita la plimbare. Cerul albastru, în care fugăreau nouraşi albi, se pierdea în zare.

Plimbarea ei de azi dimineaţă avea un scop bine definit. Marele eveniment din Slaters Cottage devenise conversaţie generală în Sunningdale. De la fereastra ei văzuse în seara din ajun cum soseau camioane încărcate, care dispăreau apoi în frunziş şi noaptea avu un spectacol ciudat şi iritat. Locuinţa ei se afla aproape de Slaters Cottage, aşa că putea auzi zgomotul ciocanelor şi al târnăcoapelor şi văzu umbrele negre ale pomilor, care apăreau ca ceva fantastic în lumina roşie a lămpilor de petrol fumegând.

Narth era foarte supărat pe această forfoteală extraordinară din apropierea casei sale. Seara târziu mai făcuse o vizită la Slaters Cottage ca să afle cât de departe voia Clifford Lynne să-şi ducă nebunia. Joan ştia până acum numai din auzite, despre ceea ce se petrece în Slaters Cottage. Dar acum avea ocazia să-şi satisfacă singură curiozitatea. Ocoli şoseaua şi o luă pe drumul spre căsuţă. Dar nu ajunse prea departe. Un grup de oameni turna un strat de păcură pe drumul nou construit. Intrarea în casă

era blocată de trei camioane pline, iar casa mişuna de oameni, ca un cuib de furnici răscolit.

Antreprenorul, pe care-l cunoştea personal, se apropie surâzând:

— Domnişoară Joan, ce zici de toate astea? Ce prostie să repari o casă care nu valorează nici o sută de lire şi să cheltuieşti o mie de lire pentru reparaţii!

Ea nu putu decât să-şi exprime mirarea.

În timpul nopţii fusese scos acoperişul şi stâlpii, aşa că nu rămăsese decât scheletul.

— Am scos duşumelele, instalaţia am terminat-o azi dimineaţă la patru, spuse antreprenorul mândru. Am angajat pe toţi lucrătorii liberi din toate împrejurimile.

— Dar pentru Dumnezeu, de ce face domnul Lynne lucrul acesta? Întrebă ea.

— Ah, îl cunoşti? Întrebă mirat antreprenorul, pe când ea se înroşi. Nu putea, bineînţeles, să-i spună că Slaters Cottage îi va deveni în curând cămin (cum credea ea) şi nici că excentricul acela de stăpân îi va deveni soţ.

— Da, îl cunosc spuse ea. „Mi-e prieten.”

— Oh!

Descoperirea aceasta îl făcu pe antreprenor să-şi piardă o bună parte din liniştea sa. Dar Joan îşi putea închipui ceea ce antreprenorul voise să spună.

Îi veni să râdă cu poftă când ieşi iar în stradă. Reclădirea aceasta, cu atâta grabă, era tocmai ceea ce ea aştepta de la Clifford Lynne. De ce gândea aşa, nu putea să-şi explice nici ea singură.

Dar parcă îi arătase numai ei sufletul său şi parcă era singura din familie care-i înţelegea.

Auzi în spatele ei tropăitul unui cal şi se dădu la o parte.

— Bună dimineaţa, Joan, auzi ea deodată vocea adâncă lui Clifford.

Se întoarse mirată. Vedea înaintea sa tocmai pe bărbatul cu care-i erau ocupate gândurile. Era călare pe un ponny

bătrân, cu ochii închişi. Calul arăta tot aşa de urât ca şi stăpânul.

— Cât trebuie să te fi ostenit până ai găsit un cal potrivit cu dumneata! Şi automobilul dumitale corespunde stilului.

Clifford Lynne clipi din ochi, ca şi cum ar fi voit să râdă, dar nu se auzi nici un sunet. Ea ar fi jurat însă că în sufletul său se prăpădea de râs.

— Nu prea eşti politicoasă, spuse el, sărind de pe cal; şi în afară de aceasta, mai eşti şi agresivă. Dar să nu ne certăm înainte de a ne căsători! Unde ai văzut automobilul meu?

Ea nu-i răspunse la această întrebare.

— De ce te munceşti să reclădeşti casa asta veche? Carter, antreprenorul, îmi spune că o să te coste câteva mii.

El se uită câtva timp la ea fără a vorbi.

— Mi-am făcut planuri atât de frumoase, spuse el. Dacă vrei să ştii, eu sunt cam excentric. Dacă trăieşti atâta vreme într-o ţară atât de caldă, cum am trăit eu, e foarte uşor să-ţi sufere inteligenţa. Eu am cunoscut o mulţime de oameni. Apoi găsesc că e extrem de romantic! Spuse el înveselit. M-am gândit să sădim trandafiri şi să aranjăm o grădină de zarzavat! Apoi avem nevoie de păsări – spune-mi, te rog, iubeşti păsările? O întrebă el. Ştii, găini negre „Dorkins”, albe „Wiahdotte” sau altă rasă. Dar poate îţi sunt raţele mai dragi?

Ajunseră la capătul străzii.

— Bătrânul Bray a vrut cu tot dinadinsul să te însori cu o fată din familia noastră, nu-i aşa?

Întrebarea asta îi venit atât de subit, încât el rămase o clipă pe gânduri.

— De ce mă întrebi? Dacă vrei să o ştii neapărat, da! Spuse el.

— Şi dumneata ţineai mult la domnul Bray?

El dădu din cap aprobând.

— Vezi, am trăit atâta timp la un loc şi el era într-adevăr un om simpatic şi bun. Când am fost bolnav de holeră, el m-

a îngrijit personal şi dacă nu l-aş fi avut atunci, aş fi dat ortul popii, cum se zice. Da, îmi era drag.

— Ţineai atât de mult la el, spuse ea cu un ton provocator, încât atunci când te-a rugat să te duci în Anglia să te căsătoreşti cu una din rudele lui, i-ai promis solemn că o s-o faci?

— Direct n-am promis, o întrerupse el. Nu i-am promis pe o durată lungă. Dar, ca să spun adevărul, am crezut că e nebun.

— Dar totuşi, i-ai promis, stărui ea. Şi să-ţi spun ce i-ai mai promis?

El tăcu.

— Te-ai obligat faţă de sărmanul Bray că nu vei spune nimic ce ar face pe tânăra pe care aveai s-o iei în căsătorie să se simtă respinsă de dumneata şi deci să strice planurile sale.

Pentru o clipă, bărbatul acela cu barba mare rămase cu totul contrariat.

— Nu mi-a plăcut niciodată ştiinţa ghicitului: prea seamănă mult cu strigoii. Eu cunosc o femeie bătrână sus, acolo, în apropierea de Kung-Chang-Fu, care.

— Nu încerca să ocoleşti subiectul, domnule Lynne. Aşadar, dumneata i-ai promis lui Bray că dacă vei găsi în familie o fată pe care ai putea-o luă în căsătorie, nu vei spune nimic care s-o facă pe ea să se retragă şi nu vei arăta repulsie faţă de această căsătorie.

El se scărpină în barbă.

— Bine. Bine. Poate că ai dreptate, spuse el, cedând. Dar n-am spus nimic, adăugă el în pripă. Ţi-am spus oare că sunt celibatar înfocat şi că nu pot suferi căsătoria? Ţi-am povestit oare că Bray mi-a distrus viaţa cerându-mi să mă însor? Ţi-am căzut oare în genunchi şi te-am rugat să mă respingi? Spune singură, Joan Bray!

Ea clătină din cap şi râsul ochilor ei se transmise şi buzelor.

— Aşadar, dumneata nu mi-ai spus nimic! Dar te-ai îmbrăcat ca o paiaţă!

— Şi m-am făcut extrem de respingător, adăugă el plin de speranţă.

— Oh, nu tocmai, răspunse ea clătinând din cap. Eu mă voi mărita cu dumneata. Presupun că ai înţeles acest lucru.

— Bătrânul Narth te-a silit? Întrebă el cu reproş.

— Tot aşa cum te-a silit şi pe dumneata bătrânul Joe Bray! Răspunse ea cu prezenţă de spirit. E o situaţie ciudată şi ar putea să devină tragică, dacă n-ar trebui să râdem de ea! Nu ştiu ce se va întâmpla, dar am o mare dorinţă, pe care ai putea să mi-o îndeplineşti.

— Şi anume?

— Du-te la bărbier şi lasă să-ţi radă barba asta caraghioasă. Aş dori să mă conving cum arăţi cu adevărat.

El oftă din greu.

— În cazul acesta, sunt pierdut, spuse el. Căci, dacă ai să vezi obrazul meu, atunci nu mă mai laşi. Eu am fost unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi din China.

Îi întinse mâna.

— Atunci pot să te felicit, spuse ea şi o porni pe râs. Şi râdea încă cu poftă când ajunse pe drumul spre casă şi căzu aproape lui Narth în braţe, care încreţi fruntea când o zări atât de veselă.

CAPITOLUL 9

— Ce te amuză aşa de mult, întrebă Narth, care nu prea avea motiv să fie vesel.

— Vorbeam cu logodnicul meu, spuse ea.

Faţa lui Narth se lumină la auzul acestor cuvinte.

— Ah, sălbatecul! Răspunse el.

Avea o scrisoare în mână, care-i fusese adusă cu prima poştă.

— Joan, aş dori să vii azi în oraş şi să iei dejunul cu mine.

Invitaţia aceasta era o mare surpriză pentru ea. De obicei lua masa singură, când mergea în oraş.

— Ştii, aşa, un dejun plăcut, la mine în birou. Aş dori să cunoşti cu ocazia aceasta, pe unul din prietenii mei. Hm, un bărbat fin care a absolvit universitatea din Oxford şi care a învăţat şi alte multe lucruri.

Felul de a se purta al lui Narth o surprinse mai mult chiar decât vorbele lui. Arăta aşa de rău încât ea se miră de ce este atât de abătut.

— E şi Letty de faţă? Întrebă ea.

— Nu, se grăbi el cu răspunsul. Numai tu – eu şi în afară de asociatul meu Spedwell, prietenul meu. Presupun că nu ai repulsia aceea stupidă contra străinilor?

— Străin? Nu! Vrei să spui că nu-i european?

— Da tocmai asta voiam să spun, spuse Narth tuşind. E un asiatic – ca să fiu precis, chinez. Dar e o personalitate de mare importanţă în ţară la el. E un mandarin sau guvernator al unei provincii, sau aşa ceva. Dar, în afară de asta, este un gentleman adevărat. Nu te-aş ruga să stai cu el la masă, dacă nu aş avea relaţii cu el.

— Da, mă rog, domnule Narth. Dacă doreşti acest lucru.

— Îl cheamă Grahame St. Clay şi are legături mari de afaceri atât la noi, cât şi peste ocean.

— Grahame St. Clay?

Unde naiba auzise ea numele ăsta? Nu-şi putea aminti. Îl mai întrebă când să vină în oraş. Intră apoi în casă şi se miră de ce Narth o alese tocmai pe ea şi de ce era atât dornic ca ea să-l cunoască pe prietenul său. Ea nu auzise numele acesta până.

Încercă să se lămurească, dar nu-şi putu aminti când auzise acest nume.

Narth se simţea ceva mai uşurat, se înapoie în bibliotecă şi reciti scrisoarea. Aceasta era prima urmare a împrumutului făcut pe care-l regreta deja, căci dăduse prin aceasta dreptul chinezului aceluia să-i zică: „dragă Narth”. Scrisoarea conţinea numai câteva rânduri:

După ce m-am întâlnit azi cu dumneata, am auzit că drăgălaşa dumitale nepoată, domnişoara Joan Bray, s-a

logodit cu Clifford Lynne, pe care-l cunosc din auzite. M-aş bucura foarte mult dacă aş putea face cunoştinţă acestei tinere domnişoare. Fii aşa de gentil şi vino cu ea la dejun la Albemarche sau, dacă-ţi convine mai bine, în alt local din Londra. Alege dumneata localul şi ora. Aranjează totul şi dă-mi un telefon, când vii la birou.

Scrisoarea fusese expediată expres cu o seară înainte din Londra.

Tonul pe care-l întrebuinţa St. Clay în scrisoare faţă de Narth nu-i prea plăcu acestuia. Totuşi, nu-şi făcea nici un fel de scrupule să o aducă pe Joan la masă cu individul. Din acest punct de vedere Narth era fără scrupule şi mărinimos. Dacă ar fi fost vorba de Letty sau de Mabel, atunci ar fi fost altceva. Dar era vorba numai de Joan.

Cu toate că nu se jena să stea la masă într-un local public cu un oriental, se decisese totuşi să dejuneze în sala de şedinţe a societăţii sale, în care mai dăduse el cunoscuţilor săi destule mese.

Venind la birou, găsi acolo pe maiorul Spedwell, care-l aştepta. Spre mirarea sa, maiorul era mai puţin posomorât ca de obicei.

— Chiar acum l-am văzut pe St. Clay, spuse el. Ai aranjat dejunul pentru el? Pune mare preţ pe asta.

— De ce? Întrebă Narth.

Spedwell ridică din umeri.

— Dumnezeu ştie pentru ce. St. Clay este o pasăre ciudată. Este generos ca un prinţ. Narth, nu uita aceasta. Poate să-ţi fie de mare folos.

— Cu ce se ocupă el de fapt? Întrebă Narth.

— Vrei să spui ce fel de afaceri face? Tot felul. Are o fabrică în Peckham, dar mai are încă multe alte afaceri şi fabrici, care îi aduc venituri mari. Ai noroc, Narth.

— Oh, oftă celălalt. Nu prea era încântat de aceasta.

Spedwell se uită la el cu un surâs ciudat.

— Ai dus până acum o viaţă liniştită, Narth – viaţa unui om de afaceri. Nu te-ai ocupat niciodată cu afaceri

aventuroase, la care să curgă sânge sau să se întâmple alte lucruri asemănătoare?

— Slavă Domnului, nu! Răspunse Stephen Narth, uitându-se speriat la el. De ce întrebi?

— Numai aşa, spuse celălalt indiferent. Nu te poţi aştepta să rămâi toată viaţa dumitale un escroc liniştit!

— Escroc" este un cuvânt care nu-mi place, răspunse Narth aspru.

— Am ştiut asta, urmă celălalt. Aş dori numai să constat că nu poţi trece peste toate greutăţile de afaceri şezând comod în fotoliu şi gândindu-te la noi escrocherii. Nu trebuie să sari numaidecât în sus, Narth. Noi cunoaştem doar lumea şi ştim precis că firma Narth Brothers a trăit în ultimii zece ani din escrocherii şi falsuri. Ori, un escroc ca dumneata poate să ajungă bogat sau să ajungă în închisoare; şi dumneata n-ai făcut avere, nici n-ai să faci vreodată.

Stephen Narth se uită în ochii lui.

— Care-i sensul vorbelor dumitale? Îl întrebă el pe Spedwell.

Maiorul îşi răsuci mustăcioara!

— Vreau numai să te previn. Asta-i totul, spuse el. Chiar unui măturător îi vine odată momentul când vrea să fie altceva, chiar dacă încearcă, cel puţin odată. Înţelegi ce vreau să spun?

— Vorbele dumitale sunt azi de neînţeles, spuse Narth sarcastic. Mai întâi m-ai făcut escroc, apoi măturător. Mi-ar fi mai plăcut dacă ai fi ceva mai amabil şi dacă ai vorbi mai lămurit.

Maiorul îşi luă un scaun şi-l puse în faţa lui Narth la birou. Se aşează apoi şi-şi sprijini coatele pe masă.

— St. Clay te încearcă, spuse el. Şi dacă vede că tragi de aceeaşi funie cu el, atunci poţi câştiga un milion.

Narth se uită la el.

— Un milion de lire e uşor de spus – dar e o sumă enormă, spuse el.

— Mai mult chiar de un milion! Răspunse Spedwell cu un aer precis. Asta-i cea mai mare afacere în care ai fost băgat vreodată, amice.

Narth era zăpăcit. Un milion – chiar dacă nu îl aveai încă – era o sumă colosal de mare. Dar la ce toate reflecţiile acestea? Nu era el moştenitorul milioanelor lui Joe Bray?

— Nici nu ştiu la ce stau de vorbă cu dumneata, despre asemenea lucruri. Joe Bray n-a fost doar un sărac.

Pe faţa celuilalt flutură un surâs.

— Dar cât crezi că ai să primeşti din moştenire? Întrebă el, adăugând însă în grabă: E posibil să capeţi un pachet gros de bancnote – dar dacă mergi cu St. Clay, poţi avea şi mai mult.

Maiorul plecă şi-l lăsă pe Narth nelinişti şi zăpăcit. De când primise ştirea despre moştenirea lui Joe Bray, el îşi punea acum pentru prima oară întrebarea dacă starea sa sufletească, plină de siguranţă, era îndreptăţită. Joe era bogat, proprietarul multor concesiuni, bancher care finanţa guverne cu banii săi şi, dacă era adevărat ce se povestea în City despre el, bătrânul Joe poseda o avere imensă; şi ăsta era un gând care-l mulţumea pe Narth.

La unu fără un sfert sosi Grahame St. Clay, îmbrăcat după ultima modă. Narth avea acum timp să-l examineze mai de aproape. Clay era cam prea elegant îmbrăcat. Purta o jachetă cenuşie şi un joben. Diamantul montat în acul cravatei era prea mare. Se parfumase prea tare şi împrăştia un miros puternic, care-l irita pe Narth.

— Ai primit scrisoarea mea? Întrebă el pe Narth, cu tonul unui superior pentru inferiorul său.

Narth se supără. Felul de a se purta al acestui om avea ceva ofensator. Chinezul se uită la Narth peste umăr şi citi scrisoarea pe care acesta o citise înainte. Se aşează pe un scaun, fără să fi fost invitat.

— Vine fata?

— Domnişoara Bray va lua dejunul cu noi, răspunse Narth mândru şi cu o intonaţie în voce care-l prevenea pe Clay să

nu meargă prea departe. Clay râse.

— Dragul meu, dumneata mă bănuieşti. Fii mai prietenos! Aşa nu putem să ne înţelegem, mai ales că ne cunoaştem. Vezi, Narth, în patria mea eu sunt o personalitate cu mare influenţă şi am obiceiurile unui boier. Nu trebuie să te uiţi la asta.

Cineva bătu în uşă. Secretarul, Perkins, intră şi se uită la Stephen.

— A venit Domnişoara Bray?

— Da, răspunse Perkins. Să-i spun să aştepte?

— Pofteşte-o înăuntru.

Pentru prima dată în viaţa sa Narth observă că Joan era într-adevăr o fată frumoasă. Nu arătase niciodată aşa bine ca în dimineaţa aceea. Era îmbrăcată cu un taior albastru şi purta o pălărie roşie. Taiorul îi venea de minune.

Se vede că făcuse impresie asupra lui Clay. El se uită cu ochi mari la ea, aşa că o făcu să roşească. Hainele sale nu păreau să fie făcute decât în Sackville Street.

Era încă tânăr, totuşi nu mai era copil. Părul era puţin încărunţit la tâmple. La ochi se vedeau încreţituri.

— Îmi permiţi să-ţi prezint pe St. Clay? Întrebă Narth.

Ea voia tocmai să-i întindă mâna, când uşa de la intrare se deschise brusc şi un tânăr intră înăuntru. Era bine îmbrăcat – asta fu prima impresie ce o avu Joan.

El rămase în uşă şi se uită când la St. Clay, când la Narth – nici o privire însă pentru fată.

Narth rămase o clipă uluit.

— Ce doriţi? Întrebă el. Vă înşelaţi, acesta e un birou particular.

— Nu mă înşel deloc, spuse străinul. Eroarea e de partea dumitale, domnule Narth şi niciodată n-ai făcut o greşeală mai mare decât acum, când ai avut îndrăzneala să inviţi pe viitoarea mea soţie odată cu criminalul acesta! Fing-Su!

St. Clay îşi încrucişă mâinile în mod automat şi se înclină.

— Excelenţă, spuse el în limba mandarinilor.

Joan suspină zăpăcită. Cel mai frumos bărbat din China nu greşise cu influenţa lui asupra ei, căci străinul era Clifford Lynne!

CAPITOLUL 10

Sperietura lui Fing-Su n-a durat decât o clipă. Lăsă braţele în jos, îşi îndreptă spatele aplecat şi redeveni european. În ochii săi lucea o ură de moarte, ceea ce-l făcea să apară groaznic. Dar animalul din el se agită numai o clipă. Focul ochilor săi se stinse şi calmul îi reveni.

— Indiscreţia asta e nemaipomenită, spuse el cu un ton degajat, care în orice altă ocazie ar fi făcut impresia unei batjocuri.

Privirea lui Clifford se plimba pe masa pregătită, apoi se uită la fată şi surâse. Surâsul acestui bărbat era atât de minunat, cum nu mai văzuse ea vreodată.

— Dacă poţi suporta prezenţa mea în timpul unui dejun, îmi voi face plăcerea să te invit, spuse el.

Joan aprobă dând din cap.

Cele petrecute o speriaseră şi sperietura o făcea să pară şi mai frumoasă. N-ar fi fost tânără dacă ar fi fost altfel. Interesul i se deşteptase. Bărbaţii aceştia doi se duşmăneau de moarte. Asta o văzuse ea atât de limpede în momentul acela, ca şi când i s-ar fi povestit ce rol avea şarpele care sărise din cutie în Sunningdale. Şarpele a fost trimis de St. Clay. Chinezul acesta şiret, pe care Clifford îl numise Fing-Su! Gândul la aceste fapte o făcu să pălească. Se apropie sufleteşte de Clifford fără să vrea.

— Domnule Narth!

Fing-Su abia putea vorbi. Mândria de sine, pe care o căpătase la universitate, îl făcea să fiarbă de furie. Vocea-i tremura parcă ar fi fost înăbuşită de lacrimi.

— Ne-ai invitat la masă, pe mine şi pe această domnişoară. Nu poţi permite sub nici un motiv.

Nu putea vorbi mai departe.

Stephen Narth simţea că trebuia să-şi pună în evidenţă personalitatea.

— Joan, tu rămâi aici! Ordonă el.

Asta era uşor de spus. Dar cum trebuia să vorbească cu bărbatul de la uşă? Asta era partea grea. Dacă cu persoana prost îmbrăcată, care venise la Sunningdale, era greu de tratat, cu atât mai greu se putea discuta cu bărbatul acela rece şi politicos!

— Hm. Domnule Lynne. Începu el prietenos, mă găsesc într-o situaţie neplăcută. Am rugat pe Joan să ia masa cu prietenul nostru.

— Prietenul dumitale, îl întrerupse Lynne cu grabă, nu este prietenul meu, domnule Narth! Doresc să mi se ceară voie mie ca viitoarea mea soţie să ia dejunul cu un individ, care găseşte că o crimă ordinară este un mijloc permis de a înlătura greutăţile.

Făcu semn lui Joan să vină la el. Ea răspunse cu amabilitate dorinţei lui. Narth nu mai avu curajul să se supere.

Lynne se dădu o clipă la o parte spre a o lăsa să treacă în odaia din faţă.

Fără să se uite la Narth, Lynne arătă cu degetul spre chinez.

— Fing-Su, te previn pentru a treia oară! „Mâinile Vesele” vor avea nevoie de un alt conducător, iar fabrica cea frumoasă a dumitale se va transforma în cenuşă şi dumneata odată cu ea.

Se întoarse scurt pe călcâie şi ieşi din cameră trântind uşa.

Fata îl aştepta pe coridor. Era speriată şi iritată; totuşi avea încredere în acest bărbat străin, care intrase atât de neaşteptat şi puternic în viaţa ei. Se întoarse spre el şi îi surâse.

— Să mergem la Ritz, spuse el. Mi-e foame. Sunt sculat de la patru dimineaţa.

Pe când coborau cu ascensorul, Lynne nu scoase o vorbă. Abia în automobil Joan îl întrebă:

— Cine este acest Fing-Su?

El tresări, ca şi când s-ar fi deşteptat dintr-un vis.

— Ah, Fing-Su, spuse el cu indiferenţă, este un copil de chinez, fiul unui negustor bătrân, care nu era om rău. Tatăl său fusese crescut în şcoala misionarilor şi asta i-a stricat caracterul. Nu crede că vreau să vorbesc de rău pe misionari, dar nici ei nu pot face minuni. Trebuie să treacă cel puţin nouă generaţii pentru a putea face pe un negru să poată gândi ca un alb. Dar nici zece mii de ani nu ajung ca să schimbi mentalitatea unui chinez.

— Dar vorbeşte ca un om cult?

El confirmă, dând din cap.

— Şi-a făcut doar cursurile la Oxford – bătrânul Joe Bray l-a trimis acolo.

Văzând-o cum se miră, trebui să surâdă. Da, Joe Bray a făcut din inimă bună multe năzbâtii! Una din ele este trimiterea lui Fing-Su la Oxford.

Joan nu-şi mai amintea mai târziu ce se mai întâmplase în timpul mesei. Avea numai impresia vagă că Lynne vorbise tot timpul. Abia spre sfârşitul mesei Joan putu exprima teama asupra atitudinii lui Narth.

— N-avea nici o grijă, are destul de luptat cu greutăţile sale proprii, spuse el întunecat.

Ea voia totuşi să discute cu el un amănunt.

Lynne ceruse să i se aducă o maşină, care aştepta în faţa hotelului şi insistă să o conducă până acasă, la Sunningdale.

— Domnule Lynne, începu ea cu ezitare, căsătoria aceasta absurdă.

— Nu e mai absurdă decât alte căsătorii, spuse el rece; şi, de fapt, nu e mai absurdă decât cum se părea, dacă aş mai fi purtat barbă. Te-ai răzgândit?

— Despre asta nu poate fi vorba. Nu m-am răzgândit; am promis doar.

— De ce?

Joan se înroşi.

— Nu ştiu ce vrei să spui?

— De ce ai acceptat aşa de iute? Asta mi-a fost inexplicabil de la început. Dumneata nu aparţii fetelor care se aruncă

asupra primului bărbat ce le iese în cale. E o mare deosebire între dumneata şi mândra şi sentimentala Mabel sau Letty. Ce avantaj are Narth din asta?

Ea nu răspunse.

— Desigur că are un avantaj. Nu? El ţi-a spus: trebuie să te măriţi cu pasărea asta curioasă sau a voit. Ce anume?

Joan clătină din cap, dar el nu se lăsă. Ochii săi cenuşii căutau privirea ei.

— Eu mă resemnasem, mă însuram cu oricine, când am venit aci; dar nu m-am aşteptat la dumneata!

— De ce te resemnaseşi? Îl atacă ea. În ochii lui apăru un surâs şiret.

— Întrebarea dumitale e logică şi cinstită, admise Clifford. Ei bine, vreau să-ţi povestesc totul. Bătrânul Joe a fost cel mai bun om din lume, dar a fost o fire romantică. Îi venise ideea fixă să mă însor cu o membră a familiei sale. N-am ştiut de asta până ce nu s-a îmbolnăvit de moarte. N-am crezut că-i atât de bolnav, dar doctorul mi-a confirmat că Joe moare în curând. Joe îmi spuse că va muri fericit dacă-i voi perpetua dinastia, după cum se exprima el; cu toate că, Dumnezeu o ştie, nimeni n-ar fi fost demn să-i perpetueze dinastia, în afară de dumneata, bineînţeles, adaugă el în pripă.

— Şi dumneata i-ai promis?

Clifford confirmă din cap.

— Şi n-am fost beat când i-am promis! Am impresia stupidă că sunt şi sentimental. Joe a murit în Canton, de acolo a venit telegrama. Cum i-a venit lui Joe să moară tocmai în Canton! Spuse cu amărăciune Lynne. Nu putea să moară, cum ar fi fost normal, în Siang-King?

Ea se sperie de lipsa asta de suflet.

— Atunci, spune-mi, te rog, pe faţă, ce te aştepţi să fac, după ce mi-ai spus că te însori numai spre a-ţi ţine cuvântul dat?

— Poţi profita de sinceritatea mea şi să te retragi, spuse el cu bruscheţe. Abia când am venit în Anglia am văzut

testamentul lui Joe, când era deja prea târziu spre a mai putea fi modificat. Dacă te măriţi cu mine înainte de sfârşitul anului, atunci căsătoria aceasta îi aduce lui un milion de lire!

— Atât de mult? Întrebă ea zăpăcită.

El se miră.

— Am crezut ca vei spune: numai atât? De fapt e mai mult de un milion. Firma este enorm de bogată.

Tăcură câtva timp, ambii fiind ocupaţi cu gândurile lor proprii. Ea întrerupse tăcerea.

— Dumneata ai condus afacerile pentru el, domnule Lynne?

— Prietenii mei îmi zic „Cliff”, spuse el. Dar dacă numele acesta ţi se pare prea intim, atunci poţi să-mi zici Clifford. Da, am condus diverse afaceri.

Lynne nu mai dădu alte explicaţii şi tăcerea deveni atât de apăsătoare, încât ea fu mulţumită când maşina se opri în faţa casei lor din Sunningdale. Letty, care juca crichet, veni spre ei şi ridică din sprâncene mirată.

— Am crezut că vei dejuna în oraş. Joan, spuse ea cu reproş. Într-adevăr e foarte neplăcut, azi după-masă vin domnii Vasey şi ştiu că nu-i poţi suferi.

Abia acum observă Letty pe domnul acela străin. Plecă ochii în jos şi deveni timidă. Căci modestia şi timiditatea ei faţă de bărbaţi era proverbială, lucru ce-i stătea de altfel foarte bine.

Joan nici nu se gândea să-l recomande pe viitorul său soţ, ci spuse numai „la revedere”.

— Joan, spuse Letty supărată, tu ai nişte maniere. De ce nu mi-ai recomandat pe tânărul acela drăguţ?

— Am crezut că tu nu vrei să-l cunoşti, căci ultima dată ai fost foarte mâniată, când a fost la noi, spuse Joan cam ironic.

— Dar domnul acesta n-a fost niciodată la noi, ripostă Letty.

— E ceva de necrezut că tu poţi spune că eu am criticat pe cineva. Dar cine e?

— Clifford Lynne, spuse Joan; şi adăugă: „logodnicul meu”.

Joan o lăsă pe Letty cu gura căscată, ca şi când ar fi fost trezită, şi se sui în camera ei. Era totuşi îngrijorată de ce va spune Narth, când va veni acasă. Dar Narth fu foarte amabil cu ea, patern chiar. Era însă tare nervos şi ea îşi sparse capul gândindu-se dacă Clifford Lynne e cauza nervozităţii lui Narth sau chinezul acela, pe care avea să-l viseze atât de îngrozitor în noaptea următoare.

CAPITOLUL 11

Domnul Clifford Lynne îşi închiriase o căsuţă mică, mobilată, în cartierul Mayfair. Locuinţa aceasta îi convenea, pentru că avea o intrare şi prin spatele casei. Tot acolo se afla şi un garaj, care avea ieşirea într-o străduţă îngustă şi era învecinat cu alte garaje.

Clifford Lynne era preocupat de ceva ce nu privea nici pe Fing-Su, nici pe Narth şi nici pe Joan. O îndoială ce se transformase în bănuială şi era pe cale de a deveni certitudine.

Toată amiaza şi-o petrecu citind ziare din China, sosite cu ultimul vapor. Din North China Herald află o ştire care-l făcu să sară în sus, înjurând. Era prea târziu spre a mai începe cercetări, cu atât mai mult cu cât i se anunţase în acel moment – era ora şapte – vizita lui Ferdinand Leggat, omul acela amabil şi prietenos.

Leggat venise cu o maşină închisă, trecând prin garaj. Şoferul lui Lynne îi deschise poarta din dos. Pentru această prevedere existau multe motive.

Intrând în sufragerie, voi să închidă imediat uşa după el. Servitorul care-l urma imediat îl împiedică însă. Faţa lui Leggat avea o expresie care nu semăna a frică; se vedea însă că nu prea se simte bine.

— Aş fi dorit să fi aranjat întâlnirea pentru o oră mai târziu, domnule Lynne, spuse el.

— Ceea ce se petrece la lumina zilei pare întotdeauna inocent, observă Lynne liniştit. În afară de aceasta, nimeni nu va suspecta un taxi. Presupun că l-ai angajat în mod obişnuit? Dacă ai fi venit într-o limuzină lungă, cenuşie, în care te-ai fi urcat într-o stradă întunecoasă, atunci poate că ai fi atras atenţia asupra dumitale.

— Şoferii sunt vorbăreţi, spuse celălalt, jucându-se cu cuţitul şi cu furculiţa.

— Poate. Dar nu acesta pe care-l am de opt ani în serviciul meu. Dacă vrei să mănânci, găseşti tot ce doreşti acolo pe bufet – serveşte-te singur, te rog.

— Servitorul dumitale nu vine în cameră? Întrebă Leggat nervos.

— Te-aş fi rugat altfel să te serveşti singur? Îl întrerupse Lynne. Vreau să vorbesc cu dumneata înainte să pleci. De aceea te-am rugat să vii aşa devreme. Spune-mi, te rog, s-a mai întâmplat azi?

Lynne se duse la bufet, îşi puse pui şi salată pe farfurie şi se înapoie la masă.

— Ce s-a întâmplat, repetă el întrebarea.

Leggat nu părea să aibă poftă de mâncare şi se servi numai cu puţin whisky şi sifon.

— St. Clay e furios, spuse el. Bagă de seamă. Păzeşte-te de el. E periculos.

Clifford Lynne surâse.

— Crezi că te-am rugat să faci drumul acesta lung de la locuinţa dumitale până aici, ca să aud aceasta? Întrebă Lynne ironic. Desigur că e un individ periculos. Dar spune-mi mai bine ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu aşa precis. L-am văzut pe Spedwell câteva minute şi el mi-a spus că St. Clay.

— Numeşte-l mai bine Fing-Su, începe să mă enerveze.

— Spedwell îmi spune că Fing-Su a tunat şi a fulgerat mai întâi şi că apoi a insistat ca Narth să considere toată afacerea ca o glumă. Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş îngriji ca fata aceea să fie supravegheată.

Clifford se uită aspru la el.

— Vorbeşti de domnişoara Bray, probabil; cred că-i mai bine dacă o vei numi doamna Bray. „Fata” îmi sună cam a lipsă de respect, spuse el rece. Nu eşti de aceeaşi părere?

Leggat se sili să surâdă.

— Nu ştiam că eşti atât de meticulos, spuse el.

— Da, sunt puţin, într-adevăr, răspunse Lynne. Aşadar, Fing-Su este periculos. De aceasta nu m-am îndoit niciodată. Dar mă întreb dacă dumneata ştii cât de periculos este.

— Eu? Întrebă mirat Leggat. De ce?

— Presupun că ai intrat şi dumneata în asociaţia lui, a „Mâinilor Vesele” şi că ai dat un fel de jurământ, îndeplinind anumite formalităţi caraghioase?

Leggat se mişcă neliniştit pe scaun.

— Ah, asta vrei să spui? Ei bine, eu nu mă sinchisesc de asemenea lucruri, spuse el jenat. Societăţile secrete sunt bune, în felul lor, dar în fond nu sunt decât nişte jocuri, cu tot felul de lucruri mistice. Dar, în afară de asta, Fing-Su posedă o fabrică mare în Londra. I-ar strica mult, dacă s-ar apuca de trucuri nelegale. El mi-a spus deunăzi că peste un an va avea în mâinile sale tot comerţul din China de Sud. Se povesteşte că are filiale în toate părţile la graniţa Tibetului! Individul acesta trebuie să câştige enorm de mult. Societatea aceea secretă nu e decât un truc negustoresc. Spedwell mi-a spus că asociaţii posedă loji în oraşele mari ale Chinei. Fing-Su a devenit, prin asociaţia aceasta, un fel de zeu pentru compatrioţii săi. Vizitează, te rog, birourile ce-şi construieşte la Town Hall şi fabrica din Peckham, spuse Lynne.

Leggat se uită speriat la el.

— Voi vizita fabrica din Peckham chiar astă-seară.

— Ce vrei să obţii cu aceasta? Întrebă el. Locul e plin de chinezi. Fing-Su are acolo vreo două sute cincizeci de oameni, în serviciul său. Noroc că aceşti chinezi locuiesc în

interiorul fabricii, altfel ar fi revoluţie în Peckham. Fabrica nu o vei putea vizita în nici un caz.

Lynne surâse.

— Şi totuşi am să încerc, spuse el. De la dumneata nu-mi trebuie decât cheia de la poarta principală.

Leggat se făcu galben ca ceara şi mâna în care ţinea paharul cu whisky îi tremura.

— Cred că glumeşti, spuse el cu vocea răguşită. Pentru Dumnezeu! N-ai să te duci acolo – eu nu te pot conduce – nu există altă posibilitate? Nu poţi să anunţi poliţia sau Ministerul de Externe?

— Poliţia şi Ministerul de Externe au să mă trimită la plimbare, spre Lynne. Vreau să văd cu ochii mei ce se petrece acolo. Vreau să stabilesc precis ce face domnul Grahame St. Clay cu antrepozitele, vapoarele şi bărcile sale cu motor. Dar mai ales mă interesează sala „caprei albe”!

Leggat tremura ca o frunză. Deschise gura ca să spună ceva, dar nu putu scoate nici o vorbă.

— Acolo te pândeşte moartea!

O privire ca de oţel a lui Lynne îl făcu să se cutremure.

— Poate pe dumneata, dar nu pe mine! Spuse Clifford Lynne.

CAPITOLUL 12

Activitatea societăţii chineze de comerţ nu ar fi atras vreo atenţie deosebită dacă nu ar fi provocat nelinişte printre lucrători, din cauza muncitorilor străini întrebuinţaţi în serviciul societăţii. Era cunoscut că societatea fusese înfiinţată de nişte chinezi bogaţi. De aceea se putea înţelege de ce fondatorii şi-au angajat compatrioţi. După ce obicei? Loc era suficient, de asemenea şi locuinţe. Fabrica fusese clădită în timpul războiului şi servise atunci pentru fabricarea de muniţii, iar actualii posesori o cumpăraseră pe o nimica toată. Fabrica era aşezată pe malul Canalului Surrey. Poseda un doc propriu precum şi un chei la mal. Acolo se descărcau şi se încărcau nenumărate bărci. Personalul acestor bărci era alb, însă vapoarele care plecau

de acolo spre Africa erau conduse de chinezi, de la ofiţeri până la marinari.

Aşa numita „Flotă galbenă” era compusă din patru vapoare cumpărate ieftin.

Ploua când taxiul pe care-l luase Lynne sosi în apropierea fabricii. Taxiul se opri în faţa podului părăsit şi Lynne, cu vocea înceată, dădu şoferului instrucţiuni precise. O porni apoi pe marginea drumului care ducea de-a lungul canalului.

Nu se auzea nici un zgomot, în afară de şuieratul îndepărtat al unei sirene de vapor. Trecând pe lângă o barcă, auzi vocile barcagiului şi a soţiei acestuia, care se certau între ei.

După vreo zece minute îşi încetini mersul. Pe partea stângă, tocmai în faţa sa, se aflau clădirile fabricii. Clifford trecu de poarta principală; poarta cea mică destinată pietonilor era deschisă. În faţa ei stătea un individ gigantic, care fuma o ţigară. Paznicul acesta îi ură „noapte bună” şi Clifford răspunse la salut.

Canalul făcea aici o cotitură, aşa că paznicul nu-l mai văzu după câteva secunde. Peretele, de-a lungul căruia mergea acum Clifford, făcea un cot în unghi drept şi Clifford intră într-un gang întunecos şi îngust, care ţinea paralel cu peretele. Scoase o lampă electrică din buzunar, cu ajutorul căreia putu evita gropile cam dese, care-i veneau în cale pe această cărare puţin umblată.

În fine ajunse acolo unde voia – o uşă îngustă, ascunsă adânc în perete. Clifford rămase câteva clipe tăcut şi atent. Introduse apoi cheia în broasca uşii şi o deschise cu băgare de seamă.

În stânga se aflau clădirile principale. La dreapta, o magazie din beton, care servise mai înainte la umplerea bombelor cu material explozibil, precum şi ca depozit pentru bombele gata confecţionate.

Clifford se furişă cu băgare de seamă, evitând să facă uz de lampa de buzunar. De undeva, din clădirea întunecoasă

se auzea cântând un cor. Acolo se aflau locuinţele lucrătorilor.

O scară frumoasă şi lată, de piatră, aşezată sub nivelul terenului, conducea spre poarta magaziei. Clifford stătu iar câteva clipe liniştit şi ascultă. După aceea deschise uşa cu cheia pe care o avea la el. Aprinzând pentru o clipă lampa de buzunar, zări în faţa sa iar o scară care ducea în jos. Aici se aflau două porţi, care se deosebeau cu totul de cele prin care trecuse până acum. Aceste porţi aveau sculptate pe ele nişte figuri colorate. Chiar dacă Clifford nu ar fi avut cunoştinţe în această direcţie, tot ar fi ştiut că aceste figuri sunt lucrări de artă chinezească.

Îi trebui câteva minute până ce găsi gaura broaştei şi până ce deschise poarta. Un miros greu de tămâie şi fum înţepător îl izbiră în faţă. Inima începu să-i zvâcnească cu putere, cu tot curajul de care era însufleţit.

După ce închise încetişor uşa, lumină din nou peretele cu lampa de buzunar, până ce găsi comutatorul electric. Fără să zăbovească, aprinse lămpile.

Încăperea în care se afla era lungă şi îngustă şi avea tavanul jos. Pereţii din beton erau acoperiţi cu mătase roşie, în care erau ţesute proverbe chinezeşti.

Tapetele alternau cu stâlpi care păreau a fi construiţi din aur. Pe Clifford nu-l interesau amănuntele acestea. Pardoseala era acoperită cu pietre colorate. Dar atenţia lui era atrasă de un altar de marmură, care era aşezat la capătul celălalt al încăperii.

În dosul altarului se afla, pe un piedestal de piatră, simbolul asociaţiei secrete: două mâini de aur, împreunate. Aceste mâini erau fixate pe un stâlp roşu, pe care erau încrustate inscripţii cu litere de aur.

Clifford citi aceste inscripţii. Sensul lor era minunat şi sfătuia la modestie şi dragoste pentru copii. Dedesubtul mâinilor de aur era aşezat un tron sub un baldachin mic, roşu. Apropiindu-se, văzu licărind o rază de lumină, care

venea dinspre colţul altarului. Spre surprinderea sa, observă că marginea tronului era acoperită cu diamante.

„Fie ce-o fi”, spuse el şi întinse mâna spre diamantele strălucitoare.

În momentul acela, toate luminile se stinseră subit. Clifford se întoarse imediat, scoţând instantaneu revolverul din buzunar.

Ceva zbură cu un şuierat pe lângă obrazul său şi auzi cum se lovi de perete şi cum căzu apoi pe podea. Un al doilea cuţit sosi şuierând. Clifford trase de două ori cu revolverul în direcţia uşii. Auzi un geamăt, care fu însă imediat înăbuşit, ca şi când gura lovitului ar fi fost astupată.

Domnea o tăcere absolută; numai lipăiala de picioare goale dovedea că duşmanul mai era în încăpere.

Clifford se repezi înainte şi se aşează jos. Îşi scoase ghetele cu o iuţeală vertiginoasă, legă şireturile şi atârnă ghetele de gât, aşa cum făcuse ca şcolar, când voia să treacă un pârâu. Se ridică apoi domol şi pipăi înaintea sa. Simţurile îi erau încordate.

„Clic”. Oţelul se izbise de pardoseala de piatră. Îl căutau cu săbiile – câţi să fi fost oare?

Desigur că mai puţin de o duzină, altfel n-ar fi stins lumina. Dacă ar fi fost mai mulţi, s-ar fi încumetat să-i iasă înainte pe faţă. Clifford se îndreptă acum spre uşă. Trebuia să fie foarte prevăzător.

Stătu liniştit şi ascultă. Auzi un suflu adânc, aproape de el. Probabil paznicul. Atunci îi veni o idee. Chinezii au un fel deosebit de a şopti – un şuierat adânc, abia perceptibil.

— Mergeţi spre Mâini cu toţii! Şopti el în dialectul Jun Nan. Cu stratagema aceasta avu succes, căci zgomotul suflului se îndepărtă de el. Clifford se îndreptă acum spre uşă, oprindu-se la fiecare pas. Covorul care acoperea pardoseala se termină. Degetele lui Clifford atinseră tapetul de mătase şi apoi peretele gol. Ieşi pe uşă şi urcă scara în sus. La intrarea de afară, deasupra lui, zări silueta unui

bărbat, care asculta cu capul înclinat. Figura se desena neagră pe fondul clar al cerului.

Clifford se opri puţin, ca să respire. Se repezi apoi sus pe scară.

— Te împuşc, dacă faci o mişcare, şopti el, apăsând gura revolverului în coastele individului.

Individul se dădu speriat înapoi, dar îşi reveni imediat.

— Nu trage, domnule Lynne! Sic itur ad astra! Vreau să ajung pe altă cale la nemurire!

Clifford recunoscu în lumina lămpii sale de buzunar cine era acel om, care purta un halat lung până la glezne şi care avea pe cap o căciulă chinezească.

Era Grahame St. Clay, licenţiat în ştiinţe!

CAPITOLUL 13

Clifford auzi zgomotul picioarelor goale ale urmăritorilor săi. Imediat se întoarse cu revolverul în mână:

— Cheamă-ţi câinii, Fing-Su, strigă el.

Celălalt ezită o clipă, şuieră apoi ceva şi făcu astfel tropăitul să înceteze. Uitându-se la uşa de jos, Clifford zări lucind lama unei săbii. Aceasta îl făcu să surâdă.

— Hai acum la uşa de ieşire, stimabile! Spuse el, apucând pe Fing-Su de braţ şi târându-l spre poarta de ieşire.

— Dragă domnule Lynne, spuse chinezul cu un ton de reproş, pentru ce nu mi-ai spus că vrei să ne vizitezi depozitele? Mi-ar fi făcut o deosebită plăcere să-ţi arăt totul. Văzându-te aici, bieţii oameni au crezut că a intrat un hoţ – căci ai văzut doar singur câte obiecte de valoare se găsesc în sala „Mâinilor”. Nu mi-aş fi iertat niciodată, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva.

Europeanul nu răspunse nimic. Toate simţurile sale erau extrem de încordate. Privirile sale zburau ba în dreapta ba în stânga. Ştia precis că peste tot se aflau ascunşi indivizi înarmaţi. Dacă l-ar fi slăbit o clipă pe Fing-Su, ar fi fost pierdut.

Şi Fing-Su se gândea pare-se la asta.

— N-am observat niciodată, mai înainte, că eşti un om nervos, Lynne, spuse el.

— Domnule Lynne, îl corijă celălalt cu intenţie. Fing-Su înghiţi în sec.

Ajungând la poarta din perete, Clifford scoase lampa sa de buzunar. Terenul era uşor înclinat. Clifford aprinse lampa. Nu avea nici un gând ascuns. Voia numai să lumineze drumul. Lumina îi arătă o clipă poarta şi trecu apoi la dreapta. Clifford văzu acum că presupusese just. În magazia aceea se afla o serie întreagă de şasiuri înşirate unul lângă altul. Clifford putu vedea numai o clipă roţile cenuşii, căci fu lovit peste mână. Lampa îi scăpă jos.

— Iartă-mă, te rog, se scuză Fing-Su, te-am lovit din greşeală.

Chinezul se aplecă şi ridică lampa de jos, înapoind-o lui Clifford.

— Mi-ar fi fost mai plăcut dacă n-ai fi aprins lumina, căci îmi este tare dezagreabil ca oamenii mei să poată vedea că un străin a zărit „Sala Misterelor”. Domnule Lynne, dumneata ştii foarte bine că poporul acesta este foarte iritabil şi că îi urăşte pe străini. Şi ca să ţi-o spun pe faţă, am o mare grijă să nu te pot scoate de aici, fără să ţi se întâmple ceva.

Clifford Lynne nu-i răspunse nimic. Ajunseră la poartă. Fing-Su o luă înainte, descuie şi deschise poarta. Lynne se îndepărtă, mergând cu spatele, ţinând revolverul întins.

— Vreau să te avertizez, spuse el. Vorbele mele îţi pot fi de folos. Dumneata ai mai mulţi bani decât orice alt chinez. Du-te înapoi în China, întrebuinţează-ţi averea spre a-ţi ridica ţara pe o treaptă mai înaltă şi scoate-ţi din mint ideea de a deveni împărat.

Fing-Su râse liniştit şi încrezător în sine, iar Lynne înţelese că a vorbit în zadar.

Poarta se închise încet după el. Auzi cum cheia se întoarce în broască. Se îndreptă în grabă spre malul canalului, luminând din când în când terenul cu lampa de buzunar.

Lynne alerga pe drumul pe care venise şi nu se îndoia că va mai avea mult de luptat până ce va putea fi sigur că a scăpat de orice pericol. Alerga în ciorapi spre poarta fabricii, în faţa căreia se opri şi observă cum se deschise. El se culcă imediat la pământ şi văzu un număr mare de indivizi alergând afară. Fără a zăbovi, îşi băgă revolverul în buzunar şi se lăsă să alunece în apa canalului. Înotă cu precauţie spre ţărmul celălalt. Apa era unsuroasă şi mirosea a ulei, dar el nici nu o luă în seamă. În tot cazul, era mai agreabil, decât să cadă în mâinile chinezilor.

Ajunse la o barcă ancorată acolo, se apucă de un lanţ şi se căţără în sus pe barcă. De acolo trecu pe şantier. Undeva, în întuneric, lătra un câine. Pe ţărmul celălalt se auzeau vocile iritate ale urmăritorilor săi, care îi pierduseră urma şi bănuiau acum pe ce cale scăpase.

Clifford trecu prin şantier printre lăzi şi baloturi cu mărfuri şi ajunse în fine la o poartă înaltă. Voind să sară peste ea, observă că avea sus, pe muchie, nişte cuie ruginite. Se răzgândi deci. Căută uşa pentru pietoni. O găsi, apăsă clanţa şi răsuflă uşurat când văzu că nu era încuiată.

Pericolul nu era încă înlăturat. Alergând prin labirintul acela de străzi înguste, ajunse pe o stradă mai murdară, luminată numai ici colo de câte o lanternă tulbure. Făcuse abia câţiva paşi când zări, la capătul celălalt al străzii, lumina unui automobil. Se ascunse imediat în dosul unei stive de lemne. Maşina mergea încet şi el putu recunoaşte pe individul care şedea lângă şofer şi care cerceta strada în dreapta şi-n stânga cu o lampă de mână.

Maşina se apropia din ce în ce mai mult şi se opri la câţiva paşi de el. Lynne auzi şoptitul şuierat, pe care-l cunoştea atât de bine. Stătea liniştit, cu revolverul umed în mână, dar maşina trecu mai departe. Lynne se înapoie pe drumul pe care venise, ajunse fără alt incident la podul de pe canal, unde zări, spre marea sa mulţumire, doi poliţişti care patrulau acolo. Unul din ei îndreptă lumina lămpii spre el, când trecu pe lângă ei.

— Ai căzut în apă, prietene?

— Da, răspunse Clifford, trecând înainte.

La capătul străzii Glengall îl aştepta automobilul său şi, o jumătate de ceas mai târziu, Lynne îşi permitea luxul unei băi calde.

Lynne se gândi mult în noaptea acea, mai ales asupra multelor şasiuri pe care le văzuse sub acoperişul magaziei. Observase că erau baterii de tunuri cu tragere rapidă şi se mira la ce putea să le întrebuinţeze Fing-Su.

CAPITOLUL 14

Stephen Narth nu era o persoană plăcută şi comodă: la dejun, Joan se temea de el, căci critica toate, ba şunca era prea sărată, ba cafeaua prea tare şi bombănea mereu că cheltuielile menajului sunt prea mari.

De la întâmplarea aceea, când cu invitaţia la masă, atitudinea sa se schimbase însă. Nu fusese niciodată mai amabilă cu Joan, ca în dimineaţa zilei a şaptea de la sosirea străinului acela ciudat.

— Mi s-a povestit că locuinţa prietenului tău este gata mobilată, spuse el aproape vesel. Cred că putem face acum strigările de căsătorie, Joan! Unde vrei să faci cununia?

Ea se uită speriată la el.

Joan nu făcuse nici o legătură între renovarea casei Slaters Cottage şi căsătoria ei. Nici nu-l mai văzuse pe Lynne din după-masa zilei aceleia, când el o conduse acasă. Joan avea o presimţire neplăcută şi nesigură şi suferea de pe urma schimbării de atitudine a logodnicului său.

Perioada de nelinişte care urmase intrării neaşteptate a lui în viaţa ei acţiona în mod deprimant asupra ei. Ea îşi amintea de primirea ce i se făcuse unui mare om de stat, care venise să viziteze oraşul ei natal. Fusese primit cu mare alai, muzică, steaguri etc., dar, tocmai când se pregătea să ţină discursul de mulţumire pentru primirea ce i se făcuse, izbucni un incendiu într-o stradă lăuntrică. Tot poporul se risipi într-o clipă şi bărbatul de stat rămase singur. Sosirea sa nu mai prezenta importanţă în faţa unui

incendiu, care schimbase subit interesul locuitorilor. Joan putea să înţeleagă acum ceea ce simţise omul acela.

— Nu l-am văzut pe Lynne, spuse ea. Iar în ceea ce priveşte căsătoria noastră, nu mai sunt sigură că o ia în serios.

Narth îşi schimbă numaidecât atitudinea.

— N-o ia în serios! Dar asta-i o prostie! Izbucni el. Desigur că o ia în serios! Am convenit doar totul. Ar trebui să vorbesc cu el şi să stabilesc o zi. Tu vei fi cununată în biserica din Sunningdale, iar Letty şi Mabel vor fi domnişoare de onoare. Cred că ar fi timpul să vă duceţi în oraş şi să vă îngrijiţi de garderoba voastră. E mai bine dacă facem o cununie liniştită, cu cât mai puţini musafiri. Nu putem ştii ce mai poate să-i treacă lui prin cap. El mai poate veni cu o droaie de negrii la nuntă! Nu ai discutat cu el atunci când ai venit acasă de la birou?

Era prima dată când Narth făcea aluzie la acel dejun.

— Nu ţi-a spus ce leafă are pe lună?

— Nu, răspunse Joan.

— Nu-i stabileşti tu salariul, tată? Întrebă Mabel, făcându-şi un sandviş. Bineînţeles că trebuie să-l menţinem în slujbă, căci ar fi necinstit să-l însurăm întâi cu Joan şi apoi să-l concediem. Cred însă că e necesar să vorbim mai întâi cu el. Felul cum se poartă cu tine nu e frumos.

— Şi felul lui de a vorbi e îngrozitor, adăugă Letty. Ţi-aduci aminte, tată, ce expresii întrebuinţează?

— Câini afurisiţi”, spuse Narth surâzând. N-am mai auzit expresia aceasta. Presupun că a făcut un contract cu Bray, astfel că problema salariului nu se va ivi câtva timp. Joe era un om larg şi desigur că i-a plătit un salariu mare din care va putea trăi. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, răspunse Joan.

— Nu ştiu de ce a renovat Slaters Cottage cu atâtea cheltuieli, continuă Narth. Doar nu-şi închipuie că-i voi permite să locuiască aici. Locul unui director trebuie să fie

acolo, lângă afacerea ce o conduce. Bineînţeles că nu are importanţă. Am să-i dau un concediu de câteva luni.

Narth se uită la ceas, se şterse cu şervetul la gură şi se sculă de la masă.

După plecarea sa părea că timpul va trece ca de obicei. Dar nici două ceasuri nu trecură, când şoferul îi aduse lui Joan o scrisoare.

Dragă Joan, trebuie să-ţi vorbesc. Vino imediat.

Te aştept în Peking House.

— Unde este Peking House, Jones? Îl întrebă Joan pe şofer.

Şoferul se uită ciudat la ea.

— Se află în apropierea Tower-ului, două minute de biroul domnului Narth, spuse el.

Letty şi sora sa erau în oraş. Joan îşi puse pălăria şi se sui în maşină. În Eastcheap, peste drum de turnul vechi clădit de Wilhelm Cuceritorul, se ridica o clădire nouă din piatră, cu şase etaje, mai înaltă decât casele învecinate. O scară lată de marmură ducea spre holul garnisit şi el cu marmură. Palatul acesta se deosebea şi mai mult de cele învecinate prin naţionalitatea ocupanţilor lui. Un portar voinic, chinez, într-o uniformă bine croită, o conduse la ascensor, pe care-l mânuia un boy. Şi el chinez. În drum spre etajele superioare, Joan zări o mulţime de indivizi de statură mică, cu faţa de culoare galbenă, care alergau dintr-o odaie în alta foarte alertaţi şi ocupaţi. Ieşind din ascensor, putu vedea printr-o uşă de sticlă într-un birou mare, în care lucrau mulţi chinezi tineri mânuind cu asiduitate pensula şi hârtia. Cu toţii purtau ochelari mari, negri.

— Acesta e singurul loc în tot City unde lucrează numai chinezi! „Societatea de întreprinderi Pekin” – aţi auzit vreodată de ea?

— Nu, răspunse Joan surâzând.

— În toată clădirea nu există nici un funcţionar de rasă albă, spuse tânărul supărat. Şi dactilografele!

— Doamne, să vedeţi numai feţele lor!

Conducătorul ascensorului devenise nerăbdător.

— Veniţi, doamnă! Spuse el pe un ton ce lui Joan i se păru obraznic.

Ea îl urmă până la capătul coridorului, unde deschise o uşă pe care era scris „particular”. La intrarea ei, o dactilografă chineză se sculă de pe scaun.

— Sunteţi domnişoara Bray? O întrebă ea cu un accent străin.

Joan răspunzând afirmativ, chinezoaica deschise altă uşă.

— Poftiţi înăuntru, spuse ea cu acelaşi ton obraznic pe care Joan îl observase deja la liftier.

Intrând în cameră, Joan crezu că a intrat din greşeală în sala unui teatru de operetă. Luxul în marmură şi mătase, de cristal şi covoare, mobilă aurită şi tapete o zăpăciră. Tavanul era susţinut de stâlpi roşii, pe care erau încrustate litere chinezeşti. Singurul obiect de artă şi frumos era o fereastră colorată. Lângă ei se afla o masă de stejar la care şedea Fing-Su. La intrarea ei, el se sculă şi-i ieşi înainte, spre a o saluta.

— Unchiul dumitale va sosi în câteva minute, dragă Miss Bray, spuse el. Luaţi loc, vă rog.

Îi trase un scaun de o mărime considerabilă, bogat încrustat cu modele chinezeşti.

— Mă simt ca Regina din Saba când a venit în vizită la Solomon, spuse ea. Neliniştea ei fusese domolită o clipă de plăcerea ce o simţise la vederea acelei splendori.

El se înclină adânc. Şi-i făcu un compliment.

— Sunteţi mult mai frumoasă decât Regina din Saba şi demnă de a vă întâlni cu Solomon, fiul lui David. Dacă aş poseda averile lui Sanherib, Regele Ascalonului, v-aş pune la picioare comorile din Azur şi Bethdacon.

Ea era speriată de pologhia aceasta.

— Când vine domnul Narth? Întrebă ea.

— Domnul Narth nu vine, spuse el. Unchiul dumneavoastră a considerat util ca eu să vă vorbesc despre prietenul nostru, domnul Lynne. Dacă vă amintiţi, la ultima

noastră întrevede s-a întâmplat un fapt neplăcut, cu toate că nu eu am fost cauza. Domnul Lynne are necaz pe mine. Mai ales din cauza originii mele. Eu nu consider pe chinezi ca fiind inferiori europenilor. Şi noi suntem oameni şi am stat mii de ani pe o treaptă intelectuală destul de înaltă. Domnul Lynne n-are motiv să ne dispreţuiască. Prea stimatul meu părinte (aici el înclină uşor genunchiul) a făcut mult pentru sindicatul Jun Nan. Fără ajutorul lui, concesiunile nu s-ar fi acordat niciodată şi nici n-ar fi putut fi utilizate vreodată.

Joan nu era dispusă să asculte istoria fondării societăţii Jun Nan. Începu să i se facă teamă şi se scula de pe tronul pe care şedea.

— Nu-l cunosc pe domnul Lynne atât de bine spre a putea vorbi despre el, începu ea.

— Şi totuşi vrei să te măriţi cu el?

Ea se roşi mai mult de necaz, decât de jenă.

— Asta e o chestie care mă priveşte numai pe mine, domnul Fing, spuse ea.

El surâse.

— Fing-Su? Bine. Preferi numele acesta. St. Clay este greoi şi puţin stupid.

El se uită la ea. Gândurile îi erau însă aiurea.

— Dumneavoastră sunteţi o fată isteaţă, aveţi o faţă inteligentă şi vă puteţi lesne adapta împrejurărilor. Aveţi într-adevăr toate calităţile ce le doresc la un asistent – şi eu am mulţi asistenţi, atât europeni, cât şi chinezi.

— Nu prea înţeleg, spuse ea.

— Vreau să vă explic. Am motivul să doresc prietenia – cel puţin neutralitatea – domnului Lynne. Dumneavoastră mă puteţi ajuta mult. Pricepeţi ceva despre bursă?

— Bursă? Nu. Din asta nu pricep nimic, răspunse ea mirată.

— Desigur că ştiţi însă că există o întreprindere mare numită societatea Jun Nan?

Ea confirmă dând din cap.

— Da. Domnul Narth mi-a povestit ieri că acţiunile acestei societăţi cotează 275.

— Acţiunile obişnuite, îndreptă el politicos. Acţiunile fondatorilor însă n-au fost cotate niciodată la bursă.

Ea surâse.

— Nu cred că le-aş putea deosebi dacă le-aş vedea, spuse ea. Toată bursa e pentru mine un mister.

— În total sunt patruzeci şi nouă acţiuni de fondator. El vorbea cu multă chibzuială şi accentua fiecare vorbă. Şi aş dori să cumpăr din ele.

Ea se uită din nou mirată la el.

— Una? Întrebă ea.

El aprobă.

— Numai una. Aceste acţiuni nu cotează. La început valorau o liră. Azi sunt dispus să plătesc un milion de lire pentru o asemenea acţiune.

Ea clătină din cap.

— Nu cred să vă pot fi de ajutor cu ceva. Dar – îi veni o idee – dacă o veţi cumpăra de la domnul Narth?

El surâse amuzat.

— Dragă domnişoară Bray, ruda dumneavoastră nu a lăsat domnului Narth acţiuni de fondator, căci nu poseda decât acţiuni obişnuite. Singurul de la care aş putea cumpăra acţiunea dorită este domnul Lynne, logodnicul dumneavoastră. Procuraţi-mi această acţiune şi eu vă voi plăti un milion de lire. Nu veţi mai avea atunci nici un motiv să vă măritaţi cu acela pe care stupidele rude vă forţează să-l luaţi. Un milion de lire! Gândiţi-vă ce sumă enormă, care vă dă libertatea de acţiune şi vă face independentă faţă de Narth şi faţă de Lynne! Gândiţi-vă la această chestiune. N-aş vrea să vă decideţi pe moment. Vă rog însă să vă gândiţi că, făcând astfel, veţi proceda după intenţiile celui mai bun şi scump prieten al meu, care, din păcate, acum este mort!

Fing-Su merse spre uşă, deschizând-o cu o mişcare elegantă. Convorbirea se terminase.

— O să vă gândiţi la ce v-am spus? Şi vreţi să fiţi atât de bună să consideraţi confidenţial tot ce am vorbit? Nu uitaţi că în ziua în care îmi veţi preda acţiunea dorită eu vă voi înmâna un cec la Banca Angliei în valoare de un milion de lire. Nu voi întreba nimic.

Joan se uită liniştită la el.

— Nici nu o să aveţi ce întreba, spuse ea. Căci eu nu vă voi aduce niciodată acţiunea dorită. Dacă această acţiune valorează pentru dumneavoastră un milion de lire, atunci nici domnului Lynne nu-i valorează mai puţin.

Pe buzele lui Fing-Su flutură un surâs indescriptibil.

— Cecul vă aşteaptă, domnişoară Bray – asta înseamnă mult pentru dumneavoastră.

Joan plecă cât putu mai repede şi merse spre biroul unchiului său. Necazul îi creştea cu fiecare învârtitura a roţilor automobilului care o ducea într-acolo.

CAPITOLUL 15

Stephen Narth era evident rău dispus.

— Sper că nu ai fost neplăcut impresionată, Joan, spuse el văzându-i mutra nemulţumită. Sunt foarte obligat acestui om şi el a cerut să-ţi vorbească personal în chestiunea aceea. Nu puteam proceda altfel. Dumnezeu ştie de ce s-a încăpăţânat atât de mult să pună mâna pe o acţiune de fondator, care n-are nici o valoare bănească.

Ea rămase surprinsă de această comunicare şi se mira că Narth ştia atât de puţin.

— N-are nici o valoare?

— Nici o centimă, răspunse Narth. Poate că exagerez puţin. Nominal au dreptul la un dividend pe 3,5%. Asta înseamnă că valoarea acţiunii, la cumpărare, este de vreo opt şilingi. Acţiunile n-au fost negociate niciodată la piaţa liberă şi nu se vor negocia niciodată. De altfel, nu cred ca bătrânul Joe să fi posedat vreodată asemenea acţiuni. Dar am să mă interesez.

— Adu-mi, te rog, statutele societăţii Jun Nan!

Secretarul îi aduse după câteva minute un dosar albastru. Narth deschise dosarul şi începu să citească:

— Ciudat, strigă el, după ce citi prima pagină. Nu ştiam că Lynne este unul din directorii societăţii. Presupun însă că poartă numai titlul de director, spuse el citind mai departe.

Timp de cinci minute nu se auzi decât zgomotul filelor întoarse.

— La naiba! Exclamă Narth. Ia ascultă: „Politica societăţii, precum şi dreptul de a dispune de fondul de rezervă, o hotărăşte Consiliul de Administraţie, care se alege prin vot secret. La această şedinţă secretă nu pot lua parte decât posesorii de acţiuni de fondator. Nu se va ţine seama de niciuna dintre dispoziţiile contrarii din paragrafele următoare şi Consiliul de Administraţie va fi ales cu o astfel de majoritate.”.

Narth era speriat.

— Asta înseamnă că acţionarii obişnuiţi nu au nici un amestec în conducerea societăţii şi că Fing-Su posedă douăzeci şi patru de acţiuni de fondator din cele patruzeci şi nouă care au fost emise.

Se uită apoi la faţa mirată a lui Joan.

— Am auzit azi că fondul de rezervă al societăţii Jun Nan este de optzeci milioane de lire, spuse el. Suma aceasta s-a adunat din veniturile minelor de cărbuni şi de aur. De asemenea, mai conţine şi suma care a fost depusă de refugiaţii ruşi, după izbucnirea revoluţiei ruseşti.

Narth vorbea cam incoerent.

— Şi majoritatea o are Clifford Lynne, spuse el încet. Pentru prima dată i se lămuri lupta enormă ce se dădea pentru posesiunea acestui fond de rezervă.

Duse mâna la gură.

— Pe Dumnezeul meu, aş fi dorit să nu fi avut nimic de-a face cu societatea aceasta, spuse el răguşit şi ceva din frica ce-l cuprinsese i se vedea şi pe faţă.

Joan Bray se înapoie acasă cu maşina lui Narth. În drum ajunse un taxi. Din întâmplare se uită într-acolo şi-l zări pe

Clifford, care-i făcu semn să oprească.

El coborî din taxi şi se urcă lângă ea, în maşina ei.

— Vreau să merg cu dumneata mai departe, spuse el. Taxiul meu este încărcat cu merinde, aşa că nu pot sta comod. Mă duc în noua mea locuinţă.

Spunând acest lucru, Clifford se uită atent la ea.

— Ai fost în oraş. Deoarece nu suntem încă căsătoriţi, nu am dreptul să te întreb cum se face că voiajezi într-o maşină atât de elegantă. Presupun că l-ai vizitat pe prietenul nostru, Narth. Şi subit, îi puse o altă întrebare:

— L-ai văzut pe Fing-Su?

Ea confirmă din cap.

— Da, am avut o convorbire cu el azi dimineaţă.

— Pentru Dumnezeu, ce ai făcut?

Nu se prea jena şi nici nu-şi ascundea necazul.

— Şi ce ţi-a spus acest naiv şi nobil copil al naturii? Întrebă el ironic. Pariez că ceva crud. Toţi chinezii, care s-au poleit cu civilizaţia europeană îşi închipuie că sunt diplomaţi.

Ea stătu la îndoială dacă să-i spună ceva. Nu făcuse nici un fel de promisiune, numai că Fing-Su o rugase să considere convorbirea cu el drept confidenţială.

El observase cum ea ezita. Cu o pătrundere de spirit extraordinară el înţelese ce s-a întâmplat.

— N-a vrut să cumpere o acţiune de fondator a societăţii Jun Nan?

Văzând cum ea se înroşeşte, se bătu pe genunchi şi râse cu poftă:

— Săracul de el, spuse Lynne, ştergându-se la ochi, nu mi-am închipuit niciodată că o să se dedare mulţumit cu zecimea sa.

— Zecimea? Întrebă ea.

El confirmă din cap.

— Da. Fing-Su poseda o zecime din acţiune. Nu ştiai asta? Joe Bray dispunea de asemenea de o zecime.

— Dar cine posedă celelalte? Întrebă ea mirată.

— Viitorul dumitale soţ – stăpân, n-am voie să zic, observă el. Prietenul nostru chinez este un multimilionar, dar nu se mulţumeşte numai cu atât. Într-un moment de nebunie, Joe i-a cedat lui tată-său câteva acţiuni de fondator şi, afară de aceasta, i-a predat lui Fing-Su, mai târziu, cea mai mare parte din rest. Nu cred că Joe a fost vreodată cu mintea întreagă. Dar cel mai nebunesc lucru ce l-a făcut el în viaţa sa a fost.

Se întrerupse singur şi continuă după o clipă de gândire:

— Se poate să nu fie el de vină, dar aşa bănuiesc. Astă-seară am s-o ştiu precis.

Ea nu-l întrebă ce bănuieşte, iar el continuă să vorbească:

— Societatea Jun Nan n-a devenit o realitate decât după ce m-am întovărăşit cu Joe. El găsise cărbuni tocmai pe un teren concesionat tatălui lui Fing-Su. Zănatecul acela de Joe a încheiat cu tatăl lui Fing-Su un contract, după care acesta avea dreptul la o zecime din câştigul net. Eu nu ştiam aceasta, până-n momentul când am adus ca aport un teren carbonifer important. Din această cauză s-au ivit atâtea chestiuni juridice pentru a-l scoate pe Fing-Su din asociaţie, încât toată afacerea n-a mai avut, nici o valoare, chiar în timpul procesului. După aceea am refondat societatea cu capitalul nou. Mă înţelegi?

Ea spuse că nu înţelege nimic.

— Aş dori să înţeleg.

El se uită la ea pe sub sprânceană.

— Atunci am introdus clauza referitoare la acţiunile de fondator, pentru a-l împiedica pe neghiobul de Joe să mai facă prostii. Stimatul dumitale unchi nu era un om prea inteligent, dar avea un suflet bun, afară din cale. Acţiunile de fondator nu mai valorau nimic pentru el când a văzut că nu-i produc nici un fel de dividende. Din cele patruzeci şi nouă acţiuni de fondator emise tatălui, Fing-Su primise nouă, Joe şi cu mine am primit câte douăzeci.

— Ce înseamnă de fapt fondul de rezervă?

O clipă, Clifford o privi cu bănuială. La urmă îi spuse:

— Am rezerve enorme din care însă o mare parte sunt averi străine. Vezi, noi avem mari afaceri în Manciuria şi făceam tranzacţii bancare. Când a izbucnit revoluţia rusă au fost depuse la noi averi mari, pe care le-am transportat la Shangai, în siguranţă. Mulţi dintre clienţii noştri ruşi au murit şi anume tocmai aceia care aveau depozitele cele mai mari. În situaţia de azi, n-avem posibilitatea să anunţăm rudele sau să găsim moştenitorii. Aceşti bani îi desemnăm noi ca fond de rezervă şi. Fing-Su doreşte să pună mâna pe aceşti bani.

Văzând mirarea ei, el continuă:

— Am aflat acum câteva zile că Joe a dat acestui mizerabil de chinez mai mult de jumătate din acţiunile sale de fondator. I-ar fi dat toate acţiunile, dar nu ştia unde pusese cinci din ele. Slavă Domnului că le-am găsit eu şi mi le-am luat. Deoarece eu am majoritatea, Fing-Su nu poate pune mâna pe fondul de rezervă. Dacă mai prinde însă o singură acţiune, atunci nici un judecător din întreaga China nu-l poate opri să fure banii altora. Oh, Joe, ţi-ai luat o mare răspundere asupra ta din cauza prostiilor tale!

Acum însă Joan începu să-l dojenească:

— Domnule Lynne. Clifford, trebuie să-ţi spun ceva. Cum de poţi vorbi atât de rău despre prietenul dumitale mort?

El îi răspunse indirect, după ce se făcu mai întâi că n-a înţeles întrebarea:

— Lumea asta este admirabilă, e o plăcere să trăieşti! Zise el. Urăsc chiar şi gândul de a pleca vreodată din viaţă. Dar, într-una din zilele viitoare, am să-i rup gâtul lui Fing-Su.

CAPITOLUL 16

Joan Bray locuia într-o cameră din mansarda casei lui Narth. Încetul cu încetul, această cămăruţă devenise cea mai plăcută încăpere din toată casa. Când o primise, era foarte simplu mobilată. Dar, pentru că servitorii din Sunningdale o venerau pe Joan Bray, încetul cu încetul, odaia se umplu cu mobilă rară şi frumoasă. Pentru Joan, odaia avea o mare importanţă, căci prin ferestrele ei putea

vedea coşul pătrat de la Slaters Cottage. Asta-i procura un sentiment de legătură cu omul acela ciudat, care-i încrucişase drumul.

Când sosi acasă, fetele lui Narth lipseau. Joan se urcă în camera sa, încuie uşa şi se aşează pe canapea. Îşi sprijini capul în mâini şi încercă să-şi stăpânească nervii. De la început presupuse că Lynne nu era numai un funcţionar al rudei sale. Acum ştia că e enorm de bogat, mai bogat chiar decât Joe. Ce impresie o să-i facă oare lui Narth faptul acesta? Dacă Lynne nu ar fi venit la Sunningdale ca un sălbatic, cu barba mare, îmbrăcat cu haine nepotrivite, ci ca un bărbat distins, şi dacă nu s-ar fi arătat ca procurist, ci ca tovarăş al lui Joe, atunci desigur – şi ea nu se îndoia o clipă – că totul ar fi fost altfel. Totuşi, faptul că Lynne era atât de bogat o irita. Şi nu ştia de ce. Atunci, când a venit, îşi pusese stavilă sentimentelor sale şi acceptase căsătoria; şi ceea ce i se păruse atunci un sacrificiu se dovedea acum că e un mare noroc. Ea clătină din cap. Nu voia să se păcălească pe sine însuşi. De fapt, nu prea era un sacrificiu pentru ea, căci străinul o fascinase de la început. Lynne era o personalitate atât de aparte, încât o fascinase.

Joan începu să vadă viaţa din alt punct de vedere. Vedea lămurit ce schimbare mare va produce căsătoria asta şi Letty (sau Mabel?) avea de fapt dreptate: ce ştia oare o fată despre îndrăgostitul ei, în mâinile căruia îşi punea viitorul? Dar Joan ştia despre Lynne mai mult decât alte logodnice despre viitorii lor soţi.

Se duse la fereastră şi privi spre Slaters Cottage. Nu putea vedea decât coşul pătrat, din care ieşea fum. Îşi aminti că Clifford adusese cu el merinde şi era nerăbdătoare să afle dacă se pricepea la bucătărie tot aşa cum se distinsese şi în alte lucruri.

Tăietorii de lemne lucrau la doborâtul pomilor din jurul casei. Tocmai vedea cum un brad înalt se clătină încet, auzi cum crăcile se loveau de pământ – mâine va vedea de la fereastră toată casa, gândi ea.

— Eu sunt, Letty, auzi ea o voce ascuţită. După ce-i deschise uşa, Letty o întrebă:

— De ce te-ai închis în odaie?

Letty nu mai fusese de mult în camera asta şi se uita mirată în jurul ei.

— Te-ai aranjat foarte bine, spuse ea. Dacă Joan ar fi fost lipsită de suflet, ar fi înţeles în expresia asta un ton de dojană.

— Tata a telefonat. Nu vine azi acasă la masă. Vrea să luăm masa cu el în oraş. Te supără dacă rămâi singură?

Întrebarea aceasta n-avea rost. De câte ori nu rămăsese Joan singură acasă şi era mulţumită că nu o deranja nimeni!

— E posibil să venim târziu acasă, deoarece ne ducem după teatru la dans – la Savoy Hotel.

Letty era deja în pragul uşii, gata de a ieşi din cameră, când îşi aduse aminte de ceva.

— Joan, l-am văzut pe acel domn Lynne. Arată foarte bine. De ce a venit la început îmbrăcat ca un caraghios?

De ceea ce se temuse Joan, nu scăpase: discuţia inevitabilă asupra acestui capitol.

— Nu spun asta pentru că mi-aş fi schimbat atitudinea mea faţă de dânsul, spuse Letty, ridicând semeţ din cap. O fată nu poate să se mărite aşa, cu una cu două.

Joan putea să fie, când era nevoie, glumeaţă şi putea juca câte o festă. Afară de asta era curioasă să afle ce o să răspundă Letty când va auzi şi restul.

— Clifford Lynne nu e deloc un om sărac. Din contră, e enorm de bogat, spuse ea. Domnul Bray nu posedă decât o zecime din acţiunile societăţii Jun Nan, pe când Lynne e posesorul a opt zecimi.

Letty căscă gura ca un peşte pe uscat.

— Cine ţi-a spus asta?

— Clifford Lynne – şi eu ştiu că nu m-a minţit!

Letty voia întâi să spună ceva; îşi schimbă însă intenţia şi ieşi trântind uşa după ea. Coborî în grabă scara, iar cinci minute mai târziu Joan auzi voci înaintea uşii sale.

Mabel, urmată de soră-sa, intră ca o furie în cameră, fără a mai bate la uşă.

— E adevărat ce spune Letty despre Lynne? Întrebă ea posacă. Curios că noi n-am ştiut nimic până acum.

Joan se amuza enorm. Era gata să pufnească în râs, dar se stăpâni.

— Vorbeşti desigur despre averea domnului Lynne? Da, e foarte bogat. Mai mult nu ştiu nici eu.

— Tata ştie asta? Întrebă Mabel, căznindu-se să-şi ascundă necazul.

Joan clătină din cap în mod negativ.

— Nu cred să ştie ceva.

Surorile se uitau una la alta.

— Bineînţeles că situaţia se schimbă, spuse Mabel intenţionat. Nimeni nu ar fi acceptat să se mărite cu o sperietoare de păsări şi apoi ar fi fost caraghios dacă s-ar fi cerut uneia dintre noi să se lege pe viaţă de un funcţionar sărac al unchiului nostru.

— Ar fi fost cu totul deplasat, o secondă Letty.

— Intenţia domnului Bray a fost, fără îndoială, aceea ca una din noi să se mărite cu domnul Lynne, spuse Mabel. Nu cred să fi auzit măcar de existenţă ta, Joan.

— Sunt convinsă că nu ştia nimic de mine, răspunse Joan. Mabel surâse, instalându-se în scaunul cel mai comod din cameră.

— Atunci e necesar să procedăm cât se poate de inteligent în această afacere, spuse ea cât putu de amabil.

— Dacă ceea ce spui tu e adevărat – de altfel, n-avem motiv să ne îndoim o clipă că e adevărat – atunci dorinţa unchiului Joe trebuie.

— Să fie îndeplinită, completă Letty, văzând că Mabel nu găseşte cuvântul corespunzător.

— Da, asta e. Pentru tine e desigur puţin cam jenant, dar tu nici nu-l cunoşti încă şi eu sunt convinsă că ideea acestei căsătorii te-a obsedat mult. Eu i-am spus imediat lui Letty că dacă e necesar să facă cineva un sacrificiu, atunci

trebuie să-l facem noi; noi nu voim să te întrebuinţăm pe tine – figurativ vorbind – ca pe o unealtă. Dar totodată văd că n-am fost corecţi faţă de tine. Chiar azi dimineaţă am spus tatălui meu că am o mare îndoială relativ la această căsătorie şi că trebuie să ne gândim înainte e a admite ca tu să te aventurezi într-un viitor groaznic, cu un bărbat pe care nu-l cunoşti.

— Dar nici tu nu-l cunoşti, se simţi obligată Joan să-i spună.

— Dar noi avem o experienţă mai mare, răspunse Mabel cu un ton de reproş.

— Şi, Joan, nu trebuie să te gândeşti că averea sa ne face vreo impresie. Tata e destul de bogat şi o să mă înzestreze destul de bine, indiferent dacă mă mărit sau nu cu Clifford.

— Dacă una din noi se mărită sau nu cu Clifford Lynn, o corectă aspru Letty.

Cineva bătu la uşă. Letty, care era mai aproape de uşă, o deschise şi lăsă să intre servitorul în cameră.

— Un domn aşteaptă jos, doreşte să vorbească cu domnişoara Joan, spuse el.

Letty îi luă din mână cartea de vizită şi spuse:

— Clifford Lynne!

Joan râse.

— Iată ocazia prielnică de a aranja chestiunea, spuse ea ironic. În tot cazul, va fi necesar să i se ceară şi lui părerea.

Letty se schimbă la faţă.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti, strigă ea. Nu ţi-aş ierta-o niciodată, dacă-i vei spune o vorbă.

Dar Joan era deja pe scară.

Nu prea se sinchisise de învăţăturile ce i se dădeau pe drum. Cu mare plăcere ar fi râs. Căci subit îi veni în minte o comparaţie frumoasă. Dacă ea era prinţesa ascunsă, atunci Letty şi grăsuna de Mabel erau cele două surori urâte.

Clifford Lynne se uita în grădină. Când auzi deschizându-se uşa, se întoarse repede şi o întrebă fără altă introducere, în felul său direct:

— Te pot vedea astă-seară?

— Da, răspunse ea mirată. Adăugă imediat: Am să fiu singură, căci fetele se duc în oraş.

El îşi duse mâna la bărbie.

— Aşa, se duc în oraş! Ridică sprâncenele. Dar nu face nimic. Aş dori să te văd la Slaters Cottage. Ai să vii dacă te chem?

Regulile bunei cuviinţe nu-i făceau lui Joan mare bătaie de cap. Convinsă de justeţea hotărârilor sale, puţin îi păsa de părerea celorlalţi oameni. Totuşi, în cazul de faţă, dorinţa exprimată de el nu corespundea concepţiei ei.

— Este necesar să vin? Întrebă ea. Am să vin daca o doreşti dumneata, căci ştiu că nu m-ai invita dacă nu ar fi ceva important.

— Am un motiv foarte puternic, spuse el. Doresc să te întâlneşti cu cineva acolo; sper, cel puţin.

Îşi trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Te vei întâlni cu prietenul meu – mai bine-zis cu prietenul nostru.

Ea se mira de ce era atât de iritat şi voia să ştie cauza neliniştii sale.

— Te-ai răzgândit poate?

El clătină din cap.

— Te gândeşti la căsătoria noastră? Nu. Nu m-am gândit niciodată ce sfârşit va lua aventura aceasta nebună. Dacă n-aş fi fost condus totdeauna de un sentiment de datorie excesiv. Dar asta n-are nici o legătură cu chestiunea în sine. Trebuie să discutăm diseară o altă latură a chestiunii. Am voiajat atâta, am întreprins atâtea lucruri, am suferit.

— Ai suferit?

El confirmă din cap.

— Printr-o prevedere inteligentă a naturii, spuse el sobru, dumneata ai fost scutită de mizeria de a-ţi lăsa să-ţi crească o barbă lungă, aurie. Asta nu era atât de rău cât am trăit acolo, departe, în căsuţa mea din Siangtan, nici când am fost în drum spre Londra. Abia când am intrat în legătură

mai strânsă cu civilizaţia. Poţi oare să-ţi închipui ce înseamnă să trebuie să te îmbraci pentru dineu şi să simţi ce dureros este când închei gulerul cămăşii deodată cu un smoc de păr?

— Nu eşti trist că ai lăsat să-ţi crească barba? Îl întrebă ea nevoită.

El se uită ţintă în ochii ei.

— Ştii precis că nu voiam să vorbesc de barba mea, ci de dumneata. Aş dori să am timp suficient să te cunosc. Se poate să ai un caracter răutăcios.

— Rău de tot, îl minţi ea.

— Şi poate că eşti mândră şi superficială, continuă el liniştit. Toate fetele frumoase sunt mândre şi uşuratice. Asta am aflat-o de la mătuşa mea nemăritată, care m-a crescut. Totuşi. Îmi eşti destul de dragă. Nu-i aşa că e ciudat?

— Ar fi ciudat dacă n-ar fi aşa, spuse ea imitându-i tonul.

El începu să râdă.

— Ai comis vreo crimă?

— Crimă? Răspunse el. Ah, vrei să spui Fing-Su? Nu. Mă tem că astă-seară o să am alte lucruri de făcut. Desigur că am să-l omor, continuă el.

Cu toate că cuvintele lui erau o glumă cam tare, ce-i drept, ea se cutremură, căci era convinsă că vorbise serios.

— Trebuie să-l omori, dar tocmai astă-seară?

— Trebuie să termin mai întâi alte lucruri mai importante – când putem să ne căsătorim?

Întrebarea era serioasă şi Joan simţea cum se roşeşte.

— E necesar? Întrebă ea puţin cam disperată.

Acum nu mai putea să se retragă din urmarea logică a aventurii, o apucase frica. În întrebarea lui zăcea o siguranţă atât de mare încât o trecură fiori de fericire. Dar întrebarea era pusă într-un ton atât de rece, îi lipsea atmosfera de drăgălăşenie în care de obicei se fac asemenea cereri. Îi era necaz pe el. Toată situaţia revenea iar la o afacere şi distrugea umbra fină de romantism care se întinsese în ultimele zile peste viaţa ei.

— Presupun, îi răspunse ea cu răceală, că te vei aranja după interesele dumitale. Ştii desigur că nu te iubesc mai mult decât mă iubeşti dumneata pe mine.

— Despre asta nu e nevoie să vorbim, răspunse el, brusc. Dar vreau să-ţi spun ceva. Eu n-am fost niciodată amorezat. Am avut, ca oricare tânăr, visurile şi idealurile mele. Dumneata te apropii cel mai mult de femeia visurilor mele. Când îţi spun că-mi eşti dragă, atunci o şi cred. Nu sunt în starea sufletească să sărut pământul pe care-l calcă piciorul dumitale. Dar forma aceasta de delir mai poate veni încă.

În ochii lui licărea un surâs atât de blând şi prietenos, pe când spunea aceste cuvinte, încât lui Joan îi era imposibil să se supere.

Joan era exasperată şi totuşi trebuia să admire francheţea lui. Ea nu simţea necesitatea să-i răspundă lămurit că şi sufletul ei era tot aşa de liber ca şi al lui.

— Azi e luni, spuse el. Ne vom căsători vineri, cu un permis special. Vineri o să fie o zi tristă. Pentru cineva.

— Într-adevăr vineri? Întrebă ea plină de spaimă.

— E cam pe neaşteptate, o ştiu. Dar evenimentele se perindă mai repede decât credeam, spuse el.

Îşi luă pălăria de pe masă.

— O să vin la zece seara. Ai ceva contra?

Ea negă.

— Şi nici nu ţi-e teamă? Dar adăugă iute: Nu e nici un motiv să te temi. Deocamdată.

— Spune-mi te rog, când trebuie să încep să-mi fie frică, spuse ea, conducându-l la uşă.

— De mine nu trebuie să-ţi fie frică niciodată, spuse el liniştit. M-am gândit la altcineva.

— Fing-Su?

— Ştii să citeşti şi gândurile oamenilor? El puse mâna pe braţul ei şi-l strânse uşor. Făcu acest gest atât de prietenos şi frăţesc, că ei îi veni aproape să plângă.

Fetele care apărură imediat ce uşa se închise după Clifford, o urmară în salon.

— Aşa-i că nu i-ai spus nimic? O întrebă Mabel în pripă.

— Tu nu poţi să fi atât de nemernică, spuse Letty.

Joan se uită mirată la ea.

— Despre ce am vorbit oare? Întrebă ea cu spaimă. Sperietura ei era sinceră, căci uitase într-adevăr ce vorbise cu verişoarele sale.

— Letty avea sentimentul că tu ai să-i spui lui Lynne cele ce am vorbit noi, dar am spus: Letty, Joan nu face aşa ceva.

— Să-i spun de căsătoria voastră cu el? Întrebă Joan, care abia acum înţelegea despre ce e vorba. O, nu! Asta am uitat-o cu totul – eram doar atât de preocupaţi cu stabilirea datei zilei noastre de căsătorie! Domnul Lynne şi cu mine ne căsătorim vineri.

— Dumnezeule! Strigă Mabel.

Trebuie să-i iertăm expresia aceasta pripită, căci Mabel se decisese, într-un moment de sacrificiu să devină doamna Clifford Lynne.

CAPITOLUL 17

Surorile plecară pe la şase în oraş. Joan era tare mulţumită văzând de la fereastra camerei sale cum limuzina în care se aflau verişoarele sale o luă prin Egham Road. Cină singură şi aşteptă apoi nerăbdătoare sosirea lui Clifford. De fapt, era puţin cam dezamăgită de purtarea lui. Căsătoria îi făcea încă impresia unei tranzacţii financiare: în afară de mica mângâiere de adineauri, el nu-i arătase nici un semn de dragoste şi nu dăduse nici o atenţie frumuseţii ei, semne pe care orice fată le aşteaptă, chiar de la bărbaţii care ştiu să-şi stăpânească manifestările. Şi totuşi, nu s-ar fi găsit nimic rece în felul lui de a fi cu ea, nici nimic neprietenos. Între ei se afla o barieră care trebuia dărâmată, o prăpastie pe care o putea trece numai iubirea reciprocă. O clipă rămase înspăimântată în faţa acestei căsătorii încheiată atât de pripit şi cu atâta sânge rece.

Joan stătea lângă uşa de intrare, pe care o lăsase întredeschisă, când auzi paşii lui Lynne. După ce se

convinse din nou că pusese cheia în poşetă, ieşi afară, trase încet uşa după ea şi-i sări înainte.

Deodată se pomeni stând în centrul luminos al unei lanterne de buzunar.

— Scuze, spuse Clifford. Deşi eram sigur că eşti dumneata, totuşi am vrut să mă conving.

— Dar cine ar fi putut să fie? Întrebă fata.

— Ştiu eu? Răspunse el.

Ea îl luă de braţ cu un gest degajat.

— Sunt prevăzător de felul meu. Ba, chiar bănuitor. Aici la ţară, în Anglia, viaţa este mai periculoasă pentru mine. Acolo, peste ocean, fiecare ştie precis care-i este situaţia. Cu vecinii trăieşti ori în pace, ori în duşmănie. În Anglia poţi fi duşmanul cuiva fără s-o ştii măcar. Te deranjează dacă mergem pe mijlocul şoselei? Întrebă el subit.

Ea trebui să râdă.

— Am încredere oarbă în poliţie, spuse ea.

El râse încet.

— Da, poliţia! Da, da, poliţia stă totdeauna la datorie, mai ales când e vorba de criminali cunoscuţi şi de crime precise. Dar pe Fing-Su nu-l cunoaşte nimeni ca fiind criminal. Din contră, el contează ca o personalitate demnă de o stimă excepţională. Trebuie s-o luăm acum la dreapta.

Nu era nevoie să-i arate drumul. Ochii ei se obişnuiseră cu întunericul şi zări deschizătura întunecoasă care forma intrarea pe strada ce ducea spre Slaters Cottage. Drumul, care mai înainte fusese plin cu gropi, era acum netezit cu nisip. Din distanţă în distanţă erau montaţi stâlpi pentru lămpi electrice.

— Da, suntem instalaţi modern, spuse el, când ea atrase atenţia asupra acestei noutăţi. Întunericul îi place numai criminalului. Lămpile acestea de o mie de lumânări vor dovedi cinstea mea.

Se opri subit şi ea trebui să se oprească fără voia ei.

— Ţi-am spus de curând că Narth a avut o dispută cu dumneata, şi dumneata a trebuit să admiţi că am avut

dreptate, spuse el. Acum câteva zile am găsit cauza acestei dispute. Fratele dumitale a fost ucis cu ocazia unui accident, tocmai când voia să părăsească ţara cu bani luaţi din biroul lui Narth.

— E adevărat, admise ea cu voce înceată.

— Asta a fost aşadar cauza?

Ea oftă uşurată. Ce ar fi putut presupune altceva, se întrebă ea mirată.

— Acum înţeleg legătura, începu el din nou, pe când mergeau alături. Desigur că ţi-a spus: după toate ce am făcut pentru tine? Aşa-i? Altfel m-ai fi refuzat de la început. Sunt foarte mulţumit.

— Ţi-a sosit prietenul? Întrebă ea.

— Da, spuse el scurt. Acum un ceas a sosit afurisitul. Zise el, mormăind o înjurătură.

— S-ar putea crede. Începu ea, când el o apucă subit de braţ.

— Nu vorbi! Şopti el.

Joan văzu cum se uită înapoi, pe drumul pe care veniseră. Clifford asculta atent, cu capul înclinat, pe când ei începu să-i bată inima cu putere. Fără a scoate o vorbă, Clifford se duse lângă un brad mare, pe marginea şoselei, adăpostind-o pe Joan în dosul pomului.

— Rămâi aici, spuse el tot în şoaptă şi dispăru, trecând, fără să facă zgomot, de la un pom la altul. Ea se uită după el şi zări numai un colţişor din cerul înstelat, care apărea deasupra pomilor.

— Nu este nimic, spuse el, tot în şoaptă, mi s-a părut că am auzit pe cineva urmărindu-ne. Mâine am să pun să taie şi pomii aceştia, prea sunt un ascunziş bun.

Deodată, pe când el vorbea încă, ceva şuieră pe lângă ei. Se auzi o lovitură seacă şi iar se făcu linişte. Clifford spuse ceva într-o limbă străină, se întoarse înapoi şi trase un cuţit din trunchiul unui brad.

— Un cuţit, şopti el. Îţi spun drept, asasinii aceştia din Jun Nan sunt nişte aruncători de cuţite extraordinari şi afurisiţii

ăştia văd şi pe întuneric! Unde-i postul de poliţie cel mai apropiat?

Cu tot curajul, pe Joan o apucase frica.

— Patrula va trece abia peste un ceas, bâlbâi ea. A aruncat cineva cu un cuţit?

— Abia după un ceas? Se bucură Lynne. Noroc e cu mine.

Scoase din buzunar un obiect care, în lumina îndoielnică a lunii, arăta ca un cilindru de argint. Ea văzu cum el fixă acest obiect pe ţeava unui revolver de calibru mare.

— Nu vreau să neliniştesc vecinii, spuse el. Iarăşi se îndepărtă de lângă ea şi dispăru în întuneric.

Ea îl aştepta cu inima palpitând.

— Poc!

Sunetul venea din apropiere. Joan auzi paşi îndepărtându-se. Clifford reveni lângă ea, scoţând cilindrul de argint de pe ţeava revolverului.

— L-am rănit, dar nu greu, spuse el. Sunt mulţumit că nu l-am ucis, căci ar fi trebuit să-l îngrop în pădure şi aş fi riscat un scandal, sau ar fi trebuit să-l duc la poliţie şi să dau în felul acesta de lucru gazetelor.

— L-ai rănit? Întrebă ea.

— Da, răspunse el. Cred că era singur.

Acum o luă de braţ şi o porni pe şosea. Mergeau iute spre Slaters Cottage. Casa părea fără viaţă. Nu se zărea nici o licărire de lumină şi părea că nici zgomotul înăbuşit al revolverului nu l-ar fi interesat sau l-ar fi făcut curios pe vizitatorul lui Lynne.

Pe scara de la intrare Clifford se opri o clipă şi trase atent cu urechea.

— Cred că n-a fost decât unul singur, spuse el oftând uşurat. Probabil că a fost un spion care voia să utilizeze semiîntunericul spre a face exerciţii de aruncat cuţitul. Sper că nu ţi-e frică?

— Ba da! Răspunse ea. Sunt tare speriată.

— Vezi, aşa sunt şi eu, zise el. Mă necăjesc pe mine însumi că am îndrăznit să fac drumul ăsta cu dumneata, dar nu

bănuiam ca pericolul să fie atât de aproape.

Deschise uşa şi intrară într-un hol îngust. După ce aprinse lumina, ea văzu că din acel hol se deschideau două uşi, una la dreapta şi alta la stânga.

Camera era bine mobilată cu mobilă nouă. Lumina venea de la două lămpi montate în tavan.

În faţa sobei, în care ardea un foc potolit, şedea un bărbat. Ea îi dădea vreo şaizeci de ani. Era tare ciudat îmbrăcat. Peste pantalonii călcaţi impecabil, purta un halat larg, roşu sub care avea o cămaşă cu pieptul scrobit. Scosese cravata şi gulerul. În schimb atârna pe un jilţ o redingotă splendidă. Când auzi uşa deschizându-se, bărbatul se întoarse, scoase pipa din gură şi se uită serios la Joan.

— Ei bine, Joan, spuse Lynne mormăind, acum vei cunoaşte pe una din rudele dumitale. Îmi dai voie să-ţi prezint pe decedatul Joe Bray, care a murit în China şi a reînviat în Anglia!

CAPITOLUL 18

Joan nu putu face altceva decât să se uite la el. Joe Bray! Dacă i-ar fi ieşit înainte un strigoi, zău că n-ar fi fost mai speriată ca acum.

Joan se uită cu teamă la Clifford.

— Ai milă, Cliff, se rugă el.

— Am milă, dar mai am şi minte. Şi de aceea sunt eu avantajat, conspirator nebun.

Joe privi de la Clifford la Joan.

— Trebuie să-ţi explic., începu el cu voce tare.

— Ia loc, îl întrerupse Clifford, arătându-i un scaun. Povestea ta am auzit-o până acum de şase ori şi nu cred că pot suporta să o mai ascult o dată. Joan, spuse el apoi, acesta este Joe Bray în carne şi oase, de la societatea Jun Nan. Dacă te-ai gândit la ţinerea unei ceremonii funebre, atunci poţi să o contramandezi fără grijă.

— Trebuie să-ţi explic., începu el cu voce tare.

— Nu trebuie să explici nimic, îl întrerupse din nou Clifford. Spunând aceste cuvinte îi sclipeau ochii, cum mai

văzuse ea odată.

— Joe ăsta e un romantic, zise el cu un gest de acuzare spre Bray, care se prăbuşise într-un fotoliu. Are minte numai ca să viseze. Una din ideile sale năstruşnice a fost ca eu să mă însor cu o fată din familia sa. Şi ca să mă aducă pe mine la pasul acesta a construit o poveste mincinoasă că va muri curând şi, ca să mă facă să cred povestea, şi-a procurat – cum mi-a spus-o chiar acum – complicitatea unui medic din Canton care, pentru două pahare cu whisky, declară nebun pe oricine vrei.

— Trebuie să-ţi explic, începu Joe din nou.

— În momentul în care m-a ştiut plecat, continuă Clifford fără a lua măcar în seamă dorinţa de a vorbi a lui Joe, s-a dus cu prietenul său, medicul, la Canton şi, cu primul vapor, a şters-o spre Europa, după mine. Luase măsuri ca telegrama prin care făcea cunoscută moartea sa să fie expediată în ziua în care el ajungea în Londra.

Acum Joe se apără însă cu energie.

— Tu nu te-ai fi însurat niciodată dacă n-aş fi procedat aşa, zbieră el. Tu ai o inimă de piatră, Clifford. Dorinţa unui muribund nu înseamnă pentru tine mai mult decât o picătură de bere pe gheata unui vardist. Era necesar ca eu să mor! Şi apoi m-am gândit ce frumos o să fie când eu o să apar la nuntă şi o să fac tuturor o surpriză!

— Aşa ceva nu se face, Joe, spuse Clifford serios. Tu nu ştii cum să te porţi.

Întorcându-se spre Joan, îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs.

— Am început să bănuiesc adevărul, când n-am citit în ziarele engleze ştirea despre moartea lui, continuă el, afară de faptul că Joe are mare trecere şi vază în lumea întreagă, numele său este unul din cele mai răsunătoare din toată China. Cel mai puţin lucru la care trebuia să mă aştept, era un panegiric al corespondentului nostru din Canton. Iar când am citit ziarul Nord China Herald că domnul Joe Bray a închiriat o droaie de cabine pe vaporul „Kara Maru”.

— Pe numele „Mille”, murmură Joe.

— Asta-i totuna pentru mine, sub ce nume ai voiajat, dar unul din ziarişti a recunoscut bagajul tău şi te-a recunoscut şi pe tine pe stradă. Nu te-ai travestit aşa de bine, cum ai crezut.

Joe oftă adânc. Din când în când se uita pe furiş la fată.} i era ruşine. Se decise însă subit şi se uită drept în ochii ei.

— Trebuie să mărturisesc. Începu el tremurând de entuziasm. „trebuie să mărturisesc”, Cliff, că ţi-ai ales pe cea mai bună din toate. Ea seamănă cu sora mea, Elisabeta, care e moartă de douăzeci şi opt de ani; afară de aceasta, are nasul fratelui meu, George.

— Nu poţi sa mă derutezi cu descrierile tale de persoane, îl întrerupse Clifford. Eşti un răutăcios!

— Numai şiret, murmură Joe, şiret. Nu răutăcios.

El se aştepta să fie întrerupt din nou, dar Clifford tăcu de data aceasta şi atunci Joe, pierzând şirul ideilor, începu să profetizeze.

— Vezi, duduie, eu am avut o mulţime de nemulţumiri în viaţă. Ia-l, de exemplu, pe Fing-Su! Ce n-am făcut eu pentru băiatul ăsta! Nimeni afară de el şi de mine nu o ştie. Iar când mi-a spus Cliff ce păcătos e licheaua asta, am rămas foarte surprins. Am fost prea bun şi prea mărinimos, o recunosc.

Pe când el povestea aceste fapte, gândurile lui Joan lucrau intens.

Dacă Joe Bray trăia, aceasta însemna sfârşitul tuturor planurilor pe care le făurise Narth. Ea se gândea la consecinţele ce urmau pentru ea însăşi. Motivele căsătoriei sale dispăreau. Se uită la Clifford o clipă şi-şi plecă imediat ochii în jos. Totuşi, el îi ghicise gândurile.

— Când i-am explicat ce am făcut, i-am spus: Cliff, îmi pare rău. Am spus, Cliff, sau nu? Am spus că, dacă aş fi ştiut ce ştiu acum, n-aş fi împărţit acţiunile de fondator. Am spus sau n-am spus, Cliff? Când mă gândesc ce idei nebuneşti

are câinele acesta – aş fi întrebuinţat altă expresie, dacă n-ai fi fost dumneata de faţă, duduiţă!

Joan începu să priceapă.

„Un fantezist romantic” îl numise Clifford pe bătrânul Joe. Acum vedea ea diplomaţia necugetată care crease situaţia încâlcită de azi. Joe simulase moartea ca să-l silească pe Clifford să se căsătorească cu o rudă de-a sa.

— Ştie Narth, că dumneata.

— Ea ezită să spună trăieşti – te-ai înapoiat în Anglia?

Joe clătină din cap pe când Clifford îi răspunse în locul lui:

— Nu, Narth nu trebuie să ştie. Eu îl reţin pe Joe o zi sau două aici, până ce lucrurile se vor clarifica. Înainte de toate Joan, Fing-Su nu trebuie să afle că Joe e aici. Chinezul acesta a aflat desigur ştirea despre moartea lui Joe. În momentul de faţă îşi concentrează toată atenţia asupra posibilităţii de a pune mâna pe o acţiune de fondator a societăţii Jun Nan, ceea ce i-ar aduce conducerea şi controlul exclusiv al societăţii.

— Cu alte cuvinte, întrebă ea, prin aceasta ar pune mâna într-adevăr pe societate.

Clifford dădu din cap în semn de aprobare.

— Sună absurd, dar aşa este! Spuse el cu seriozitate. Dacă Fing-Su capătă acţiunea aceea, atunci mă poate şi exclude din direcţie. Ar pune mâna pe conducerea societăţii şi, cu toate că după lege e obligat să împartă câştigul în mod cinstit cu acţionarii ceilalţi, în realitate el ar dispune pentru scopurile sale de o avere de zece milioane de lire sterline!

Ea clătină din cap.

— Dar, Clifford, cred că-i va fi imposibil să capete acea acţiune?

— Pentru Fing-Su există numai o cale ca să capete ce vrea, spuse el încet, dar sper din suflet că nu va reuşi.

Alte explicaţii nu mai fură date. Clifford se duse în bucătărie ca să facă cafea, iar fata rămase singură cu Joe, care închise imediat uşa în urma tovarăşului său.

— Cum îţi place? Întrebă el şoptind agitat şi luând loc pe un scaun din faţa ei.

Lui Joan întrebarea aceasta nu-i prea plăcea.

— E foarte drăguţ, răspunse ea cu simplitate.

— Da, e drăguţ. Joe se scărpină pe bărbie. „Cliff e un băiat bun. Puţin cam aspru cu alţii, dar are suflet bun.” Şi, uitându-se cu bucurie la ea: „Dar acum eşti a noastră., asta-i admirabil! Dumneata eşti aşa cum mi-am dorit totdeauna să fie nevasta lui Cliff. Cum sunt celelalte?”.

Dar continuă, fără să aştepte răspunsul ei:

— Cliff e aspru! O picătură de gin n-a stricat încă nimănui. Ascultă de vorba mea. E bun pentru rinichi. Dar Clifford e abstinent. Nu tocmai abstinent de tot, dar mă înţelegi, nu-i place să vadă sticle pe masă.

De unde se putea deduce că lui Joe Bray îi plăceau sticle pe masă.

— Da sunt foarte mulţumit că te-a ales pe dumneata.

— Ca să spun adevărul, domnul Bray, „eu” l-am ales pe „el”, spuse ea râzând.

Joe holbă ochii la ea.

— Asta ai făcut dumneata? Într-adevăr? Ei bine, el nu e băiat rău. Umblă prea iute cu revolverul, dar ăsta-i un defect al tinereţii. Trebuie să aibă mereu şi neapărat ceva de împuşcat. O să aveţi mulţi copii, de asta nu mă îndoiesc nici o clipă.

Clifford venea din fericire tocmai în acest moment din bucătărie, aducând o tavă de argint, pe care se aflau ceşti de argint şi o cană cu cafea. Dar abia atinse cu tava masa că se auzi o trosnitură uşoară. Sunetul trosniturii urma imediat după zgomotul cauzat de punerea tăvii pe masă, aşa că se confunda aproape cu el. Joan nici nu-l băgase în seamă. Ea văzu numai cum Clifford se uită la ferestrele închise cu jaluzele. Clifford ridică un deget, făcând semn să se facă linişte.

— Ce s-a întâmplat, Cliff?

Bătrânul se uită speriat la el.

Clifford dădu perdeaua la o parte şi Joan văzu acum pentru prima dată că ferestrele erau apărate pe dinafară cu jaluzele de fier. Fiecare fereastră avea la mijloc un ornament oval.

— Nu vorbiţi, şopti Lynne. Întinse mâna şi stinse lumina.

Încăperea zăcea în întuneric complet. Joan observă acum o deschizătură, acolo unde erau ornamentele, pe care Clifford le dăduse la o parte.

Apăruse luna. Prin deschizătură se putea vedea terenul din faţa casei. Deocamdată nu se vedea nimeni. Clifford se uita lung, cu atenţie şi încordare şi fu recompensat, căci o umbră se furişă în umbra pomilor şi se îndrepta spre casă. O altă umbră de om – şi încă una – şi deodată apăru capul unui bărbat în apropierea sa. Probabil că individul acela se târâse până la fereastră. Clifford putu vedea în lumina lunii capul rotund şi ras al unui chinez. Chinezul ţinea într-o mână un pachet legat cu sfoară de antebraţul său, iar în mâna cealaltă ţinea un cârlig de fier, care avea forma unei secere.

Cu acest cârlig se agăţă de marginea acoperişului şi se căţără pe acoperiş cu o agilitate extraordinară, care în altă ocazie ar fi stârnit admiraţia lui Lynne. Clifford aşteptă ca şi picioarele individului să dispară în sus; apoi ieşi din casă fără să facă zgomot, pe uşa din fund, şi intră în curte. De acolo zări lucind oţelul în bătaia razelor lunii. Deşi tăietorii munciseră toată ziua ca să taie pomii – peste tot se vedeau trunchiurile pomilor tăiaţi – totuşi, la vreo cincizeci de metri de casă se mai aflau destui pomi.

Casa era înconjurată din toate părţile. Lynne îşi urmă totuşi drumul, folosindu-se de umbra casei învecinate, până la un loc de unde putea vedea întreg acoperişul casei.

Abia ajunse acolo că şi văzu capul unui individ aplecându-se peste burlan. Lynne mai văzu încă un chinez care se strecura în grabă spre coşul de pe acoperiş.

După ce prevăzu ţeava revolverului său cu amortizor, trase.

— Poc!

Individul de pe acoperiş se opri din mers, se clătină puţin şi se rostogoli căzând cu un geamăt, aproape de picioarele lui Clifford. Acesta auzi strigătele disperate ale spionilor, văzu cum unul din ei se repezi din ascunziş şi trase din nou. Chinezul dispăru imediat, căci acestor sclavi le era foarte bine cunoscut sângele rece, precum şi siguranţa cu care Lynne nimerea ţinta.

Lynne aşteptă. Probabil că acum vor porni la atac. Dar tocmai auzi la capătul celălalt al şoselei uruitul unui motor de automobil care pornea la drum. Mai auzi strigătul unui om, care se urca din mers în maşină, şi apoi se făcu linişte.

Clifford era mulţumit că agresorii s-au îndepărtat. Putea deci să-şi îndrepte acum atenţia asupra chinezului care zăcea rănit la picioarele sale.

Se înapoie în casă, îl chemă pe Joe şi, împreună cu acesta, îl transportă pe chinez în bucătărie.

— Fing-Su i-a adus cu un camion, spuse el. (Lynne se convinse mai târziu că acest camion era de fapt un autobuz, pe care Fing-Su îl întrebuinţa în fabrica sa din Peckham la transportul lucrătorilor.)

— E mort? Întrebă Joe.

Clifford negă.

— Nu. Glonţul i-a intrat în picior deasupra genunchiului. Altă rană n-are, răspunse Clifford, după ce l-a pansat. Şi-a pierdut cunoştinţa când a căzut de pe acoperiş. Chinezul îşi reveni de altfel curând şi se uită speriat de la unul la altul.

— Sunt rănit de moarte, oftă el. Obrazul i se contractă de spaimă când îl recunoscu pe Lynne.

— Cine te-a adus aci?

— Nimeni. Am venit singur, răspunse chinezul.

Clifford rânji.

— Spune iute. Altfel te duc afară în tufiş şi-ţi încălzesc puţin obrazul cu o flacără; atunci ai să vorbeşti, prietene. Deocamdată rămâi aici la Shi-suling.

Acesta era numele ce Joe îl căpătase de la chinezi. În traducere, cuvântul însemna ceva puţin măgulitor pentru Joe.

Înapoindu-se la Joan, Clifford se aştepta să o găsească agitată, aşa că fu plăcut surprins văzând-o liniştită. Ea înţelesese că s-a întâmplat ceva şi presupunea chiar ce s-a întâmplat şi că aceasta era în legătură cu aruncătura de cuţit.

— Da, a fost un chinez, răspunse Lynne la întrebarea ei, care voia să se socotească cu mine. Cred că-i mai bine să lăsăm cafeaua şi să te conduc acasă. Indivizii s-au retras acum, adăugă el fără să vrea.

— Indivizii? Dar câţi erau? Întrebă ea.

El înţelese că n-ar profita cu nimic dacă i-ar ascunde cele întâmplate. Era mai bine să-i spună cât de mare era primejdia.

— Probabil că au fost mai mult de zece, dar nu ştiu ce voiau să obţină.

— Pe dumneata, spuse ea apăsat.

— Presupun, admise el, că au vrut să pună mâna pe mine. Principalul e că au şters-o şi că acum nu mai avem de ce ne teme.

Se uită atent la ea şi părea că studiază puterea ei de voinţă, înainte de a vorbi mai departe.

— Întâi de toate, vreau să-ţi spun ceva care te va nelinişti, continuă el; chiar dacă voi lăsa să se taie toţi pomii dimprejur, tot n-am să reuşesc deplin. Aşa cum îl cunosc eu pe Fing-Su, asta nu o să-l sperie. Pe dată ce i-a intrat la căpăţână ideea că eu te iubesc – ceea ce e într-adevăr un fapt cert – e foarte probabil că-şi va îndrepta acum atenţia şi asupra dumitale. Ţi-e frică?

Ea clătină din cap.

— Probabil că nu am destulă imaginaţie spre a-mi închipui ce s-ar întâmpla, îi răspunse ea, dar nu mi-e frică.

El descuie un dulap de oţel, care se afla într-un colţ al camerei, şi scoase de acolo un obiect de forma şi mărimea

unei prune.

— Te rog să rămâi acasă şi să nu ieşi din casă pe întuneric, spuse el. Te rog ia ghiuleaua asta mică cu dumneata şi păstreaz-o în dormitorul dumitale, aşa ca să o poţi avea oricând la îndemână. În caz de primejdie, arunc-o pe fereastră – nu e grea.

— E o grenadă? Întrebă ea surâzând.

— Nu. Cel puţin nu în sensul obişnuit. Ţi-ar produce, ce-i drept, destul rău, dacă ar exploda în apropierea dumitale, de aceea nu te sfătuiesc s-o ţii sub pernă. Încui-o peste zi în dulap. Dar noaptea, pune-o aşa ca s-o ai totdeauna uşor la îndemână. Vezi, te-am speriat totuşi? Spuse el cu un ton de reproş.

— Nu. Nu m-am speriat, răspunse ea supărată. Recunoaşte însă că faci tot posibilul să mă sperii.

El o bătu pe umeri.

— O să se mai întâmple ceva astă-noapte? Întrebă ea, punând ghiuleaua în poşetă.

— Nu cred. Fing-Su nu lucrează iute şi nici nu face vreun lucru cu profunzime.

Ea se uită în jurul ei, căutându-l pe Joe, în timp ce Lynne o conducea spre uşă.

— Aş voi să-i spun noapte bună.

— Lasă-l acum. E ocupat, răspunse Lynne. Ai să-l vezi deseori. Prea des chiar. Nu uita acest amănunt. Însă lui Joe nu îi este frică. Moraliceşte e un laş şi e cam zăpăcit: dar eu l-am văzut cu ochii mei cum s-a apărat singur, înarmat numai cu o puşcă ruginită şi cu un pumnal, de cinci sute de sclavi, care voiau să-l omoare.

Mergeau grăbiţi pe drum. Lynne lumina pe jos cu lampa sa electrică şi văzu imediat adânciturile roţilor autobuzului. Ajungând la Sunningdale, Clifford se opri.

— Arată-mi, te rog, încăperea unde dormi. Se poate vedea de aici?

Ea arătă cu mâna.

— Aşadar, sus, la etaj? Spuse el uşurat. Cine locuieşte în încăperea cealaltă, aceea cu perdele la fereastră?

— Aceea e cămara ajutoarei de bucătăreasă, explică ea, când avem una la serviciu. Momentan avem două servitoare mai puţin.

El se orientă asupra poziţiei şi nu prea era mulţumit. Etajul de sus era uşor accesibil, căci Sunningdale era una din acele vile clădite de un arhitect care căuta în primul rând un efect artistic. Faţada prezenta o mulţime de puncte ieşite în afară, cu ajutorul cărora se putea escalada uşor. Primejdia devenea şi mai mare.

El aşteptă până ce ea închise poarta şi o luă apoi grăbit înapoi spre Slaters Cottage. Joe şedea în bucătărie, fumându-şi pipa şi înjurând pe sclavul rănit.

— Nici tu n-ai să reuşeşti să-l faci pe canarul acesta să cânte, spuse el necăjit lui Clifford. Dar cel puţin ştiu cum îl cheamă: Kut-chan. Fusese mai înainte angajat în Fu-Weng Store. L-am recunoscut imediat, Cliff, spuse el mulţumit de sine. Nu-i aşa că e ciudat? Că nu uit niciodată o figură? În privinţa asta am o memorie ca o cartotecă. Chiar în clipa în care l-am zărit, i-am şi spus; te cunosc băiete, tu eşti Kut'chan, iar el n-a zis pâs. Dar nu poţi afla nimic de la el. Face pe mutul, Cliff.

— Nu poţi să-ţi vezi de lectura ta, Joe? Spuse Clifford pe scurt, închizând uşa în urma prietenului său. După aceea se aşează şi vorbi chinezului:

— Ei bine, Kut-chan, sau cum naiba te cheamă, povesteşte acum ce ai de spus. Dar iute! Căci în curând se face ziuă şi n-ar fi bine dacă m-ar vedea cineva cum te îngrop.

— Master, spuse chinezul speriat, de ce vrei să mă omori?

— Am să-ţi spun de ce, răspunse Clifford, accentuând fiecare vorbă. Dacă te las în viaţă, câine de chinez, şi tu vei povesti apoi la poliţie, că eu te-am „încălzit” niţel pe obraz, atunci va fi rău pentru mine.

După un sfert de oră, Clifford aflase tot ce chinezul ştia. Nu era mult, dar destul ca să-l neliniştească chiar pe

Clifford.

Dădu chinezului un sac pe care acesta se putea culca, se convinse că nu putea fugi şi se duse la Joe, în odaia din faţă. Joe se uită la el, când îl zări intrând.

— Vrei să pleci? Îl întrebă Joe întristat. Ce vrei să faci, Cliff? Mai am atâtea de discutat cu tine.

— Tu ai grijă de chinez. Nu cred să ai neplăceri cu el, spuse Clifford iute. Nu ştiu când am să mă înapoiez. În tot cazul, nu înainte de răsăritul soarelui. Tu ştii că poţi transforma fotoliul acesta într-un pat, dacă vrei să te culci.

— Dar lucrul principal este. Începu Joe iritat.

Clifford ieşise însă de mult pe uşă, până ce Joe să fi început măcar să-i spună ce socotea el lucrul principal.

CAPITOLUL 19

Stephen Narth şi fiicele sale nu veneau acasă înainte de orele trei dimineaţa. Joan avu mai întâi intenţia să-i aştepte. Îşi aminti însă că era responsabilă de bunul mers al menajului Narth, oricare ar fi fost întâmplările romantice ale nopţii aceleia sau oricare ar fi fost aventurile misterioase pe care le-ar trăi în spaţiul dintre Sunningdale şi Slaters Cottage.

Cu toate că nu credea că va putea dormi, totuşi se urcă în dormitorul ei. În încăperile din spatele casei dormeau trei servitori. Valetul locuia într-una din încăperile de deasupra garajului, ceea ce făcea ca el să fie cu totul despărţit de locuinţa principală. Cu toate că era cam bătrâior, Joan era mulţumită, ştiindu-l în apropiere. Căci, contrar celor spuse de ea lui Lynne, îi era totuşi teamă!

Lăsă lampa aprinsă în hol. De asemenea şi luminile de pe scară. În dormitorul ei, perdelele erau trase şi patul făcut. Se simţea tare obosită, dar nu se culcă încă, ci rămase câtva timp pe gânduri, şezând pe marginea patului. Apoi se sculă, se dezbrăcă şi se culcă, nemulţumită de sine. Vreo jumătate de ceas se căzni să aducă ordine în gândurile ei răvăşite, pentru ca să poată dormi. Toată casa i se părea plină de

zgomote suspecte. I se părea că aude şoapte pe scară. Se ridică speriată, auzind trosnind podeaua.

Îşi aminti de ghiuleaua neagră ce i-o dăduse Clifford. Se dete jos din pat, aprinse lumina, o scoase din poşetă şi o puse pe noptieră.

Convingerea că acest bărbat voinic şi liniştit veghea asupra ei o calmă, încetul cu încetul, şi căzu într-un somn greu. Se trezi speriată că era cineva în încăperea de alături. Revenindu-şi în fire se aşează pe pat. O treceau sudori reci. Iar auzi paşi încetişori şi pipăitul uşor al unui om pe peretele din camera învecinată, apoi un frecuş uşor, ca şi când s-ar fi dat la o parte o masă. Ea cunoştea masa asta, care împreună cu un pat de fier forma toată mobila din odaia servitoarei.

Se dădu jos tiptil din pat. Aprinse lumina, se furişă în vârful degetelor la uşă şi ascultă atentă. Nu se auzea nimic. Imaginaţia sa surescitată i-a jucat o festă.

În situaţia aceasta nu putea face nimic altceva să se convingă singură. Când deschise însă uşa, scoase un ţipăt strident şi se retrase.

În deschizătura uşii stătea un individ înalt, necioplit, cu nişte braţe lungi, enorme şi care era gol până la centură. O clipă se uită speriată în nişte ochi negrii, codaţi. Înainte de a şti ce se întâmplă, chinezul se şi repezise la ea, o prinse cu o mână de mijloc, astupându-i cu cealaltă mână gura. Pe când se zbătea ca nebună în braţele monstrului, zări pe deasupra umărului lui încă un chinez şi, în spatele acestuia pe un al treilea. Subit, îşi aminti de bomba dată de Clifford – însă prea târziu. Imposibil să scape din cercul braţelor de fier. Unul din indivizi trase o cuvertură din pat, şi o întinse pe jos. Cel care o ţinea în braţe murmură ceva, după care al treilea chinez îi astupă gura cu o batistă de mătase.

Braţele care o ţineau strâns slăbiră însă subit. Ea se uita la figura aceea de drac şi zări cum se schimonoseşte grozav. Văzu nişte mâini mari agitându-se, ca şi când ar fi vrut să

îndepărteze o viziune. Întoarse capul în direcţia în care se uita şi chinezul.

În pervazul uşii stătea Clifford Lynne, ţinând în fiecare mână o armă ucigătoare.

CAPITOLUL 20

Joan Bray avea impresia că a fugit de spaimă din lumea aceasta şi că revenea acum încetişor.

În faţă îi mai stătea imaginea înspăimântătoare. Încetul cu încetul începu să se lămurească că e culcată în patul său – atunci totul nu fusese decât un vis urât? Dar lumina ardea încă, iar la capătul patului stătea un bărbat, care se uita serios la ea. Se ridică puţin, sprijinindu-se în coate. Nu-şi putea aduna gândurile şi se uita nedecisă şi nedumerită în jurul ei.

— Bună dimineaţa, spuse Clifford Lynne vesel. Verişoarele dumitale vin cam târziu acasă.

Îndreptându-şi privirea spre fereastră, văzu că cerul se luminase de primele raze ale soarelui ce răsărea.

Ea avea obrazul umed; pe noptieră se afla un pahar pe jumătate plin cu apă.

— Domnul Lynne? Încercă să-şi adune gândurile. „Unde. Unde.”, zise ea uitându-se prin cameră.

— Mă tem că te-am deşteptat din somn, spuse el, trecând cu vederea întrebarea ei. Sunt un spărgător cam nepriceput, cu toate că a fost lucrul cel mai simplu din lume să intru în încăperea de lângă uşă. M-ai auzit?

Ea confirmă din cap.

— Dumneata erai?

El îşi muşcă gânditor buzele, uitându-se continuu la ea.

— Sunt compromis grozav, spuse el. Cred că şi dumneata înţelegi acest lucru. Am pătruns noaptea, pe întuneric în camera dumitale, te-am băgat în pat şi acum ne găsim amândoi – dumneata şi cu mine – aici, în lumina palidă a dimineţii. Mă cutremur la gândul ce va spune Stephen Narth sau ce-şi va închipui prostuţa aceea de Mabel. În ceea priveşte pe Letty, continuă el ridicând din umeri, nu

pot spera măcar că mă va învălui şi pe mine cu mila-i aşa de bine-cunoscută de toţi.

Joan se ridică cu greutate. Capul îi vâjâia.

— Mai faci şi glume? Întrebă ea, cutremurându-se la amintirea celor petrecute în acea noapte. Unde au rămas indivizii aceia teribili?

— Băieţii aceia nu sunt aşa de groaznici cum par. Totuşi, au plecat. Au scăpat prin fereastră. Niciunul din ei nu e prea grav rănit. Sunt vesel că-ţi pot spune aceasta. Mai am un idiot de sclav rănit la mine acasă şi n-am dorinţa să fac din Slaters Cottage un spital pentru chinezi criminali.

El înclină capul şi ascultă încordat. Auzul său dezvoltat îl făcu să simtă apropierea unui automobil.

— Mi se pare că Stephen şi cu cele două graţii vin acasă, spuse el.

Ea se uită la el.

— Ce ai de gând să faci, întrebă ea înspăimântată. Doar nu poţi rămâne aici.

El râse pe înfundate.

— Ce judecată de femeie?! În asemenea împrejurare te mai gândeşti la scrupule.

Pe neaşteptate se apropie de ea, îi puse mâna pe cap şi o mângâie. „Bizuie-te pe mine”, spuse el şi părăsi imediat camera.

Acum se putea auzi lămurit cum se apropie automobilul. Joan se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi observă că perdeaua era dată la o parte.

Zări două faruri puternice ocolind din şosea spre casă.

Se auzi cum uşa de la grădină se închise şi-l zări pe Clifford pitulându-se lângă un tufiş de plante exotice. Automobilul se opri în faţa casei mai înainte ca Clifford să fi dispărut în tufiş. Narth aprinse lumina.

De acolo de unde se afla, Joan putea observa foarte bine toată scena. Stephen era palid ca un mort. Lângă el stăteau fetele. Joan putea să observe din felul cum se comporta, că Stephen era iritat. Toate mişcările lui erau anevoioase şi

nesigure. Nu se grăbea să intre în casă. Ocoli de două ori maşina, vorbi apoi cu şoferul şi abia după ce auzi paşii fetelor pe scară intră şi el cu ezitare, în hol.

Letty şi Mabel aveau dormitorul la parter. Joan le auzea vorbind. Deodată se amestecă şi Narth în conversaţie.

— Dar nu încape nici o îndoială că nu e bine, spuse Letty supărată. „Fii serios, tăticule."

Joan se duse spre uşă şi o deschise.

— Dar ce să i se fi întâmplat? Întrebă acum Mabel. Aceasta-i stupid, papa. Ai să o deştepţi cu vorbăria ta.

Joan auzi cum Stephen suia scara şi, mirată, închise uşa. Sosind sus, Narth bătu în uşă. Ea deschise uşa şi se găsi faţă în faţă cu el.

— Allo, spuse Narth cu o voce răguşită. Cum îţi merge?

Faţa lui Narth era palidă, buza inferioară îi tremura, mâinile le băgase în buzunarul pantalonilor, pentru ca Joan să nu vadă cum tremură.

— E totul în ordine? Bâlbâi el.

— Da, domnule Narth.

— Nu s-a întâmplat nimic? El se uita la ea ca o pasăre speriată. Totul e în ordine?

Vocea îi era atât de răguşită şi toată atitudinea lui atât de ciudată, încât Joan nu-şi putea explica altfel decât că Narth era beat.

— Nu te-a deranjat nimeni? Atunci e bine. Probabil că fetele te-au deşteptat din somn. Noapte bună, Joan.

Se împletici pe scară, pe când Joan închidea mirată uşa.

Joan avu de multe ori ocazia să se mire în ziua aceea. Coborând să dejuneze, află că şi servitorul plecase de acasă în seara precedentă. Narth telefonase să i se aducă o carte în oraş. La ce-i trebuia lui Narth o carte? Mai ales că se decisese să petreacă toată seara cu fiicele sale? Doar Narth ar fi putut explica anomalia aceasta. Dar nimeni nu ar fi fost mulţumit de explicaţia ce acesta ar fi dat-o.

Narth coborî abia pe la unsprezece în sufragerie. Faţa-i era palidă. Era nervos şi părea că n-a dormit deloc.

— Fetele nu s-au sculat încă? Vorbea iute, sacadat.

De obicei avea o purtare nesuferită, după o noapte de nesomn. Dar contrar celor aşteptate, el se purtă de data aceasta foarte liniştit.

— Trebuie să ne gândim la nunta ta, Joan, spuse el, luând loc la masă. Clifford pare să fie un om bun. E plăcut că-l am tovarăş principal în afacere, şi-mi pare bine că nu i-am spus tot ce eram tentat să-i spun, atunci când ne-am întâlnit.

— Mă cunun vineri, îl întrerupse Joan liniştită.

El se uită la ea iritat.

— Vineri? Imposibil, absolut imposibil. De ce aşa de repede? Nici nu-ţi cunosc încă bine logodnicul.

Sări furios de pe scaun.

— Nu permit lucrul acesta! Căsătoria trebuie să se facă aşa cum o doresc eu. Ştie Mabel de asta?

Ciudat lucru, se gândi Joan, că Mabel nu i-a spus nimic. Joan află mai târziu că Mabel îşi rezerva să-i spună lui Narth ştirea aceasta senzaţională într-o consfătuire particulară.

— Unde rămân convenienţele? Spuse Narth cu emfază. Mai întâi de toate, trebuie lichidată o mulţime de alte chestiuni. Tu ai obligaţii faţă de mine, Joan. Ai uitat pe fratele tău cu desăvârşire?

— Dar ce, eu n-am nimic de zis în chestiunea aceasta, izbucni el. Şi eu trebuie să fiu întrebat?

— Cel mai bun lucru este să te sfătuieşti cu domnul Lynne, răspunse Joan cu răceală.

— Stai puţin, Joan, strigă el, văzând-o că iese pe uşa. Să nu ne supărăm. Am un motiv puternic care mă face să te rog să amâni ziua căsătoriei pentru mai târziu.

— Ce este? Întrebă el nervos pe servitorul care tocmai venise din oraş.

— Voiţi să-l primiţi pe domnul Lynne?

— Vrea să vorbească cu mine? Eşti sigur că nu să vorbească cu domnişoara Joan?

— A întrebat special de dumneavoastră.

Mâna lui Narth tremura când puse ceaşca pe masă.

— Condu-l în bibliotecă, spuse el.

Narth trebuia să se pregătească pentru această convorbire, căci instinctul său îi spunea că discuţia va fi foarte neplăcută pentru el şi instinctul nu-l păcălise niciodată, mai puţin de data aceasta, căci Lynne venise să-i pună câteva întrebări foarte neplăcute.

CAPITOLUL 21

În timp ce Clifford Lynne se plimba prin bibliotecă, Narth intră pe uşă („ca şi cum ar fi fost biblioteca sa”, se plânse Narth mai târziu fetelor sale). Se întoarse brusc spre el, spre a putea vedea bine faţa şefului firmei Narth Brothers.

— Închide uşa, te rog!

Vorba lui suna mai mult a poruncă decât a rugăminte. Şi, ciudat lucru, Narth se supuse imediat.

— Ai venit azi la patru dimineaţa acasă, începu Clifford. Ai cinat la „Cyro”. Localul acesta se închide la unu noaptea. Ce aţi făcut, tu şi fiicele tale, între unu şi patru?

Narth nu putea crede ce auzea.

— Îmi dai voie să întreb.? Începu el.

— Nu întreba nimic. Dacă vrei să mă întrebi ce-mi dă dreptul să-ţi pun întrebarea aceasta, atunci poţi să taci din gură. Te vei obosi degeaba! Spuse Clifford scurt. Vreau să ştiu ce ai făcut între unu şi patru!

— Iar eu refuz să-ţi satisfac curiozitatea, spuse celălalt supărat. Chestiunea s-a întins, cam departe.

— Azi la trei dimineaţa, îl întrerupse Lynne aspru, s-a încercat răpirea lui Joan Bray din casa aceasta. Aşa-i că nu ştii nimic?

Narth confirmă cu capul.

— Crezi că nu s-a încercat, dar te-ai aşteptat ca să se încerce răpirea. Eu eram ascuns după tufiş şi am auzit ce ai vorbit şoferului. I-ai cerut să vină în casă, căci eşti nervos că în ultimul timp s-au întâmplat câteva spargeri prin apropiere. Ai rămas foarte surprins când ai găsit-o pe Joan în camera sa.

Galben ca ceara, Narth nu era în stare să scoată o vorbă.

— Ai să-mi dai socoteală. Cum ţi-ai petrecut timpul între unu şi patru?

Privirea lui Clifford pătrundea până-n adâncul sufletului lui Narth.

— N-ai vrut să te duci la Fing-Su, cu drept cuvânt, pentru că nu voiai ca fiicele dumitale să vină în contact cu acest om. Să-ţi spun eu ce ai făcut?

Narth tăcu din gură.

— În timpul dansului ai ieşit afară şi ai încuiat uşa automobilului dumitale. Ai întrebuinţat aceasta ca pretext să te duci cu fetele într-unul din localurile acelea ciudate din Fitzroy Square, care sunt deschise toată noaptea. Şi apoI. Ai regăsit, bineînţeles, cheia de la uşa automobilului în buzunarul vestei.

Narth îşi recăpătă acum vocea.

— Parcă ai fi detectiv, Lynne, spuse el. Şi, ciudat, ai dreptate, afară numai că eu nu am încuiat uşa automobilului, ci şoferul meu, care a pierdut cheia. Din fericire, am găsit a doua cheie în buzunarul vestei mele.

— N-ai voit să vii înapoi acasă, până ce nu s-ar fi terminat murdăria. Aşa-i?

Ochii lui Clifford luceau ca nişte cărbuni aprinşi.

— Porcule! Continuă apoi aproape în şoaptă: Vreau să-ţi spun ceva, Narth! Dacă i se întâmplă ceva lui Joan, atât cât va mai sta sub acoperişul dumitale, atunci n-ai să mai trăieşti ca să te bucuri de moştenirea pe care ţi-a lăsat-o Joe Bray! Am să-l suprim pe prietenul dumitale – e doar convins de aceasta, nu-i aşa? Dacă nu, atunci du-te şi spune-i. Un proverb vechi spune că poţi fi spânzurat, indiferent dacă eşti oaie sau capră. Nu ştiu care din aceste două animale se potrivesc cu dumneata. Ascultă-mă bine, Narth, ameninţări cu moartea se spun uşor de acei oameni care leşină când văd cum se răceşte gâtul unui pui de găină. Am suprimat bărbaţi albi şi coloraţi, şi n-am să clipesc din ochi măcar când te voi ucide pe dumneata. Ia seama bine de cele ce-ţi

spun. Joan nu o să mai stea mult la dumneata, dar atât cât va mai sta, eşti dator să o păzeşti!

Narth îşi reveni acum şi începu.

— Minciună. E o minciună infamă ceea ce spui! De ce nu mi-a spus Joan nimic? Eu nu ştiu nimic! Crezi că eu aş permite lui Fing-Su să o răpească?

— Dar nici n-am spus că era vorba de Fing-Su, îl întrerupse Clifford. De unde ştii aceasta?

— Ei bine, chinezii.

— Nici de chinezi nu s-a vorbit. Te-ai trădat singur, Narth. Eu te-am prevenit adineauri şi te previn acum încă o dată. Fing-Su te-a cumpărat pentru suma de cincizeci de mii de lire, dar ai fi putut să ieşi din încurcătură. Căci şti doar să învârteşti lucrurile! Dar are să te lege de el cu lanţuri şi mai grele decât acelea băneşti. Dacă n-a reuşit noaptea trecută – o s-o facă încă cert în săptămâna ce vine. El tăcu o clipă. Asta am avut să-ţi spun, spuse el şi ieşi din bibliotecă, lăsându-l pe Narth ca o stană de piatră.

Pe când mergea pe drumul dintre casă şi şosea, auzi pe Narth, care-l urmase, vociferând. Întorcându-se, îl văzu pe acesta livid, făcând gesturi disperate. Făcea spume la gură de furie şi înjura de foc.

— N-ai să te căsătoreşti niciodată cu Joan, auzi? Chiar de ar fi să-ţi aparţină din cauza aceasta averea lui Bray. Mai degrabă, să moară.

Clifford îl lăsă să zbiere.

Când Narth nu mai putu scoate o silabă, Clifford îi spuse:

— Aşadar, tot l-ai văzut pe Fing-Su noaptea trecută? Ce ţi-a oferit?

Stephen se uită buimac la el. Apoi o şterse înapoi spre casă ca un disperat, căruia-i este frică să nu i se afle secretul.

— O să avem destul de furcă, Joe. Şi pentru că tu ai fost acela care ai plămădit aluatul sper să primeşti şi tu partea ta!

Joe dormita visând în faţa unui foc, care ardea de prisos, căci ziua fusese caldă. Mâinile le ţinea încrucişate pe pântece. Se trezi la auzul vocii lui Clifford.

— Aş dori să nu mai intri şi să ieşi ca un. Hai, cum îi spui tu unui asemenea animal, Cliff? De altfel, ce ai spus?

— Griji. Am spus! Răspunse acesta tăios. Drăguţul tău de chinez şi stimabilul tău văr au conceput împreună un plan.

Joe mormăi, scoase o ţigară din cutia de pe masă şi-i muşcă vârful.

— Aş dori să nu fi venit niciodată în ţărişoara aceasta înfloritǎ, spuse el cu un ton de reproş. Tu eşti un băiat drăguţ, Cliff, dar cam violent. Aş fi voit ca Fing-Su să fie un băiat cuminte, bine crescut etc. Cliff, spune, nu e o calamitate?

El oftă şi clatină din cap.

— Ce ciudată e viaţa! Răsuflă el apoi, cam fără noimă.

Clifford îşi schimbă ghetele şi era înfuriat.

— Dacă tu ai fi singurul bărbat pe care l-am întâlnit în lume, aş spune şi eu că viaţa e comică, dar, aşa cum e, e foarte serioasă. Ai citit ziarele?

Joe dădu din cap şi întinse mâna spre un teanc de ziare, care era pe masă.

— Da, am citit de uciderea misionarilor în Honau, dar acolo au fost întotdeauna revolte. Sunt prea mulţi soldaţi flămânzi, care vagabondează acolo. De n-ar exista soldaţi, n-ar exista nici tâlhari!

— Acesta-i al nouălea misionar care a fost ucis în luna aceasta, spuse Clifford scurt, şi soldaţii aceia sunt cei mai disciplinaţi din China. Soldaţii aveau steguleţe, pe care erau scrise vorbele: „salutăm pe fiul cerului”. Aceasta înseamnă că în China a apărut un nou pretendent la tron.

Joe clătină din cap.

— N-am ţinut niciodată cu chinezii care puteau trage cu puşca, spuse el. Arta aceasta mă demoralizează, Cliff. Crezi că o să avem tulburări şi în Siangtau? Atunci ar trebui să plec înapoi.

— Tu ai să rămâi aici, răspunse Clifford. Nu cred că în partea aceea a Chinei să survină tulburări. Plătim doar prea bine pe guvernatorul de acolo ca să-i convină altfel. Dar avem în alte şaptesprezece părţi din ţară revoluţie.

Spunând aceasta, trase un sertar, scoase o hartă şi o întinse pe masă. Joe văzu că Clifford făcuse în unele puncte semne roşii.

— În jurnale li se zic „tulburări”, continuă Clifford liniştit. Ca motiv se indică recolta rea de orez, precum şi un cutremur de pământ, care a fost la sute de kilometri de locul revoltelor.

Lynne puse harta la loc.

Joe se sculă cu greu de pe scaun.

— Ce înseamnă toate acestea? Întreabă el, uitându-se la Lynne. Văd pentru prima dată că te interesează întâmplările din China. Despre ce este vorba?

— O schimbare radicală a guvernului ar atinge, bineînţeles, toate chestiunile, spuse el. Honau nu mă interesează, căci a fost totdeauna plin de tâlhari. Dar şi în Jun Nan au fost tulburări şi când începe acolo o mişcare, înseamnă că lucrurile au ajuns tare departe. Se lucrează în favoarea unei dinastii şi toate steagurile revoltaţilor poartă simbolul „Mâinilor Vesele”.

Joe rămase cu gura căscată.

— Dar, dar aceasta e numai o societate mică.

— În spatele ligii „Mâinilor Vesele” stau opt provincii, îl întrerupse Clifford. În fiecare provincie există un cartier general al lui Fing-Su. Ne-a tras pe sfoară în mod neruşinat. Banii ce-i primea de la noi i-a întrebuinţat la finanţarea unei întreprinderi comerciale, care ne face concurenţă pe faţă!

— Asta niciodată! Spuse Joe zăpăcit.

— Du-te la Tower şi uită-te la Peking-House – acesta-i biroul din Londra al acestei societăţi comerciale – şi în acelaşi timp şi cartierul general al împăratului Fing-Su.

Joe nu contenea să clatine din cap.

— ÎmpăraT. Hm! Aşa, ca Napoleon!

— În vreo trei luni o să aibă nevoie de bani, de mulţi bani. Deocamdată-l finanţează mai mulţi generali, dar aceasta nu poate continua mult timp. Planul său este să formeze o armată sub comanda lui Spedwell. Apoi să se aşeze pe tron. Cu cei trei generali, care sunt în serviciul său, poate trata uşor. Dar Dumnezeu ştie cum de a ajuns el la planurile acestea măreţe!

Bray se scula cam indispus. Era ceva în atitudinea lui care atrase atenţia lui Clifford.

— Ah, acum ştiu, tu ai fost acela, bătrân răutăcios.

— Da, i-am expus mai multe planuri, recunoscu Joe, care nu prea se simţea bine. Am inventat, ca să zic aşa, poveşti, pentru a-l face să fie ambiţios. De ce nu vrei să mă înţelegi.

Clifford râse cu poftă. Şi el râdea foarte rar.

— După mine nu mai are nevoie de impuls, spuse el. Fing-Su are un caracter pe care-l găseşti o dată la milioane de oameni. Napoleon era aşa, unul Rhodes, de asemenea, şi Lincoln – dar nu sunt mulţi!

— Oricine ar fi responsabil, nenorocirea s-a făcut! Spuse Clifford, uitându-se la ceas. Ai prădat vreodată cuiburi de păsări, Joe?

— Da, când eram copil mic, spuse Joe mândru. Nu mă întrecea niciunul din prieteni.

— Ei bine, la noapte vom inspecta un cuib plutitor al păsării galbene, spuse Cliff.

Narth se duse cu trenul în oraş, deoarece automobilul său era la reparat. Îşi cumpără în gară un ziar, deşi nu-l prea atrăgea articolul de fond: „Liga „Mâinilor Vesele”, drept cauză a tulburărilor chinezeşti. Lui Narth îi părea numele cam deplasat.

Nu cunoştea în amănunt ce se întâmplă în China. Ştia numai că cineva care fusese atât de amabil să moară şi să-i lase lui, Narth, averea, adunase sume fabuloase.

Narth se lăudă că e un bun negustor, adică era mândru de ignoranţa lui în toate chestiunile ce nu interesau afacerea lui. Nu avea alte interese – juca puţin golf (de aceea se şi

mutase la Sunningdale) – juca bridge cu indiferenţă şi-şi ţinuse o garsonieră în timpurile romantice ale vieţii sale.

Drept vorbind, nu prea era cinstit. Lucrul acesta îl ştia el singur. Îi plăcea să câştige cu uşurinţă banii. Când a moştenit afacerea tatălui său, a crezut că banii se obţineau numai atunci – chiar în legăturile de afaceri cele mai vechi – când se ţinea de cuvânt şi lucra numai în mod absolut cinstit. Trebuia sau să te serveşti totdeauna de o reclamă eficace, sau să munceşti din greu. Dacă însă te mulţumeşti numai să stai comod într-un fotoliu şi să aştepţi să-ţi vină banii, atunci banii nu veneau la tine, în casa ta de bani, ci luau drumul concurenţei. Se adaptase într-atâta vieţii comerciale, încât găsise singur câteva drumuri sigure, ca să câştige uşor bani.

De la staţia Waterloo se duse la hotelul unde descindea de obicei când venea în oraş. Predă chelnerului valiza cu costumul ce trebuia să-l poarte la ceremonia din seara aceea. Îşi bătuse joc de Fing-Su când acesta pretinsese să vie îmbrăcat în frac şi vestă albă.

— Serbarea de recepţie te va interesa – este un amestec de ceremonii moderne şi obiceiuri străvechi.

Narth comandă ceai. Abia că i se aduse serviciul cu ceai în cameră, că maiorul Spedwell sosi. Noul său asociat îl salută cu întrebarea:

— Ce s-a întâmplat în ultima noapte?

Stephen Narth clătină din cap.

— Nu ştiu. Fing-Su concepuse un plan îngrozitor. Îmi venea aproape să mă cert cu el.

— Ce face? Ai voit să te certi cu el? Maiorul se prăbuşi într-un fotoliu, atât era de speriat. Dacă aş fi în locul dumitale, nu aş lua lucrurile atât de serios. Fetei nu trebuia să i se întâmple nimic, Fing-Su aranjase totul. Voia să o ducă într-un loc unde ar fi fost îngrijită de femei albe şi unde nu i-ar fi lipsit nimic.

— Dar pentru Dumnezeu, la ce toate acestea?

Spedwell făcu un gest de nerăbdare.

— Fing-Su are motivele sale. Vrea să-l preseze pe Clifford Lynne.

Se sculă de pe scaun, se duse la sobă şi scutură scrumul ţigării.

— Poţi câştiga mulţi bani la afacerea aceasta, Narth, spuse el, şi nu ţi se cere decât un singur lucru – să fi credincios. Fing-Su te consideră ca pe un om care-i poţi fi încă de mare folos.

El se uită ciudat la Narth. Se poate foarte lesne să preiei locul lui Leggat, spuse el.

Stephen Narth căsca ochii.

— Leggat? Credeam că-ţi este bun prieten.

— Este şi nu este, spuse Spedwell cu prevedere. Fing-Su crede. Ei bine în ultimul timp s-au întâmplat câteva abuzuri de încredere, din păcate. S-au aflat lucruri tocmai de către aceia care nu trebuiau să le ştie. Apoi adăugă: Lynne e doar în oraş. Presupun că ştii acest lucru?

— Nu-mi pasă de ce face Lynne, spuse Narth aspru.

— Credeam că te interesează, spuse celălalt în trecere.

Ar fi putut adăuga că el singur se interesează de planurile lui Clifford Lynne, mai mult decât Narth. Şi el se interesa, din cauză că Fing-Su născocise un plan, care era atât de iscusit, încât numai unul singur ar fi fost în stare să o salveze pe Joan Bray – şi acesta era ţintaşul din Siangtau!

CAPITOLUL 22

Clifford sosise tocmai la timp la locuinţa sa din Mayfair, aşa că mai putea dejuna; venise singur. Lui Joe Bray îi dăduse ordin să stea ascuns. Era nevoie, căci lui Joe îi plăcea să stea mult în aer liber şi se necăjea că nu putea să se plimbe. Imediat după ce a intrat în locuinţa sa, Lynne formă un număr la telefon.

„D-l Leggat nu e acasă”, i se răspunse. Lynne era supărat pe Leggat. Îi promisese doar că după ora unu va sta la dispoziţia lui. Lynne avea să fie şi mai nemulţumit, căci Leggat sosi la el cam pe la ora două fără nici o măsură de prevedere. Lui Leggat îi plăcea să trăiască bine, îşi rezerva

însă de obicei petrecerile pentru după cină. Lynne se uită o clipă Ia el, când îl văzu intrând. Înţelese numaidecât că era beat.

— Ai înnebunit, Leggat? Îi spuse el liniştit pe când închidea uşa. De ce ai venit ziua în amiaza mare?

Leggat era atât de beat, încât nu-i păsa de nimic.

— Pentru că prefer lumina zilei, spuse el cu vocea răguşită. De ce trebuie să mă ascund în poziţia mea? Aşa ceva se potriveşte pentru Fing-Su şi ajutoarele sale! Făcu un gest dispreţuitor cu degetele şi râse cu poftă. Lynne nu-i împărtăşea veselia.

— Eşti un prost, spuse el. Te-am rugat să rămâi în biroul dumitale până ce-ţi voi telefona. Nu-l dispreţui pe Fing-Su.

— Ba, răspunse Leggat, ducându-se la bufet să mănânce ceva. Nu m-am speriat niciodată de un oriental. Uiţi, Lynne, că am trăit în China. Iar în ceea ce priveşte asociaţia secretă. Aici râse din nou.

— Dragă prietene, mai spuse el, revenind la masă cu paşi nesiguri, dacă e unul dintre noi nebun, atunci tu eşti. Ţi-am dat destule amănunte la mână ca să-l poţi băga pe Fing-Su în puşcărie. Dumneata eşti doar un om bogat, dumneata poţi preda toată afacerea în mâinile poliţiei şi să aştepţi acasă desfăşurarea evenimentelor.

Clifford păstră pentru sine faptul că se adresase deja unor ministere, unde fusese primit politicos, dar cu neîncredere. Acesta-l supărase şi-l făcu să tacă acum. Ministerul Afacerilor Străine ştia că în fabrica Peckhan se depozitează tunuri de câmp. Aceste tunuri fuseseră cumpărate pe faţă. Nimeni nu credea că, în legătură cu aceste cumpărături ar exista oarecare planuri secrete. Fără permis nu se putea exporta nimic şi nu exista vreun motiv pentru ca o societate comercială chinezească să nu aibă aceleaşi drepturi ca una europeană. Lynne ascultase toate aceste fraze cu o nerăbdare crescândă.

— Am terminat cu Fing-Su, spuse Leggat. Nu numai că e chinez, dar e şi nemernic! Şi aceasta după câte am făcut eu

pentru el! Ai dispus ca vaporul „Umgeni” să fie perchiziţionat, aşa după cum ţi-am sugerat?

Clifford aprobă din cap. Obţinuse de la căpitănia portului din Londra să dispună o percheziţie amănunţită a vaporului „Umgeni”. Toată încărcătura fusese examinată exact, dar nu se găsise nimic în afară de articole obişnuite, lăzi pline cu lopeţi, coase, vase de bucătărie şi altele.

— Cum se poate? Întrebă Leggat surprins. Ştiu că a fost încărcat săptămâni întregi cu articole prohibite.

— Vaporul pleacă la noapte, spuse Lynne, şi nici măcar Fing-Su nu va fi în stare să-i schimbe încărcătura.

Leggat sorbi cu plăcere conţinutul paharului.

— Am terminat cu el! Repetă el. Credeam că Fing-Su e pasărea miraculoasă care va face ouă de aur la infinit!

— Cu alte cuvinte, dumneata l-ai escrocat atât cât ai putut? Întrebă Lynne cu un surâs maliţios. Şi acum vrei să vinzi şi restul. Ce rol joacă Spedwell în toată afacerea aceasta?

Leggat ridică din umeri.

— Pe Spedwell nu l-am putut suferi niciodată. Militarii aceştia mă enervează. El e şeful statului major al lui Fing-Su – îşi petrece tot timpul cu planuri şi regulamente militare. El şi cu Fing-Su tocmai au terminat un manual chinezesc.

— Instrucţiuni de tragere pentru infanterie? Întrebă Lymme.

— Aşa ceva trebuie să fie, spuse celălalt cu nepăsare.

Clifford ridică mâna făcându-i semn să tacă, căci auzise o bătaie la uşă.

— Am uitat să vă spun, raportă servitorul, că azi dimineaţă au venit nişte telefonişti să instaleze telefonul cel nou.

— Să instaleze un aparat nou? Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Lynne încruntând din sprâncene.

— Ei spuneau că aparatul vechi nu mai e bun – centrala nu mai putea înţelege ce spuneţi dumneavoastră.

Lynne rămase tăcut câteva secunde.

— Ai fost de faţă când au reparat aparatul?

— Desigur, răspunse servitorul surâzând, aveau o legitimaţie de la poştă, dar sunt de mulţi ani în serviciu, spre a nu mă mulţumi numai cu atât. Am fost tot timpul cu ei când au instalat aparatul de amplificare.

— Ah, spuse Lynne speriat, unde l-au instalat?

Unul din pereţii sufrageriei era acoperit în parte cu o bibliotecă, în dosul căreia se afla cablul telefonic. Servitorul arătă locul; sub ultimul sertar. Acolo era instalată lădiţă neagră de lemn. Lădiţa avea pe capac două deschizături. De la lădiţă pleca o sârmă subţire până la capătul peretelui şi de acolo, printr-o gaură în pervazul ferestrei trecea afară.

— Ce este aceasta? Întrebă Leggat, trezindu-se deodată.

— Un microfon, răspunse Lynne scurt. Cineva ne-a ascultat convorbirea.

CAPITOLUL 23

Clifford Lynne deschise fereastra şi se uită afară. Sârma era înţepenită superficial de-a lungul peretelui care separa casa sa de cea învecinată şi trecea apoi, în străduţa din spatele casei.

— Mulţumesc Simmons, spuse Lynne servitorului. Ieşi apoi din cameră, fără a mai spune vreun cuvânt şi trecu prin curte spre garaj, urmărind cu privirea sârma subţire, pe care o descoperise abia după ce se uitase cu mare atenţie.

Putu să urmărească sârma până la fereastra deschisă a unui garaj în străduţa din dosul garajului său.

Îi fu de ajuns să arunce o privire asupra exteriorului casei spre a şti că nu era locuită. Ferestrele nu erau curăţate, una din ele era spartă, iar el îşi aminti că în strada în care locuia se află o casă nelocuită, căreia probabil aparţinea garajul acesta.

Fără ezitare, Lynne deschise uşa care ducea pe-o scară îngustă în locuinţa şoferului. Locuinţa era compusă din două încăperi. În încăperea din faţă, Lynne găsi ceea ce căuta: o lădiţă mică neagră, la fel cu aceea pe care o găsise

sub biblioteca sa. Afară de aceasta mai găsi şi un telefon în bună stare de funcţionare, căci centrala răspunse imediat la apel.

Încăperea era goală, deoarece acela care ascultase la microfon şi transmisese lui Fing-Su cele auzite a avut timpul necesar să plece, fiind prevenit de cele spuse de servitorul lui Lynne.

Un şofer care-l văzuse, îl descrise ca pe un bărbat negricios, de aparenţă militărească, cu o figură răutăcioasă. Această descriere se potrivea cu persoana lui Spedwell.

Clifford Lynne se înapoie în sufrageria sa, unde-l găsi pe Leggat foarte deprimat. Îşi turna tocmai, cu mâna tremurândă, un pahar cu whisky.

— Ce s-a întâmplat? Ce înseamnă toate acestea? Întrebă el plin de spaimă.

— Trebuie să fii foarte prudent, Leggat, îi spuse el. Dacă Fing-Su ştie că dumneata l-ai trădat, atunci n-ar da nici măcar un inel dintr-o metanie chinezească pe viaţa dumitale. Ar fi bine, pentru dumneata, dacă cel ce a ascultat la microfon nu ţi-ar fi recunoscut vocea.

Leggat află imediat cine era ascultătorul şi ştiu precis că era pierdut, căci era exclusă posibilitatea ca maiorul Spedwell să nu-i fi recunoscut vocea.

— Fing-Su. Mofturi.

Totuşi, în râsul lui strident se vedea oarecare spaimă.

— Dragul meu, spuse el pe un ton puternic. Ia să vedem dacă Fing-Su va întreprinde ceva contra mea! Nu-mi este teamă!

— Când îl mai vezi? Întrebă Lynne.

— Mâine seară. În şedinţa Lojii. Ce stupiditate! Nu găsesc altă expresie la aşa ceva! Dar trebuie să iau parte la comedia aceasta, chiar când ştiu că nu serveşte decât spre a-l amuza pe zănatecul acela.

Lynne se uită la el foarte serios. El singur înţelegea mentalitatea chinezului şi el singur putea să prevadă toate posibilităţile criminale pe care putea să le încerce, graţie averii sale imense.

— Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, Leggat, atunci nu te duce mâine la şedinţă, îi spuse el. Pleacă din Anglia şi nu te întoarce până nu mă voi răfui eu cu banda asta. Du-te în Canada, mâine pleacă un vapor într-acolo. Dacă te grăbeşti, poţi să-ţi cumperi biletul de voiaj şi să-ţi aranjezi paşaportul.

Leggat puse zgomotos paharul pe masă.

— Aici sunt, aici rămân! Spuse el cu curaj. Din Anglia nu mă poate goni nici un sclav chinez. Nu uita, Lynne că eu ştiu să mă joc cu păsărică asta.!

Clifford nici nu-l mai asculta. Se gândea acum la urmările posibile, după descoperirea liniei de telefon secretă. Îi mai atrase o dată atenţia lui Leggat şi îl trimise acasă cu automobilul său. Apoi se duse din nou în strada din dosul garajului şi culese câteva informaţii. După ce s-a convins că maiorul Spedwell fusese la microfon, îl chemă pe Leggat la telefon. Dar acesta nu răspunse. Leggat se afla în mare pericol. Se putea oare şti până unde va merge Fing-Su? Desigur că trebuia să se aştepte la toate, judecând după cele întâmplate până acum. El consideră activitatea „Mâinilor Vesele” cu totul altfel de cum o considera Leggat.

Şedinţele acelea puteau să apară caraghioase din punctul de vedere al unui european; puteau însă fi şi criminale.

Clifford avu în după-amiaza aceleiaşi zile o întrevedere cu un funcţionar superior de la Scotland Yard la care venise cu o recomandaţie din partea Ministerului Afacerilor Străine. Convorbirea durase mult mai mult decât presupusese el, dar i-a fost luată una din grijile sale cele mai mari. De la Scotland Yard Lynne se duse de-a dreptul la Sunningdale. Dacă mai era îngrijorat de ceva, atunci era numai de soarta lui Leggat.

Uşa casei sale era încuiată. Pe Joe îl găsi dormind tolănit pe sofa. Domnul Bray se deşteptă cu o dispoziţie proastă. Era supărat că Lynne îl ţinea închis ca pe un arestat. Clifford înţelese numaidecât că supărarea lui Bray nu era decât o justificare în prealabil a faptului că Bray nu se ţinuse exact de prescripţiile lui.

— Mă îmbolnăveşte şi mă indispune că stau închis, spuse Bray.

— Ai ieşit afară din casă? Îl întrebă Lynne.

— M-am dus numai să culeg câteva flori, explică Joe. Ştii, Clifford, florile au ceva în ele care mă câştigă cu totul. Tu, desigur, eşti altfel; ţie nu-ţi pasă. Dar daca vezi pe alee lalele.

— Pentru lalele, e prea târziu. Probabil că vrei să spui păpădie, îl întrerupse Clifford, sau vrei poate să spui morcovi?!

— Nu, cu siguranţă că erau lalele, spuse Bray, clătinând cu energie din cap; erau sub un pom, Cliff, şi – tuşi – am întâlnit pe fata cea mai frumoasă ce am văzut vreodată.

Clifford se uită la el mirat şi domnul Bray se roşi. Acesta era aventurierul viteaz, cu voinţa de fier? Omul care din sărac devenise bogat, trecând peste toate legile, care stăpânea China şi obiceiurile ei? Lynne nu putu scoate o vorbă, atât era de surprins.

— Şi de ce adică să nu mă fi întâlnit cu ea? Spuse Joe semeţ. Eu nu sunt încă prea bătrân – n-am mult peste cincizeci. El îl sfida pe Clifford, dar acesta nici nu îl luă în seamă. Sunt mulţi care nu cred că am cincizeci de ani.

— Pentru păcatele tale, eşti ca de o sută de ani şi pentru mintea ce ai, eşti ca un copilaş de zece ani, spuse Clifford bine dispus şi surâzând. Cine este, Joe?

— Nu ştiu. O fată frumoasă cu o figură admirabilă. Puţin cam roşcată, dar aceasta înseamnă că e deşteaptă. Ce fată, ce fată! Spuse Joe clătinând din cap extaziat.

— Figură splendidă. Vrei să spui că e grasă? Întrebă Clifford brutal.

— Nu. Bine, o întoarse Joe. Şi tânără. Dacă are douăzeci şi cinci de ani! Şi un ten, un ten, Cliff, obrajii ei sunt flori de trandafiri.!

— Vrei să spui că e roşie? Întrebă râzând puţin romanticul său prieten. N-ai întrebat-o cum o cheamă?

— Nu. Joe se încălzi. Ar fi dovedit că nu sunt bine crescut, dacă aş fi întrebat-o cum o cheamă?

— Dacă ai fi întrebat-o, ţi-ar fi spus că o cheamă Mabel Narth.

Obrazul bătrânului se lungi:

— Mabel Narth? Întrebă el, adică propria mea nepoată?

— E tot atât de puţin nepoata ta, cum eu sunt unchiul tău, spuse Clifford. Rudenia e depărtată. Ea este verişoara ta numărul treizeci şi doi, în rangul al nouăsprezecelea. Înrudirea este atât de îndepărtată, încât ai avea mari greutăţi să o stabileşti cu un telescop obişnuit. Dar, Joe, la vârsta ta!

— Cincizeci, murmura acesta. La vârsta mea, bărbaţii sunt mai constanţi decât tinerii.

— Presupun că nu i-ai spus cine eşti?

— Nu. Dar am dat numai să înţeleagă că venitul meu ajunge pentru trai.

— I-ai spus deci că eşti bogat? Nu i-au strălucit ochii auzind aceasta?

— Ce vrei să spui cu aceasta? Întrebă Joe cu un ton ca şi când ar fi trebuit să se apere.

— Eşti un smintit! Spuse Clifford. Ce face sclavul chinez?

— E bine. M-a rugat tot timpul să-l las să plece. Dar n-am făcut-o.

— Poate să plece diseară. Presupun că ştii că a vrut să ne asfixieze? Azi dimineaţă am găsit sacul cu pucioasă pe care voia să-l arunce pe coş.

Clifford trecu în încăperea unde se afla prizonierul său.

— Dă-mi drumul înainte de apusul soarelui, se rugă el, căci sunt străin în ţara aceasta şi pentru unul ca mine e greu să găsesc drumul spre oraş.

Era ceva în atitudinea individului care deşteptă bănuiala lui Clifford şi îşi aminti cele spuse de Joe.

— Tare te grăbeşti să părăseşti casa mea, îi spuse el. Care e motivul?

Chinezul plecă privirea în jos.

— Ţi-e frică?

Ochii chinezului rămaseră aţintiţi pe podea.

— Ţi-e frică că trebuie să mori în noaptea aceasta?

De data aceasta, Clifford nimerise în plin. Chinezul se cutremură, ridică capul şi se uită cu frică la Lynne.

— Se vorbea de tine că eşti diavolul în persoană şi că poţi citi în sufletul oamenilor. Ceea ce ai spus acum – în vocea chinezului se simţea disperarea – e adevărat. Mi-e teamă că am să mor, dacă voi rămâne noaptea aceasta în casa ta.

Clifford şuieră printre dinţi.

— Şi la ce oră ai să mori?

— Două ceasuri după ce va apare luna, răspunse chinezul fără să ezite. Clifford clătină din cap.

— Poţi să pleci acum, spuse el şi-i arătă drumul spre Londra.

Revenind lângă Joe, îi spuse:

— Asaltul cel mare vine astă seară. Ce facem acum? Putem telefona la Aldershot, să ni se trimită o companie de soldaţi? Să înştiinţăm poliţia locală – sau putem ţine piept singuri atacului?

El privea chestiunea din partea ei umoristică. Se aşeză pe un scaun şi râse, ca pentru sine însuşi.

În dosul lui Slaters Cottage, de partea cealaltă, se întindea un teren viran.

— Eu cred că ei vor să fure o foaie din portofelul meu, Joe. O să fie o luptă cu arme de foc, prevăzute cu amortizoare de zgomot, dacă acţiunea va fi condusă de Spedwell. Am aflat că el e şeful statului major.

CAPITOLUL 24

Spre seară, când cerul se acoperi, domnea o zăpuşeală apăsătoare. Soarele dispăruse în dosul unor nori negrii, groşi.

Clifford Lynne profită de cele câteva ceasuri cât mai era ziuă ca să facă o vizită la Sunningdale. Nu intră însă în casă, căci îşi închipuia că Narth nu prea avea gust să-l vadă. Făcu un ocol prin parc şi văzu cum Joan se ducea spre locul unde se juca tenis.

El îi povesti pe scurt toate măsurile pe care le luase el pentru apărarea ei.

— Sper că într-o săptămână pericolul va fi trecut. Am obţinut ca Ministerul Afacerilor Străine să se intereseze întrucâtva de chestiunea aceasta şi am reuşit chiar să alarmez şi pe cei din Scotland Yard.

— Nu pricep care-i motivul acestei nelinişti şi iritaţii, spuse ea. După câte înţeleg eu, este vorba de o acţiune de fondator pe care Fing-Su ar dori să o aibă?

El aprobă.

— Dar din ce cauză este acest lucru atât de important? Domnul Narth a încercat să-mi explice, dar n-am înţeles nimic.

O luară pe o cărare prin pădurricea care înconjura parcul proprietăţii lui Narth. Nu puteau fi zăriţi din casă acolo unde se aflau ei. Cliff îi explică problema.

Joan înţelese acum toată afacerea.

— Dar Clifford, asupra acestui lucru nu se mai puteau naşte neînţelegeri! Dumneata ai majoritatea şi n-ai nevoie să cedezi sau să vinzi vreo acţiune.

Clifford surâse amar.

— Joe stărui cu încăpăţânare la menţinerea dispoziţiei ca, în cazul morţii unuia din noi, cel rămas în viaţă să-l moştenească pe cel mort, spuse el apăsat. Fing-Su are acum o posibilitate dublă să-şi atingă scopul. Sau mă sileşte cu ajutorul unor intrigi, pe care le întrevăd, să-i predau o acţiune de fondator, sau.

El nu-şi termină fraza.

— Sau vrea să te ucidă, spuse ea.

— Fing-Su a ajuns acum la punctul unde, în orice caz reuşita îi este imposibilă. Căci, dacă voi fi ucis în noaptea aceasta, Fing-Su va fi arestat imediat. Cât ar fi el de şiret, a rămas totuşi chinez şi cugetă ca un chinez. Şi aceasta o să-l dea peste cap. Macină planuri mari în capul său şi se consideră infailibil. Nu-şi poate închipui că nu va reuşi.

Merseră câteva minute în tăcere.

Apoi Joan îl întrebă:

— Dacă ar pune mâna pe mine – nu-i aşa că sună a tragedie?

— Ce ar schimba aceasta?

— Atunci ar trebui să plătesc! Spuse Lynne liniştit. Şi el ştie că în acest caz voi plăti.

Ea simţi cum sângele i se suie la cap.

— Dar nu eşti obligat cu nimic faţă de mine, spuse ea cu vocea înceată. Am vrut să-ţi spun aceasta de mult. Acum că domnul Bray n-a murit. Că nu aş dori să mă mărit cu dumneata. Am promis-o domnului Narth atunci, pentru că. Da, pentru că era necesar pentru Narth, ca eu să mă mărit.

Îi trebui un efort enorm spre a-i spune acest lucru. Îi venea mult mai greu decât îşi închipuise. Şi descoperirea aceasta o sperie mult. În liniştea cămăruţei sale i s-a părut foarte uşor să-şi facă planuri; dar acum, în faţa realităţilor, i se părea că odată cu fiecare cuvânt ce-l rostea, dispărea şi o parte a fericirii ei. Ea se uită la el. Şi el la rândul său îi căută privirea.

— Şi nici pentru dumneata nu este obligatoriu să te însori, spuse ea, clătinând din cap, ca şi cum ar fi vrut să

anticipeze răspunsul lui.

— Pentru a continua linia celebrei familii Bray? Nu, spuse el.

Ea îşi pierdu curajul. El continuă.

— Ca să desăvârşesc ideile năstruşnice ale lui Joe Bray? Nu. Nu rămâne niciunul din motivele care m-au făcut să întreprind voiajul nebunesc în Anglia şi care m-au decis să mă transform dintr-un om cumsecade, într-un apaş bărbos. Aici ai dreptate. Totuşi mai este un motiv plauzibil, care mă face să te vreau de soţie.

El puse braţul drăgăstos în jurul ei şi ea putu citi vorbele şi gândurile pe care el nu le exprimase. Un fior îi trecu prin tot corpul. De departe se auzeau tunete şi zgomotul lor sparse farmecul. Speriaţi, se treziră. Lynne puse mâinile pe umerii fetei şi oftă adânc.

— Vinerea viitoare se va serba o nuntă în familia aceasta, spuse el. Se aplecă apoi spre ea şi o sărută.

Lynne o porni spre casă fluierând, în lumina trăsnetelor.

— O să fie o noapte furtunoasă, Joe, spuse el vesel, intrând în cameră.

Joe ascunse în pripă o coală de hârtie, pe care tocmai scrisese.

— Faci un nou testament?

Domnul Bray tuşi, iar Clifford deveni bănuitor.

— Azi e rândul tău să frigi cârnaţii, răspunse prietenul său.

Intrară în bucătărie ca să-şi pregătească cina. Furtuna dură vreun ceas, dar era numai prologul vijeliei ce urma. La ora nouă era atât de întuneric, ca şi când ar fi fost în toiul iernii. Clifford închise jaluzelele de fier şi pregătise patru puşti încărcate.

Joe se uită cu jind la masa de scris şi oftă.

— După câte pot eu constata, ea este o verişoară de rangul al treilea cu mine, spuse Joe. Sora tatălui ei s-a măritat cu fiul mătuşii mele!

— Dar, la naiba, ce baliverne spui tu acolo? Spuse Lynne mirat.

— Despre ea! Spuse Joe sec.

După toate aparenţele, Mabel îl impresionase puternic.

— Sper că furtuna nu o s-o sperie rău, căci fetele se sperie de obicei când e vijelie.

— Din partea mea, aş dori să văd rezultatul mai degrabă azi decât mâine, spuse Lynne ducându-se în bucătărie. De ar fi să ne înecăm, aş prefera să se întâmple la lumina lunii.

Joe intră imediat după el în bucătărie.

— Ce vorbă e aceasta că o să ne înecăm? Întrebă el nervos. Dar unde ne ducem?

— Afară, la mare, pe un vapor, spuse Clifford scoţând un salam din cămară.

CAPITOLUL 25

Domnişoara Mabel nu aparţinea categoriei de fete cărora le este teamă de furtună. Pe când sora sa stătea ascunsă în pivniţă, ea tricota liniştită în camera de locuit şi povestea lui Joan aventura curioasă, ce o avusese în dimineaţa aceea.

— Unii ar spune că-i bătrân – eu însă susţin că are o aparenţă cu adevărat bărbătească. Afară de aceasta, este enorm de bogat, dragă Joan.

Mabel avea acum douăzeci şi cinci de ani. Era de statură mică şi nu prea era îndrăgită de tinerii cu care dansa, cu care juca tenis sau cu care lua masa câteodată. Toţi evitau să-i pună întrebarea atât de importantă pentru ea. Avusese, ce-i drept, două cereri de căsătorie. Dar unul din pretendenţi era un tânăr imposibil, care-i fusese prezentat la un bal şi care s-a dovedit apoi că nu-i decât un mic actoraş, la un teatru de operete din estul Londrei. Celălalt pretendent era un prieten de afaceri al tatălui ei, care rămăsese de curând văduv după a doua lui soţie.

— Mie îmi plac bărbaţii care au petrecut în viaţă şi care şi-au tocit coarnele, Joan, spuse Mabel cu convingere. Un fulger năprasnic o făcu să închidă ochii. Nu vrei să tragi perdelele?

Joan se miră de amabilitatea ei, trăsătură de caracter ce nu i-o cunoscuse până atunci, şi dorea să ştie cine e străinul

acela care făcuse o atât de adâncă impresie asupra lui Mabel.

— Nu poţi să ai niciodată încredere în bărbaţi tineri; sunt prea superficiali – dar bărbaţii mai trecuţi. În afară de aceasta, e bogat tare. Mi-a povestit că se căzneşte să cumpere proprietatea Contelui de Knowesley. Mai tratează şi cumpărarea unei case din Parcul Lane. Poseda automobile Rolls Royce. Închipuie-ţi, trei deodată!

— Dar cine este, Mabel?

La întrebarea aceasta, Mabel nu putu răspunde, căci timiditatea ei feciorească nu îndrăznise să intre atât de departe în viaţa lui particulară şi să-l întrebe cum îl cheamă.

— Trebuie să locuiască pe aici prin apropiere. Mi se pare că a închiriat o casă în Sunningdale.

— Ce vârstă are?

Mabel se gândi puţin.

— Vreo cincizeci de ani, spuse ea apoi, decretând drept minciună spusele lui Bray. Vai ce furtună groaznică! Du-te te rog, în pivniţă şi vezi ce face toanta aia de Letty.

Joan o găsi pe „toantă”, şezând într-un fotoliu, cu capul acoperit cu un ziar. Letty refuză să iasă din pivniţă.

Când Joan reveni în salon, Mabel o primi cu o întrebare ciudată:

— A primit prietenul tău sucit musafiri?

În primul moment Joan nu înţelese ce vrea să-i spună Mabel. Ea nu-l numise niciodată aşa pe Lynne.

— Prieten? Vorbeşti de domnul Lynne? Apoi, subit, începu să înţeleagă. Mabel vorbise de Joe Bray! Joan era prea zăpăcită de ideea aceasta ca să râdă şi nu putea decât să se uite mirată la grăsuna de Mabel. Din fericire, Mabel, ocupată cu croşetatul, nu băgă de seamă ce senzaţie îi produsese.

— M-am mirat când am văzut că ia drumul spre Slaters Cottage. Apoi mi-a venit în gând că poate locuieşte la

domnul Lynne, care e atât de bogat. Presupun că are o mulţime de prieteni bogaţi.

Joan tot nu găsea ce să-i răspundă. Nu putea să spună lui Mabel cine era acela care-i deşteptase interesul, fără a-şi călca cuvântul dat lui Clifford de a tăcea. Totuşi, era curioasă să ştie ce mutră va face Mabel, când va afla cine este el.

Domnul Narth nu se înapoiase încă din oraş, deşi era ora zece. Deodată auziră paşi la uşă. Furtuna slăbise, numai tunetul se auzea din când în când. Joan se duse afară şi găsi în cutia de scrisori un plic ud de ploaie. Adresa era: Pentru Domnişoara Mabel. Joan aduse plicul în cameră. Mabel luă scrisoarea în primire şi desfăcu plicul. Din el scoase o coală mare de hârtie, pe care erau scrise multe rânduri. Citi şi ochii începură să-i lucească.

— O poezie, Joan! Strigă ea.

Ce ciudată e viaţa! Venim şi plecăm şi nu vedem de multe ori femeile cele mai frumoase, până ce nu stau în faţa noastră, în bătaia razelor soarelui!

Adevărul apare la lumină chiar şi pentru un bărbat de cincizeci de ani!

Nici o semnătură. Dar Mabel era foarte încântată.

— Ce frumos, ce romantic, exclamă ea. Desigur că a aruncat plicul în cutie.

Deodată se sculă de pe scaun, fugi în hol şi deschise uşa. Era întuneric. Ploaia încetase. Mabel ezită o clipă. Să alerge după el? Putea să facă aşa ceva, ea, o fată tânără? N-ar mirosi aceasta ca o vânătoare după bărbaţi? Dar Mabel avea deja scuza necesară la îndemână: Joan se ducea de obicei pe timpul acesta să arunce la cutia poştală scrisorile ce le scria. O luă pe drum fără să mai ezite. Inima îi palpita de bucurie. Ajungând la cotitură, se opri; nu zări pe nimeni şi presupunea că s-a înşelat.

Un sentiment de frică o cuprinse şi o făcu să îngheţe. Se întoarse şi o luă la fugă spre casă. Dar abia făcu câţiva paşi

şi simţi că i se aruncă pe cap o broboadă şi o mână grea îi astupă gura, înăbuşindu-i ţipetele. Ea leşină.

Joan aştepta în salon. Auzind închizându-se uşa, se duse în hol. Vântul trântise uşa de la intrare. Joan o deschise din nou şi se uită afară. Lumina a două fulgere consecutive îi arătă că pe drum nu se afla nimeni.

— Mabel!

Ea strigă cât putu de tare numele fetei. Dar nu primi nici un răspuns.

Atunci Joan se sperie.

Se înapoie în salon şi sună servitorul. Acesta era un om domol. Pe când Joan aştepta nerăbdătoare, îşi aminti de ghiuleaua neagră care i-o dăduse Clifford. Avea cu aceasta cel puţin o armă în mână. Urcă iute în camera sa, luă ghiuleaua şi era deja înapoi în salon, când intră servitorul.

— Domnişoara Mabel a ieşit? El se uita speriat pe uşa deschisă la furtuna de afară. Trăsnea într-una. Sunt atât de nervos, nu pot suferi trăsnetul.

— Vino cu mine, porunci Joan şi fugi din casă. Servitorul se întoarse însă de la poartă şi o lăsă singură, căci el credea că nu intră în obligaţiunile unui servitor să iasă din casă pe aşa vreme.

CAPITOLUL 26

Clifford Lynne şedea în coridorul casei, ţinând o puşcă pe genunchi. El văzu pe Joe revenind. Razele de lumină ale lămpii ce o ţinea în mână îl anunţau cu mult înainte ca el să poată fi văzut.

— Dar unde naiba ai fost? Întrebă Clifford mirat. Credeam că dormi.

— Am fost puţin la plimbare, răspunse Joe liniştit. Am ieşit prin uşa din dos. Nu se vede picior de om.

— Bine. Poţi să intri acum prin faţă, spuse Clifford aspru. Pe cât pot eu presupune, toată pădurea e plină de bandiţi chinezi.

— Caraghioslâc! Spuse Joe trecând pe lângă el.

— Se poate să fie caraghioslâc, răspunse Clifford, cam peste umăr. Dar nu-mi pot imagina nimic mai caraghios decât dacă te-aş găsi pe tine, potaie bătrână, cu gâtul tăiat, zăcând în pădurea din Sunningdale.

— Nu am decât cincizeci şi unu de ani, strigă Joe din gang. Toată lumea o ştie!

Clifford Lynne văzu că n-are nici un sens să discute cu Bray chestiunea vârstei acestuia. Lynne fusese în cursul serii de mai multe ori în pădure, dar nu văzu nimic ce i-ar fi deşteptat bănuiala. Se putea ajunge la casa sa şi dinspre Sud pe o stradă nouă, care trecea pe terenul vecin. Şi, ca să nu se pomenească cu surprize din partea aceasta, întinse o sfoară neagră perpendicular pe drum şi atârnase pe sfoară mai mulţi clopoţei, pe care îi cumpărase în acea zi la Londra. Dar i se părea că din cauza zgomotului tunetelor îi va fi greu să audă sunând clopoţeii.

Trăsnetele se succedau mereu pe când el stătea în capul scării cu atenţia încordată, Joe începu să cânte, dar Lynne îi ordonă să tacă.

Tocmai suna ora unsprezece, când Lynne auzi un pas vioi pe nisipul drumului. El se sculă în picioare. Nu mai găsea nimic înspăimântător în mersul străinului. Se duse în mijlocul străzii şi auzi cum vârful de oţel al unui baston lovea piatra şoselei. Oricine ar fi fost străinul acela, Lynne nu aprinse lumina ca să-i arate drumul. După câtva timp, putu să-i vadă statura. Străinul venea spre casă. Lynne întrebă cine e.

— Nu-ţi fie teamă, sunt singur!

Era Fing-Su.

— Stai pe loc, acolo unde te afli! Spuse Clifford.

Fing-Su stătu liniştit şi râse.

— Iartă-mă, spuse el politicos. Îmi pare rău că am fost atât de rău inspirat. Voiam numai să spun că te rog să-mi acorzi o convorbire prietenească. Ştiu că ai fost molestat noaptea trecută de câţiva din băieţii mei, însă fără ştirea mea. I-am pedepsit aspru.

— Cine e acolo? Întrebă Joe din casă. Clifford se întoarse şi-i ordonă să tacă. Îl auzise Fing-Su pe Joe? Şi dacă l-a auzit, i-a recunoscut oare vocea? Părea că nu.

— Ai un prieten în casă? Asta-i bine, spuse Fing-Su cu acelaşi ton politicos. „După cum am mai spus."

— Ascultă, îl întrerupse Lynne, n-am chef să-mi pierd timpul cu coţcăriile dumitale. Cu dumneata s-a sfârşit, Fing-Su.

— Mai e mult până atunci, răspunse chinezul. Eşti prost, Lynne, că nu vrei să ne întovărăşim. Peste cinci ani voi fi omul cel mai puternic din China.

— Vrei să cucereşti China? Spuse Lynne sarcastic. Poate şi Europa?

— Posibil, răspunse Fing-Su. Dumneata nu ai viziunea viitorului. Nu vezi că rasa noastră va decide războaiele viitoare prin superioritatea armatei ei? O armată galbena permanentă va decide soarta Europei. O armată mare de mercenari, gândeşte-te, Lynne, care va putea fi vândută cui plăteşte mai mult. O armată care va sta neîncetat la pragul Europei!

— De fapt, ce vrei? Întrebă Lynne brusc.

— Este oare necesar ca să fim duşmani? Eu nu am resentimente contra dumitale, vreau numai să cumpăr de la dumneata, la un preţ convenabil, o acţiune de fondator.

— Şi ce-mi oferi pentru acţiunea aceea? Îl întrebă el pe îndelete.

El auzi cum celălalt răsuflă greu.

— Ceva foarte preţios pentru dumneata, domnule Lynne. Fing-Su vorbea cugetat. Dumneata ai un prieten la dumneata care aude probabil ce spun eu. Nu sunt pregătit să vorbesc faţă de un martor. Nu vrei să mergi puţin cu mine pe stradă?

— Ia-o înainte, spuse Lynne.

Fing-Su se întoarse şi o porni înaintea lui.

— Există o femeie. Începu Fing-Su, când Lynne îl apucă de gât, apăsându-i revolverul în coastă.

— Ai făcut-o prizonieră pe Joan Bray, şuieră el prinde dinţi. Ai prins-o? Asta-i, ce vrei să spui?

— Nu e nevoie să facem discuţii. Începu Fing-Su.

— Spune-mi unde este!

— Îmi pare rău că nu-ţi pot acorda plăcerea de a o vedea, spuse Fing-Su. Şi dacă mă vei ameninţa, n-am nici un motiv să ascult, afară de. Îşi scoase pălăria, ca şi când ar fi vrut să-şi răcorească fruntea. Deodată, un lichid greoi stropi în obrazul lui Clifford. Era o soluţie puternică de amoniac.

Paralizat de durere, Clifford scăpă revolverul din mână. Cu o lovitură de pumn bine ţintită, Fing-Su îl doborî la pământ, îngenunche lângă el şi-i băgă mâinile în buzunarul hainei. Simţi un foşnet – acolo era cusută o hârtie.

Dar fu întrerupt. Auzi venind paşi şi văzu cu ochii, care străbăteau întunericul cel mai des, cum se apropie o femeie. Pe Joan Bray o salvă instinctul. Ajungând la cotitura străzii, se opri şi se uită la grupul acela ciudat ghemuit la pământ.

— Cine este? Întrebă ea.

La sunetul vocii ei, Fing-Su sări în sus ca ars şi zbieră.

— Domnişoara Bray!

Ea îl recunoscu şi rămase încremenită de spaimă. Văzându-l că intenţionează să se repeadă la ea, ridică mâna şi, cu puterea disperării, aruncă bomba ce o luase de acasă. Bomba căzu la picioarele lui Fing-Su.

Se auzi o explozie puternică şi un minut mai târziu, atât strada, cât şi pădurea, precum şi tot Slaters Cottage, erau scăldate în lumina bombei de magneziu. Chinezul se întorsese, plin de frică, fugi în pădure şi dispăru.

Deşi era aproape orbit de lumina magneziului, reuşi să ajungă totuşi până la tufişul ce-l despărţea de şosea. În apropiere se auzi un motor în funcţiune. O fată tânără, leşinată, fu aruncată afară din maşina care o porni apoi cu viteza maximă spre Engham.

Un sfert de oră mai târziu, o patrulă căuta pe Mabel Narth prin împrejurimi. Norocul îl favorizã pe Joe Bray ca el s-o

găsească şi s-o consoleze.

CAPITOLUL 27

Fing-Su şedea cu picioarele încrucişate pe un divan din biroul său mobilat cu o eleganţă exagerată. Din vase orientale se ridicau împrăştiindu-se prin odaie miresme îmbătătoare. Ceasurile din Londra indicau ora patru dimineaţa. Acoperişurile şi turnurile caselor acestui oraş gigantic se desenau în umbra mijitului dimineţii.

Tot cam pe la ora aceasta, cei mari în China, acordau audienţe. Fing-Su era îmbrăcat cu o haină brodată cu mătase, purta pantaloni de mătase şi ghete cu talpa de pâslă groasă. Pe cap purta o pălărie pe care erau cusute semnele unui rang şi ale unui titlu, la care n-avea dreptul.

În gură ţinea o pipă lungă cu o găurice microscopică la capăt, aşa cum întrebuinţează fumătorii de opiu. Dar Fing-Su nu fuma opiu, ci tutun. Într-un colţ al camerei şedea pe jos o chinezoaică mică, care-l servea umplându-i de fiecare dată pipa cu tutun sau ceaşca cu ceai. La picioarele lui Fing-Su şedea un chinez cu aparenţa bolnăvicioasă. Acest chinez purta îmbrăcăminte europeană. Pusese pălăria melon lângă el. Fing-Su duse ceaşca cu ceai la gură şi sorbi zgomotos din ea.

— Te-am ales pe tine, Li-Fu, dintre toţi locuitorii acestei ţări neplăcute, spuse el, punând ceaşca jos. Vreau să-ţi plătesc bine şi pe deasupra îţi voi da o recompensa mare, dacă afacerea reuşeşte. Mi s-a comunicat numele tău, ca al unui om curajos şi pentru că oraşul acesta este mai cunoscut decât mine, care am trăit atâţia ani în universitate.

Pe faţa lui Li-Fu nu se vedea dacă propunerea lui Fing-Su îi procură plăcere sau nu.

— În ţara aceasta există o lege foarte aspră contra străinilor, spuse el. În baza acestei legi pot să fiu arestat, îmbarcat pe un vapor şi expediat în China. Eu am mai fost închis într-o închisoare, unde condamnaţii n-aveau voie să vorbească unul cu altul. Şi, gândeşte-te bine, Fing-Su, în

China eu sunt un om mort. Tuchunul din Lanchow a jurat că va expune capul meu într-un coş la porţile oraşului.

Fing-Su fuma mai departe, arătând o mare plăcere.

— Lanchow nu e China, spuse el. Afară de aceasta, multe se vor schimba acolo în curând. Şi cine ştie dacă nu vei fi într-o bună zi singur Tuchun? Prietenii mei vor fi bine recompensaţi. Tu vei primi mulţi bani, dar nu monede de aramă sau dolari mexicani, ci aur. Eu cunosc un loc unde este expusă o statuie de aur curat.

Fing-Su vorbea de Urga, Macaul mongol, unde se aflau dulapurile cu relicve şi o figură a lui „Budha care trăieşte", comori atât de mari, încât valoarea lor nu se putea exprima în cifre.

Li-Fu ascultă fără a lăsa să vadă dacă cuvintele lui Fing-Su i-au făcut sau nu vreo impresie. Îi venea greu să se decidă. Pe de o parte, îl ameninţau porţile grele ale închisorii din Petonville, pe de altă parte îl atrăgea recompensa bogată ce i se oferea de către Fing-Su. Li-Fu nu era om sărac, cum sunt de obicei chinezii din Londra, dar concetăţeanul său îi oferise o avere pe care o putea obţine imediat.

— Tu ai avantajul că eşti însurat cu o femeie albă, continuă Fing-Su. În cazul acesta, o să fie foarte uşor să reuşeşti şi nimeni nu va afla.

Li-Fu ridică privirea.

— Pentru ce mă însărcinezi pe mine cu afacerea aceasta? Eu nu aparţin anturajului tău. Tu dispui de oameni, care te ascultă ca nişte sclavi.

Fing-Su îşi scutură cenuşa din pipă şi făcu semn chinezoaicei că nu mai vrea să fumeze. Se tolăni apoi în pernele moi ale divanului.

— Înţeleptul spune: „sclavului să-i ordoni şi el va executa voinţa stăpânului", cită el. Eu nu pot fi totdeauna în spatele fiecăruia din oamenii mei şi să-i spun „fă aceasta". Dacă aş spune: Li-Fu m-a ofensat, ucideţi-l, atunci tu vei muri, pentru că e uşor să iei cuiva viaţa. Dar, de data aceasta,

acela care va executa ordinele mele, trebuie să fie şiret şi deştept, altfel îmi pierd reputaţia.

Li-Fu se tot gândea şi se tot răzgândea. Aici i se prezenta posibilitatea unui câştig mult mai rentabil decât contrabanda de cocaină ce o făcea.

Fing-Su ştia că Li-Fu intenţionează să deschidă un atelier de modă în Filtzroy-Square. El cunoştea şi legăturile lui Li-Fu, căci i se raportau toate secretele coloniei chinezeşti.

— Ai să-mi plăteşti mai întâi, spuse Li-Fu. Urmă apoi o tocmeală în toată regula, căci niciodată nu se încheie o afacere între doi chinezi, la preţul oferit.

În fine, Li-Fu plecă.

Individul care intră acum dintr-o cămăruţă lăturalnică era obişnuit cu aşteptatul. Dar convorbirea dintre Fing-Su şi Li-Fu durase mai mult decât se aşteptase el că o să dureze. Maiorul Spedwell era de aceea obosit şi rău dispus.

— Ei bine, ai aranjat afacerea? Întrebă el.

Fing-Su se uită la el printre genele întredeschise.

— Da. Nu se putea face altfel, zise el.

— Nu cred că vei putea pune mâna pe tânăra fată, fără să se nască un scandal enorm.

Spedwell se întinse într-un fotoliu mare şi-şi aprinse o ţigară:

— Te joci cu focul şi nu sunt sigur dacă ceasurile care vin nu ne vor aduce mari neplăceri. Lynne a fost la Scotland Yard.

— Scotland Yard. Spuse Fing-Su cu un surâs batjocoritor pe buze.

— Nu rânji degeaba! Spuse Spedwell. Copoii ăştia prind iute, mai ales când au fost puşi pe urmă! Eu am fost toată ziua ţinut sub observaţie.

— Dumneata? Întrebă Fing-Su, ridicându-se iute de pe divan.

Spedwell dădu din cap în semn afirmativ.

— Ştiam că te va interesa această comunicare. Dar mai vreau să-ţi povestesc ceva. Şi domnişoara Bray este păzită.

Leggat ne-a stricat mai mult decât ştim. Ce ai de gând să faci cu el? Întrebă el repede.

Fing-Su dădu din umeri.

— Lasă-l să fugă, zise el cu indiferenţă.

Spedwell muşcă din ţigară şi se uită gânditor pe fereastră.

— Scotland-Yard-ul e alarmat şi se ocupă de noi, spuse el cu tărie. Dacă l-am prinde pe tipul ăsta, Lynne – crezi că ar vorbi ceva?

— Posibil. Din sunetul vocii lui Fing-Su se ghicea nerăbdare şi oboseală. Totuşi, am stabilit să se procedeze cu el aşa cum ştii. În ţara aceasta sunt împiedecat în toate direcţiile! Se sculă şi începu să umble de colo până colo prin odaie. Ce uşor se rezolvă multe lucruri în China! Lynne. Unde ar fi el acum? Într-o bună zi s-ar găsi într-un loc părăsit un corp omenesc fără cap – sau ar putrezi, îmbrăcat într-o uniformă soldăţească în vreo tranşee. Femeia aceasta mă interesează.

Se opri în loc şi-şi muşcă buzele.

— Domnişoara Bray?

— Vreau s-o văd îmbrăcată chinezeşte. Pentru Lynne ar fi groaznic să ştie că se află undeva în China – într-un loc inaccesibil – armatele mele la mijloc, între ea şi el!

Spedwell se sculă la rândul său. Se uită la Fing-Su cu o privire duşmănoasă.

— Visul ăsta frumos trebuie să ţi-l scoţi odată pentru totdeauna din cap, spuse el rece. Tinerei fete nu trebuie să i se întâmple nimic – nimic de natura aceasta!

— Ia uită-te ce amuzant! Cât preţ deosebit atribuiţi voi, englezii, femeilor voastre, încât puneţi în joc chiar averi mari.! Dar am glumit. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. Mai degrabă las dracului toate femeile din lume, decât să pierd ajutorul dumitale şi prietenia dumitale.

— Cum se dezvoltă lucrurile în China? Întrebă Spedwell.

— Se apropie ceasul decisiv, spuse chinezul cu voce înceată. Comandanţii ambelor armate s-au înţeles între ei. Pe dată ce pot dispune de fondul de rezervă al societăţii Jun

Nan, voi putea aranja foarte lesne cele necesare. Bineînţeles că generalii vor să aibă recompensa lor – cu patru milioane aş deveni împăratul Chinei.

Spedwell îşi răsuci gânditor mustăcioara.

— Şi cât ar costa, ca să rămâi împărat?

Fing-Su nu se lăsă influenţat de întrebarea aceasta.

— Dacă am ajuns odată la putere, va fi greu să mă îndepărteze de acolo, spuse el. Dacă garantez puterilor europene concesiuni, atunci interesele lor sunt egale cu ale mele.

Spedwell auzi cu mirare cu ce încredere liniştită fiul acesta de negustor voia să cumpere cu aur un tron, care dinastiile Ming şi Manchus îl câştigaseră numai mulţumită calităţilor lor personale.

Pe când Fing-Su vorbea mai departe, afară se făcu lumină, razele soarelui împrăştiau umbrele din jurul închisorii Tower, unde multe ambiţii mureau în zorii zilei.

CAPITOLUL 28

Stephen Narth a fost silit de împrejurări să petreacă toată noaptea în oraş.

— N-are sens să alarmez degeaba pe tata, spuse ea sorei sale. Indivizii aceia m-au confundat cu Joan.

Clifford nu-şi văzuse logodnica nici în seara aceea plină de peripeţii şi nici în dimineaţa următoare.

El ştia prea bine că Mabel fusese confundată cu verişoara sa. Grija lui Clifford creştea din ce în ce mai mult. Prima sa vizită când sosi în oraş fu la Scotland Yard. Aici află ştirea liniştitoare că Sunningdale stă sub paza poliţiei secrete.

— Acum trebuie cineva să se ocupe de dumneata, spuse ofiţerul de poliţie surâzând, când află de la Lynne afacerea cu amoniacul. Între noi fie vorba, trucul acesta cu stropitoarea de amoniac în pălărie e tare vechi!

Clifford aprobă din cap.

— Sunt supărat pe mine singur că m-am lăsat prostit în felul acesta! Spuse el.

— În ceea ce priveşte pe domnişoara Bray, am trimis deja un funcţionar la Sunningdale cu ordinul să o urmărească pas cu pas, spuse poliţistul.

— Slavă Domnului, oftă Lynne uşurat.

Se înapoie apoi la locuinţa sa ca să pregătească tot pentru explorarea, ce intenţiona s-o facă noaptea.

Pe la cinci telefonă la Slaters Cottage.

— Tocmai am vorbit cu Joan, spuse Joe. Fata aceasta e tare deşteaptă! Am întrebat-o ce vârstă îmi dă, şi ce crezi ce mi-a răspuns?

— Nu vreau să ştiu aceasta, spuse Clifford. Mi-ar fi insuportabil gândul că a spus – din politeţe – o minciună. Acum ascultă-mă: trebuie să fii aici la mine la unsprezece. Pe la nouă vor veni doi sau trei domni detectivi de la Scotland Yard. Tu pleci pe dată ce vor sosi ei, înţelegi?

— Aşadar, ea mi-a spus; continuă Joe, fără să-i pese de Clifford şi se auzea cum vocea îi tremura de emoţie. „Mabel pare să te iubească”. Acestea erau vorbele ei.

— La iubirea aceasta, Mabel nu va găsi concurenţă, răspunse Lynne aspru şi nepoliticos. Ai auzit ce ţi-am spus, cocoş bătrân?

— Am auzit, răspunse Joe liniştit. „Acum ascultă şi tu Cliff – ea, adică Joan – mi-a spus: „n-am văzut până acum ca Mabel să se fi interesat de cineva atâta.”.

— Aşadar la 11, spuse Clifford cu încăpăţânare.

— În orice moment – spuse Joe.

— Şi nu o mai chema pe Joan la telefon. Un servitor sau Narth sau, ceea ce ar fi cel mai rău lucru, una din fete ar putea descoperi cine eşti, spuse Clifford. Aceasta ar însemna că nu vei mai vedea niciodată pe Mabel.

— Dar nici nu-i mai pot telefona, căci s-a dus în oraş. Şi ascultă, Cliff, ea mi-a spus.

— S-a dus în oraş?

Clifford era înspăimântat, dar înainte de a putea pune vreo întrebare, Joe continuă:

— Da, s-a dus în oraş, să-şi cumpere rochii. Narth acesta nu pare să fie un om atât de câinos cum credeam noi, Cliff. El i-a spus că n-are nevoie să facă economie. Zău, nu e om rău.

Clifford Lynne puse receptorul la loc. Rămase pe gânduri. Gentileţea şi Stephen Narth erau două lucruri care îi deşteptară bănuiala.

Joan Bray era curioasă să afle dedesubtul mărinimiei lui Narth. Bineînţeles că şi ea avea dorinţa să aibă un trusou. Până şi o fată de cerşetor s-ar fi căznit să câştige ceva parale ca să-şi cumpere cel puţin rufe. Şi tocmai îmbrăcăminte îi lipsea lui Joan. Domnul Narth nu prea era mărinimos, aşa că Joan nu primise în ultimii trei ani decât două rochii de seară. Pe Narth îl găsi Joan stând la birou, cu capul sprijinit în mâini. Când intră Joan, el tresări şi se uită lung la ea. Săptămână aceasta se petrecuse o mare schimbare la el. Arăta tulburat, era nervos şi tresărea la fiecare zgomot. Narth era uşor iritabil chiar în timpurile sale cele mai bune. Dar acum, când auzi zgomotul clanţei de la uşă, abia îşi putu stăpâni un ţipăt de spaimă.

— Ah, tu eşti, Joan, spuse el cu respiraţia tăiată. Ia loc, te rog.

Narth încercă de două ori să deschidă sertarul de la birou, mâinile îi tremurau aşa de tare că nu nimerea broasca. Reuşi în fine să deschidă sertarul şi scoase afară o casetă cu bani.

— Trebuie să facem totul cu demnitate, Joan. Vocea-i sună a gol. Ea văzu că Narth ajunsese la limita forţelor sale. Trebuie să te măriţi, după vechile obiceiuri, aşa cum ar fi dorit Joe să facem. Le-ai spus fetelor pentru ce ai plecat în oraş?

Joan dădu din cap în semn negativ.

— Foarte bine. Altfel ar fi venit şi ele.

Narth scoase din casetă un pachet cu bancnote şi-l întinse lui Joan fără a le număra.

— Cumpără-ţi ce-ţi trebuie, draga mea, dar numai ce e bun. Te rog numai un lucru. Am băgat o sumă destul de importantă într-un salon de modă – în Madame Ferroni, 701 Fitzory Square – vocea-i devenise răguşită. Locul nu e prea nobil. Salonul ocupă mai multe încăperi la etajul al treilea. Mi-ar fi totuşi foarte plăcut dacă ţi-ai cumpărat câteva rochii de la Madame Ferroni.

— Cu plăcere, domnule Narth.

— Cel mai bun lucru ar fi dacă te-ai duce mai întâi acolo. Narth evita mereu să se uite la ea. Dacă nu are ce doreşti, nu e nevoie să cumperi de la ea. I-am promis că te voi trimite la ea, ar fi şi pentru mine bine, cu toate că afacerea merge mulţumitor.

El scrise adresa pe un bileţel şi i-o dădu.

— Nu crede, că dacă salonul e simplu, nu poate să aibă rochiile pe care le doreşti tu. Încă ceva, Joan – ştii că am ciudăţeniile mele în lucruri mici – nu lăsa să te aştepte maşina, costă parale multe, căci în saloanele acestea de mode va trebui să aştepţi mult timp.

Faţa îi era palidă ca a unui mort. În ochi i se vedea o expresie de frică, aşa că Joan se înspăimântă aproape. Ea îl apucă de mână să-i mulţumească. El însă refuza aspru orice mulţumire.

— Du-te mai întâi la Madame Ferroni. I-am promis că vei veni la ea.

Joan plecă. Narth aşteptă până ce ea părăsi casa, apoi se duse la uşă şi o încuie. Abia se aşezase din nou pe scaun, când se deschise uşa care ducea spre sala de şedinţe şi Fing-Su intră înăuntru. Stephen Narth se întoarse spre el şi-l privi plin de ură.

— Am făcut ce ai cerut. Dar dacă se va întâmpla ceva fetei, Fing-Su.

Chinezul surâse şi făcu un gest ca şi când ar fi şters o urmă de praf de pe mâneca hainei sale.

— Nu i se va întâmpla nimic, dragul meu. E numai o mişcare de joc de şah. Trebuia să fac aceasta din punct de

vedere tactic, pentru ca tot planul strategic să reuşească.

Narth îşi făcu de lucru la telefon.

— Mai că-mi vine să-i telefonez lui Lynne, care ar ajunge acolo încă înaintea ei.

Fing-Su surâse din nou, fără însă a îndrepta privirea de la telefon şi de la mâinile nervoase ale lui Narth.

— Aceasta ar însemna o catastrofă pentru dumneata, domnule Narth. Ne datorezi cincizeci de mii de lire. Pe care nu-i vei putea plăti niciodată.

— Niciodată? Pare că dumneata uiţi că sunt moştenitorul lui Joe Bray.

Chinezul rânji vesel, arătându-şi toţi dinţii.

— O moştenire are abia atunci valoare când testatorul e mort.

— Dar Joe Bray e mort! Strigă Narth.

— Joe Bray, zise Fing-Su rece, în timp ce-şi scoase o ţigaretă dintr-un etui de aur, „este viu”. De fapt, i-am auzit aseară vocea cu propriile mele urechi.

CAPITOLUL 29

Fără alt gând decât mirându-se de schimbarea lui Narth, Joan se duse să-şi îndeplinească a misiune dragă oricărei femei. Numărând banii ce-i dăduse Narth, găsi suma de trei sute douăzeci de lire. O sumă fabuloasă pentru Joan, care nu avusese în viaţa ei mai mult de zece lire deodată.

Spuse şoferului adresa doamnnei Ferroni şi se uită atent cu câtă agilitate conducea el maşina prin circulaţia imensă.

Uşa casei cu numărul 704 era plină cu firmuliţe, care arătau numele diverşilor locatari, care şedeau în această clădire şi-şi exercitau acolo negoţul. Sus de tot erau zugrăvite cuvintele: „Madame Ferroni, modă, etajul 3, în curte”. Joan observă că vopseaua era încă proaspătă.

Dăduse drumul şoferului ca să execute dorinţa lui Narth. Urcă scara şi ajunse, în fine, cam fără respiraţie în faţa unei uşi pe care era de asemenea scris numele croitoresei. Joan se afla în dispoziţie bună, cum o au de obicei femeile când se duc să cumpere rochii. De aceea nu luă în seamă că şi

culoarea de pe uşă era proaspătă. Bătu în uşa care se deschise imediat şi se găsi în faţa unei femei înalte cu faţa de culoare închisă. Femeia aceea era îmbrăcată cu o rochie neagră, care accentua şi mai mult urâţenia ei. În jurul ochilor i se vedeau umbre palide, albăstrii; buzele groase şi nasul puţin cam turtit lăsau să se întrevadă că era o metisă.

Chiar dacă Joan şi-ar fi dat seama, tot nu s-ar fi neliniştit, dacă încăperea în care intrase n-ar fi fost cu totul goală şi dacă femeia care-i deschisese, n-ar fi încuiat uşa în urma ei, trăgând şi grilajul gros, care se afla în faţa uşii.

Joan se uită prin odaie, în care nu se afla decât un dulap, un scaun şi o măsuţă, pe care era aranjat un serviciu de ceai. Rochii nu se vedeau. Probabil că erau atârnate în dulap.

— Nu te speria, te rog, domnişoară Bray, spuse femeia silindu-se să pară amabilă, ceea ce făcea expresia feţei ei şi mai neplăcută. Rochiile mele nu sunt aici. Aici primesc numai clientele.

— Dar de ce ai încuiat uşa? Joan cu tot curajul simţea cum păleşte.

— Rochiile le am în prăvălia mea din Strada Savoy, unde vom merge numaidecât. Acolo vei putea să-ţi alegi tot ce doreşti. Dar mai întâi doresc să discut cu dumneata, să ştiu ce preferinţe ai.

Făcea impresia că spune o lecţie învăţată pe dinafară.

— Trebuie să bei o ceaşcă de ceai cu mine. E un obicei, care mi-a devenit drag, de când trăiesc în ţara aceasta.

Lui Joan prea puţin îi păsa de obiceiuri. Nu se putea linişti din cauză că uşa fusese încuiată şi rămânea încuiată.

— Doamnă Ferroni, regret, dar nu pot rămâne acum. Am să revin mai târziu.

Joan dădu perdeaua de la uşă la o parte, dar nu putu deschide uşa, căci fusese încuiată.

— Bineînţeles. Cum doreşti, domnişoară Bray. Madame Ferroni ridică din umeri. Trebuie însă să ştii că pot să-mi pierd pâinea, dacă nu te voi servi!

Doamna Ferroni pregăti o ceaşcă cu ceai cu îndemânarea unei chinezoaice, adăugă puţin lapte şi o servi domnişoarei Bray. Joan avea nevoie de ceva întăritor. Ar fi preferat un pahar cu apă, căci gura îi era uscată şi abia mai putea vorbi.

Joan se căznea să nu arate femeii că se teme şi că era bănuitoare din cauza felului neobişnuit cum îşi primea clienţii. Bău ceaiul, pe când femeia, luând cheia de pe masă, se duse să deschidă uşa. Învârti cheia de două ori, o dată descuind şi o dată încuind. Dar Joan nu observă manevra aceasta.

— Am să-mi pun acum pălăria şi o să mergem. Piaţa Fitzory nu-mi place.

Ceaşca scăpă din mâna lui Joan, spărgându-se pe podea. Cu agilitatea unui tigru, Madame Ferroni se repezi la Joan şi o prinse în braţe, când aceasta începu să se clatine, şi-o aşeză binişor pe podea.

Abia o întinse pe jos, când auzi bătând puternic în uşă. Madame Ferroni se schimbă Ia faţă.

— E cineva înăuntru? Vocea suna poruncitoare. Femeia tremura. Iar se auzi bătând în uşă.

— Deschide uşa. Văd că cheia este în uşă, se răsti omul de afară.

Madame Ferroni se repezi la dulap şi scoase fundul acestuia afară. O luă apoi pe Joan în braţe, o puse în dulap şi închise dulapul la loc. Adună apoi cioburile de jos şi le aruncă pe fereastră. Se uită împrejur ca să vadă dacă totul e în regulă, apoi se duse la uşă şi o deschise.

În faţa uşii stătea un bărbat. Madame Ferroni, care cunoştea pe poliţişti din experienţă, ştiu numaidecât că are în faţa ei un detectiv de la Scotland Yard. Ea era măritată cu un chinez care fusese odată arestat de un asemenea detectiv. Îl recunoscu imediat cum începu să vorbească cu ea, dar nu-şi amintea numele lui.

— Hello, unde e domnişoara Bray?

— Domnişoara.? Madame Ferroni încreţi din frunte ca şi când n-ar fi auzit bine numele.

— Domnişoara Bray a venit aici acum cinci minute.

Madame Ferroni surâse şi clătină din cap.

— Te înşeli. Nu e nimeni aici, în afară de mine.

Detectivul umblă prin odaie şi se uită şi la serviciul de ceai.

— Ce e în dulap?

— Nimic. Vrei să te uiţi în el? Dar cine eşti dumneata?

— Eu sunt sergentul Long de la Scotland Yard. Ştii foarte bine cine sunt. Acum doi ani ţi-am făcut o percheziţie şi l-am cam indispus pe chinezul cu care eşti măritată, pentru că l-am prins vânzând stupefiante. Deschide dulapul!

Madame Ferroni ridică din umeri şi deschise uşa dulapului. Detectivului nu-i trecu prin minte să vadă ce se află sub podeaua dulapului.

— Poate că a fost aici şi a plecat?

— Dar nici nu ştiu despre cine vorbeşti.

Detectivul scoase cartea de vizită din buzunar, pe care se afla adresa scrisă de mâna domnului Narth. Detectivul o urmărise pe Joan, oprise şoferul şi acesta îi dăduse cartea de vizită.

— Acum te numeşti Madame Ferroni?

— Acesteia îi veni subit o idee.

— În casa aceasta mai locuieşte o Madame Ferroni, la etajul de sus. E foarte neplăcut când două persoane cu acelaşi nume, locuiesc în aceeaşi casă. De aceea vreau să mă şi mut.

Detectivul se uită atent la ea şi ezită.

— Vreau să cercetez şi etajul de sus. Dumneata aştepţi aici şi dacă nu găsesc nimic sus, atunci ai să mergi cu mine.

Ea încuie uşa după el. Într-un colţ al camerei se afla un aparat telefonic. Ridică receptorul, apăsă un buton şi începu să vorbească.

Între timp, ajunsese şi detectivul la etajul superior. Bătu la o uşă şi auzi strigând o voce stridentă de bărbat:

— Intră!

Fără să bănuiască ceva, deschise uşa şi intră.

Pălăria de fetru gros ce o purta, îl scăpă de la moarte. Căci desigur lovitura ce o primi în cap, l-ar fi ucis. El se clătină şi mai primi o lovitură în tâmplă, care-l doborî.

CAPITOLUL 30

Joan îşi reveni în fire cu o durere de cap înspăimântătoare. Trecu cam mult până ce băgă de seamă că e singură.

Într-un colţ al camerei se afla o chiuvetă cu un robinet de apă. Încăperea n-avea ferestre. Lumina intra printr-o deschizătură în tavan, care era acoperită cu sticlă. Privirile ei se plimbau prin odaie şi rămaseră aţintite asupra robinetului de apă de la care picura în continuu apă în chiuvetă.

Se sculă clătinându-se şi-şi menţinea cu greu echilibrul sprijinindu-se de perete. Cu mare greutate putu face câţiva paşi. În fine, ajunse la chiuvetă. Deschise robinetul, făcu mâinile pâlnie şi sorbi apa răcoritoare. Apoi puse capul sub robinet – ceva la care cele mai multe femei nu s-ar fi decis – şi lăsă să-i curgă apa pe cap. Acum era mulţumită că purta părul tăiat băieţeşte. Ridică capul şi stoarse apa din păr. Durerea de cap o mai slăbi. Joan găsi un prosop curat şi avea impresia că a fost pus special acolo ca să se servească de el. Încetul cu încetul ajunse să poată gândi mai limpede. Era convinsă că încăperea aceea fusese amenajată pentru ea. Lângă patul de campanie, pe care zăcuse adineauri, era un scaun pe care se afla o tavă cu cafea şi sandvişuri.

Cât putea să fie oare ceasul? Se uită la ceas: patru şi jumătate. Când a mers la Madame Ferroni era trei. De atunci trecuse deci un ceas şi jumătate.

Se aşeză pe marginea patului şi încercă să-şi coordoneze gândurile şi să-şi dea seama de situaţia în care se afla. De sub pat se vedea o bucată de pânză de sac verde murdară. Putu descifra literele: MAJ. Trase sacul afară şi citi inscripţia: „Maior Spedwell, SxM. Puna”. Cine era maiorul Spedwell? Ea se gândi că-l întâlnise undeva. Desigur, era bărbatul întâlnit la dejunul acela din biroul lui Narth, dejun

pe care Clifford Lynne îl întrerupse atât de neaşteptat. Se mai afla ea oare în Piaţa Fitzroy? Dar dacă nu, unde se află atunci? Şi cum a ajuns aici? Prin fereastra din tavan putea vedea cum cad picături de ploaie şi putea auzi vuietul vântului.

Fără să vrea, făcuse o legătură între Madame Ferroni şi chinezul al cărui obraz speriat îl văzuse ea în lumina puternică a bombei de magneziu, pe care i-o aruncase la picioare. Fing-Su o ţinea închisă! La gândul acesta o trecură fiori reci. Şi Stephen Narth a fost acela care a trimis-o în acel loc! Gândul acesta îi producea durere, căci cu toate că nu-l iubea, nu l-ar fi crezut totuşi niciodată capabil să comită o asemenea mârşăvie.

Auzind deschizându-se uşa, se sculă pripită în picioare. Pe bărbatul care intră acum îl recunoscu imediat.

— Dumneata eşti maiorul Spedwell?

El rămase o clipă perplex.

— Da, eu sunt maiorul Spedwell – ai o memorie foarte bună.

— Unde mă găsesc acum?

— Într-un loc sigur. Nu trebuie să te neliniştеşti. Nu ţi se va întâmpla nimic. Am multe păcate pe suflet – el ezită un moment – toată gama de la escrocherie şi până la crimă – dar n-am ajuns încă atât de jos, ca să admit ca Fing-Su să te molesteze. Dumneata te afli aci ca musafir.

— Dar pentru ce?

— Aşa a vrut soarta! Surâsul lui nu prea era vesel. Dumneata ştii doar de ce. Fing-Su are nevoie de o anumită acţiune de la Clifford Lynne – presupun că a discutat deja cu dumneata despre aceasta. Mai ştii că hârtia aceea este foarte importantă pentru noi.

— Şi crezi oare că domnul Lynne o va da ca răscumpărare pentru mine?

— Păi, acesta-i scopul întregii afaceri. Noi procedăm puţin ca bandiţii. Te păstrăm aici până ce obţinem recompensa dorită.

Ea încreţi buzele.

— Prietenul dumitale are, pare-se, o bună părere despre cavalerismul domnului Lynne!

— Sau despre iubirea lui. Fing-Su e de părere că Clifford Lynne te iubeşte mai mult decât orice pe lume şi că va da acţiunea fără multă vorbă.

— Nu-mi rămâne decât să mă consolez cu gândul că Fing-Su va suferi o decepţie mare. Domnul Lynne nu mă iubeşte pe mine, după cum nici eu nu-l iubesc pe el, iar în ceea ce priveşte căsătoria, ea nu mai e necesară, căci.

Se opri speriată, înainte de a divulga că Joe Bray trăieşte.

— Crezi că nu mai e necesară căsătoria pentru că bătrânul Joe trăieşte? Cunosc dedesubturile foarte bine. Spedwell surâse sarcastic. Suntem exact informaţi şi tocmai de aceea susţin că Lynne e amorezat de dumneata. Aici are Fing-Su dreptate.

Joan văzu că e de prisos să discute mai departe această chestiune, de aceea repetă întrebarea „unde se află”.

— În Peckham. Nu ştiu de ce n-ar trebui să afli acest lucru. Dacă vei reuşi să ieşi de aici, orice gardian îţi va spune. Încăperea aceasta servea în timpul războiului drept garderobă fetelor care lucrau la umplerea grenadelor. Nu e prea comod aranjată, dar n-am găsit momentan ceva mai bun. Crede-mă, domnişoară Bray, n-ai de ce să te temi. Numai eu am cheia de la clădirea aceasta şi eşti aici tot atât de sigură ca şi în odaia dumitale din Sunningdale.

— Aşa-i că nu o să mă laşi aici, domnule Maior?

Ea spuse intenţionat titlul şi el era măgulit de aceasta. Îi ghici totuşi, intenţia.

— Sper că eşti o fată cuminte. Dacă vrei să faci apel la cavalerismul meu şi să-mi aminteşti că am fost odată în serviciul Regelui, atunci nu-ţi da osteneala. Am o piele bine tăbăcită. Am fost dat afară din armată pentru înşelăciune şi azi am ajuns acolo, că nu-mi mai este ruşine nici de mine însumi.

— Acesta-i un drum lung, domnule Maior.

— Da, un drum lung. Singurul lucru ce-ţi pot promite, este că nu ţi se va întâmpla nimic – atât cât voi trăi eu. Joan îl crezu cu toate cele întâmplate.

Spedwell trase uşa după el, o încuie şi ieşi apoi din clădire prin spate, unde-l aştepta automobilul.

Fing-Su era în biroul său din Tower Hill când sosi Spedwell.

Chinezul se plimba agitat prin cameră. Îl chinuia incertitudinea. Nu aflase încă dacă domnişoara Bray a putut fi transportată fără greutate la Peckham. Era doar o operaţie hazardată, aşa ziua în amiaza-mare.

— Da, spuse Spedwell supărat, Joan Bray e la Peckham. Îşi aprinse o ţigară şi continuă: Cât timp vrei s-o ţii închisă?

— Cât timp mă face Lynne să aştept eu! Dar ce face detectivul?

— Aproape mort. E însă posibil să-şi revină. Pentru faptul acesta singur, era cât p-aci să fim spânzuraţi amândoi, Fing-Su!

Obrazul chinezului deveni cenuşiu.

— Mort? Le-am spus doar.

— Le-ai poruncit să-l doboare. Şi ei au executat ordinul atât de bine, încât era cât p-aci să-l ucidă. Un detectiv nu este o personalitate prea mare, dar dacă-l omori e o greşeală, care pune întreg Scotland Yardul pe picioare! Pe dată ce se raportează lipsa lui, începe infernul. Atunci o să ni se ceară lămuriri.

— Ce trebuia să facă detectivul?

— Trebuia s-o păzească pe Joan Bray. Eu ţi-am spus-o dinainte. Singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să-l aducem pe vapor. Din fericire, nu-l putem transporta acum, poate mai târziu. Ai putea să-l duci la unul din locurile dumitale sigure, până ce toată chestiunea va fi uitată.

Spedwell luă după masă un balon de sticlă şi se uită, în aparenţă, cu toată atenţia la el.

— O să ai şi alţi pasageri pe vapor?

— Poate că merg şi eu. În acest caz mergi, bineînţeles, şi dumneata.

— Nu trebuie să aştepţi să-ţi dea Lynne acţiunea?

Chinezul ridică din umeri.

— Acţiunea va fi chiar în mâinile agentului meu. Bineînţeles, eu trebuie să rămân în întuneric, ca să nu fiu pus în legătură cu această afacere.

Spedwell râse aspru.

Îl cunoştea bine pe Fing-Su. De plătit plătea bine. Atât. În ultimul timp observase el oarecare indicii că nu se mai bucură de dragostea şefului său, anumite intonaţii ale vocii, o privire cu înţelesuri între Fing-Su şi asistentul galben al acestuia. Maiorul Spedwell era un om şiret, care avea un simţ fin pentru lucruri negrăite.

— Şi Leggat?

— Nu ne mai putem servi de Leggat – e un beţiv şi de aceea periculos. Dumneata însă, domnule maior, îmi eşti indispensabil. Nici nu ştiu ce m-aş face fără dumneata. Ai termina construcţia bombei?

Fing-Su încercase să fie cât mai amabil, dar maiorul nu se lăsă înşelat.

— Ce invenţie genială! Dumneata eşti un geniu! Nu mă pot lipsi de serviciile dumitale.

Spedwell ştia foarte bine că „invenţia” sa nu conţinea nimic genial în ea. Era o bombă care exploda după un timp stabilit. Orice inginer specialist ar fi putut-o construi. Dar linguşirea lui Fing-Su îl făcu să rămână pe gânduri.

Spedwell poseda o mică proprietate în Bloomsbury. Studiase ingineria, mai târziu se făcu ofiţer de artilerie. Cele mai mari succese însă le datora deşteptăciunii sale, precum şi instinctului său de a vedea clar, orice situaţie. Simţea acum că e în pericol. Ştia că în viaţa sa se va produce o schimbare enormă, din rău în mai rău.

În cele câteva ceasuri care-i mai stăteau la dispoziţie până ce trebuia să se îmbrace şi să se ducă să-l ia pe Narth, se ocupă cu studierea tuturor posibilităţilor, care ar fi putut

să-l facă să iasă din încurcătură. Căută apoi soluţia. Încetul cu încetul căută să vadă mai limpede şi găsi o soluţie, care nu putea îmbunătăţi răul, dar dădea posibilitatea salvării unei persoane, poate chiar două, din această catastrofă – bineînţeles, el inclusiv.

Arse hârtiile şi trecu în încăperea alăturată, care-i servea de laborator. Lucră acolo un ceas cu febrilitate. La şase şi jumătate ieşi din casă purtând cu el o lădiţă pătrată şi un sac de voiaj greu; le puse pe ambele în maşină şi se duse la Ractliffe Highway. Ajuns la ţărm, avu norocul să găsească o luntre, care-l duse la vapor. De pe bord îl salută un chinez care se oferi să-i ducă pachetele sus, dar el refuză. Căpitanul şi casierul vaporului erau negrii. Casierul era un om blând, căruia Spedwell îi salvase odată viaţa, împiedicând pe Fing-Su să se răzbune pe el şi înlăturase astfel un măcel, căci negrii ţin unul la altul. Sosit pe bord, Spedwell îl chemă pe casier.

— Nu trebuie să-i spui lui Fing-Su că am fost la bord. Am aici ceva ce vreau să iau cu mine.

— Vii şi dumneata cu noi, domnule Maior?

— Poate, nu ştiu încă nimic precis. Principalul este ca nimeni să nu ştie că am adus lucrurile acestea pe bord.

Casierul îl duse la o cabină mare, pe puntea superioară.

— De când se întrebuinţează cabina aceasta pentru pasageri? Întrebă Spedwell.

— N-a fost întrebuinţată încă niciodată, dar Fing-Su a dat ordin s-o amenajăm.

— Nu pentru el – căci el are cabina căpitanului. Cine să şadă oare aici?

Dar casierul nu-i putu răspunde. Îi indică lui Spedwell un loc, unde să-şi depoziteze lucrurile ce le adusese. În cabină era o ladă neagră care se putea închide cu lacăt. Spedwell depuse pachetele pe podea.

— Îţi aduc lacătul, spuse casierul.

Absenţa sa era binevenită pentru Spedwell, căci trebuia să mai aranjeze conţinutul pachetelor şi aceste ajustări nu

trebuiau văzute de casier. Terminând aceste lucrări, se apucă să umple lada cu bucăţi cenuşii pătrate pe care le scoase din sac. Abia au încăput toate în ladă! Tocmai isprăvise, când reveni şi casierul aducându-i lacătul.

— Acum, Haki, ascultă bine ce-ţi spun. Cine lucrează la staţia voastră de T. F. F.?

— Eu sau unul din chinezi. Instalaţia se află în cabina mea. De ce întrebi?

Spedwell îi înapoie cheia lacătului.

— Pune-o în buzunar. Dacă vei primi o telegramă de la mine cu textul: „În regulă”, atunci aruncă tot conţinutul lăzii peste bord. Probabil că vei primi ştirea înainte de a ieşi în larg. M-ai înţeles?

Haki îl aprobă surprins.

— Nu prea înţeleg legătura, dar am să fac ceea ce-mi spui, domnule maior. Vrei să scoţi ceva prin contrabandă din ţară?

Dar Spedwell nu-i răspunse. Nu-i spuse că poate să primească şi o altă telegramă. Pentru aceasta avea timp.

— Dar dacă voiajezi cu noi? Îl întrebă casierul.

— În acest caz, am să-ţi spun la ureche ceea ce am de spus, dacă voi călători cu voi şi dacă voi trăi.

CAPITOLUL 31

Joe Bray sosi puţin după zece pe Strada Clarges. Se întunecase devreme, din cauza norilor. De aceea a putut pleca mai repede din Sunningdale. Era foarte încordat şi iritat, căci noaptea îi promitea o aventură. Şi aventurile îi erau lui Joe cel mai plăcut lucru.

— A fost o idee bună, Cliff, că m-ai lăsat să intru pe uşa din dos. Aşa nu m-a văzut nimeni.

— Puteai să intri şi prin faţă. Fing-Su ştie că trăieşti. Faţa lui Joe se lungi. Ştirea aceasta îi distruse jumătate din plăcerea aventurii.

— Am cumpărat un funcţionar de-al lui Narth, cu numele de Perkins. M-a costat mai mult timp decât bani să-l atrag

de partea mea. Căci el aparţine încă oamenilor buni şi cinstiţi. Au sosit detectivi?

Joe confirmă.

— Am fost cam dezamăgit când i-am văzut, Cliff. Detectivii aceştia seamănă aproape cu oamenii obişnuiţi, ca tine sau ca mine. Nimeni nu va crede că sunt detectivi.

— Dar acesta e un avantaj mare, mi se pare. Ai mai vorbit cu Joan la telefon?

— Nu. Mi-ai spus doar să nu o mai fac.

— Nu ştii cel puţin dacă s-a înapoiat? Oftă Clifford. N-am mare grijă în privinţa ei, căci Scotland Yard a însărcinat un om de-al său special pentru a o supraveghea, probabil că acesta va raporta mai târziu.

— Cum de ai reuşit, Cliff, să faci pe cei din Scotland Yard să meargă cu noi? Şi dacă vor să ne ajute, de ce nu-l arestează pe Fing-Su?

— Pentru că nu au încă dovezi suficiente în mână, ca să poată aresta pe cineva în afacerea aceasta.

— Îţi voi putea satisface în curând curiozitatea în ceea ce priveşte Scotland Yard. De altfel, locul nu e deloc romantic. Inspectorul Willing vine astă-seară la mine şi vom pleca împreună. Ştii să înoţi, Joe?

— Desigur. Eu pot tot ce se cere unui bărbat capabil. Trebuie să-ţi scoţi odată pentru totdeauna din cap, Cliff, că eu nu sunt bun de nimic. Un bărbat la vârsta de cincizeci de ani este la punctul culminant al vieţii.

Inspectorul Willing sosi curând după discuţia aceasta – era un bărbat slăbănog, prăpădit, care avea un umor înţepător şi o părere foarte proastă despre oameni. În multe puncte se asemăna cu imaginea ce o avea Joe despre detectivi. Îi făcu o impresie bună că inspectorul vorbea puţin. I se părea lui Joe că acest om nu putea greşi.

— Ştiţi că am percheziţionat azi dimineaţă vaporul „Umgeni”. Acest vapor pleacă în noaptea aceasta.

Clifford confirmă din cap.

— N-am găsit nimic ce ar semăna cu contrabandă. Probabil că vor trimite contrabanda mai târziu cu vaporul „Umveli”. Ambele vapoare sunt ancorate unul lângă altul. Dar „Umveli” va pleca abia peste vreo lună şi va face escală în Newcastle. Ai auzit ceva despre Long? Acesta e detectivul pe care l-am trimis pe urma domnişoarei Bray. Am crezut că ţi-a raportat directorul dumitale, domnule Lynne. Probabil că s-a înapoiat cu ea la Sunningdale. Ei bine, domnule Lynne, care crezi că e scopul final al planurilor acestui chinez?

— Vorbeşti de Fing-Su? După câte presupun eu, are intenţia să fondeze o dinastie nouă în China. Înainte de a ajunge această ţintă, va trebui să învingă – conform obiceiului – pe generalii mercenari, care şi-au împărţit toată ţara între ei.

— Dar Narth – pe ăsta nu-l înţeleg. Nu pot pricepe valoarea lui pentru Fing-Su şi oamenii acestuia. Narth n-a fost niciodată un geniu şi nu e nici combativ.

— Nu te înşela. Narth le este foarte necesar. Cu toate că este în pragul falimentului, are totuşi cele mai bune legături în Londra – prin aceasta vreau să spun că nu există om mai priceput, când e vorba să cumperi cu bani conştiinţe omeneşti. Narth are legături personale cu şefii marilor grupuri bancare şi posedă tocmai acele cunoştinţe, care-i lipsesc lui Fing-Su pentru tranzacţii mai mari. Dacă Fing-Su va reuşi, atunci va putea să acorde mai multe concesii şi atunci Narth va fi agentul lui. Deocamdată, Narth duce o existenţă dubioasă, ceea ce Fing-Su ştie. Totuşi, nu l-a încătuşat atât de mult, cum îşi închipuie, prin banii ce i-a împrumutat. În curând însă, Narth va fi legat de „Mâinile Vesele” cu lanţuri de oţel! Se poate ca mascarada încorporării în asociaţie să nu-i placă lui Nart. Nu cred însă.

Se uită la ceas.

— E timpul să mergem. Am comandat o barcă cu motor, care ne aşteaptă în Wapping. Ai un revolver la dumneata.

— N-am nevoie de aşa ceva. Am un baston fermecat, care are şi avantajul că nu face zgomot. Dar o să fie o seară pierdută. Am perchiziţionat doar vaporul „Umgeni”.

— Dar eu nu mă duc să văd vaporul „Umgeni”, spuse Cliff. Celălalt vapor de lângă el.

— Dar acela pleacă abia peste o lună.

— Din contră, astă-seară, răspunse Cliff.

Inspectorul râse.

— Pare că nu prea eşti la curent cu chestiunile de marină. Vaporul va fi oprit acolo unde Tamisa se varsă în mare. Hârtiile lui vor fi cercetate şi dacă nu sunt în regulă, nu poate merge mai departe.

— Şi eu îţi spun că hârtiile vor fi în perfectă regulă.

CAPITOLUL 32

Pentru un ochi de artist, portul din Londra prezintă frumuseţi cu totul deosebite. Aici ancorează vapoarele gigantice care străbat oceanul, pe aici se perindă schimbul de mărfuri a cel puţin jumătate din lumea întreagă. Pe un amurg de seară se pot observa nuanţe de culori care încântă ochiul. E într-adevăr un loc romantic chiar în zilele tulburi de iarnă, când din marea însorită intră vapoarele murdare, cu coşurile pline de funingine, pentru a se odihni pe aceste ape pline cu nămol. Seara era tristă şi ploioasă. Un vânt aspru care pătrundea până în oase bătea dinspre nord. Se înţelege, deci, de ce oamenii care voiau să iasă în largul fluviului, nu se prea interesau de frumuseţile portului.

Clifford găsi barca cu motor comandată aşteptându-l la piciorul unei scări de piatră. Se îmbarcară în grabă, iar barca se îndreptă, trecând pe sub prora unui vapor norvegian încărcat cu lemne, spre mijlocul fluviului. O barcă de poliţie le făcu semn şi după primirea răspunsului, se luă după ei.

Era bine, că era tocmai timpul fluxului, aşa că puteau naviga cu jumătate forţă.

Clifford intenţiona să-şi caute un ascunziş pe bordul vasului chinezesc să meargă cu vaporul până la Gravesend, unde se examinau hârtiile, înainte de a se permite vasului să pornească mai departe.

Willing avea autoritatea necesară ca să justifice prezenţa lor acolo, în cazul când ar fi fost descoperiţi şi să ceară încă o percheziţie a vaporului pentru a găsi eventual mărfuri de contrabandă.

Inspectorul Willing şopti, după ce mersese vreun sfert de oră:

— Vapoarele se află la dreapta noastră.

Vapoarele „Umgeni” şi „Umveli” erau vase-surori. Mai bine ar fi fost să li se fi spus „Gemenele”. Erau cunoscute de toţi aceia care aveau treabă pe acolo. Ambele vase aveau aceeaşi punte de comandă curioasă, aceeaşi parte superioară lungă. Fiecare avea numai un catarg şi ambele aveau în faţă la proră câte o figură aurită a lui Neptun! Nu era nevoie să întrebi care din ele era „Umgeni”, căci vaporul acesta era iluminat. În momentul când barca lui Clifford şi însoţitorii săi sosiră în apropierea vasului, un remorcher trăgea trei şlepuri goale de lângă el. La o mică distanţă de „Umgeni” se afla ancorat „Umveli”, învăluit de întuneric.

— N-ai percheziţionat şi „Umveli”?

— Nu. Am crezut că nu e nevoie. Se află aici abia de opt sau nouă zile şi descarcă într-una.

— Noaptea, observă Lynne, apăsat.

— Un vapor care descarcă noaptea, poate tot atât de bine să şi încarce.

Luminile vaporului „Umgeni” luminau şi partea cârmei de la „Umveli”. Lynne îndreptă barca spre ţărm luând direcţia astfel ca să ajungă în umbra vaporului.

O confundare a vapoarelor unul cu altul era imposibilă. Cuvântul „Umgeni” se afla vopsit pe el cu litere mari de un cot. Ajungând în apropierea vasului „Umveli”, Lynne se uită

în sus. Trecea tocmai pe sub pupa vasului. Lynne descoperi acolo ceva, care-l interesa enorm.

— Ia uită-te acolo.

— Literele „vel” au fost şterse.

— Pentru ce scop?

— Le-au schimbat numele – acesta-i totul. Peste două ore o porneşte „Umveli”, cu hârtiile de bord ale lui „Umgeni” şi mâine dimineaţă pleacă acesta ostentativ la Newcastle.

Barca îşi continuă drumul într-o tăcere adâncă, invizibilă pentru un ochi neînarmat cu binoclu. Totuşi, pe când treceau în apropierea unei scări de otgoane, fură strigaţi de la bord:

— Ce barcă e?

— Pasanti”.

Lynne îşi aranjă binoclul şi inspectă vaporul. Deodată văzu pe bord încă o santinelă. Şi mai observă pe puntea de comandă – ceea ce era şi mai important – trei umbre. Din coş ieşea fum.

— Cam multă pază pentru un vapor gol, spuse Lynne. Se aşteptau să fie strigaţi şi de către cealaltă santinelă. Dar probabil că aceasta nu era atât de atentă ca cea dintâi. Lynne observă cum această a doua santinelă o porni spre scara care ducea la puntea inferioară.

Lynne întoarse barca în aşa fel că se aflau acum sub pupă. Ajunşi acolo, apucă lanţul ancorei cu un cârlig învelit în cauciuc şi opri barca în loc. În momentul următor se urcă pe lanţ în sus până ajunse la capătul prorei. Se uită cu precauţie pe bord şi auzi strigându-se din depărtare un nume. Santinela de la bord plecă de la locul ei de pază şi dispăru în întuneric. Lynne se urcă imediat pe bord chemând din barcă şi pe ceilalţi. Întâi se sui Willing, apoi Joe Bray, care dovedi a fi foarte agil. Ambii urmară pe Clifford pe vasul care părea gol. Conducătorul bărcii, văzându-i urcaţi cu bine pe vapor, desfăcu cârligul şi se depărtă cu barca, aşa cum se înţelesese dinainte.

— Să mergem pe puntea de jos, şopti Lynne. O porni înainte şi coborî scara, aşteptându-se să întâlnească la fiecare moment pe cineva.

Dar şi pe puntea de jos nu se afla nimeni. Dintr-un coridor deschis se auzea sunetul unei armonice, pe când de sus se auzea zgomotul unui ciocan lovind un cui de fier. De la puntea aceasta un gang îngust ducea spre puntea principală. Dacă putea ajunge acolo, fără să deştepte atenţia celor trei oameni aflaţi pe puntea de comandă, atunci nu le-ar fi fost greu să găsească un ascunziş prielnic.

Se ţineau în umbra balustradelor, şi mergeau unul după altul, aplecaţi. Aşa ajunseră la coridorul îngust fără să fie deranjaţi.

Descoperiră aici un loc unde se putea ascunde, căci imediat după punte se afla o cabină mare care părea să fie amenajată pentru a primi pasagerii. În cabină se afla o masă şi două, trei scaune. Pe masă era un pachet mare, care purta adresa unui cunoscut librar londonez. Podeaua era acoperită cu un covor nou-nouţ.

Cu toate că încăperea ocupa toată lăţimea vasului, nu avea mai mult de trei metri înălţime. În peretele de fier din fund se aflau două uşi înguste. Una era prevăzută cu un lacăt, cealaltă numai închisă. Clifford o deschise şi intră în încăperea din dosul ei, luminând-o cu lampa sa de buzunar. Era o cabină mică fără fereastră. Aerul se împrospăta prin tavan cu ajutorul unui ventilator.

Într-un colţ al cabinei era fixat în podea un pat de bronz. În colţul celălalt era o mică instalaţie de baie cu duş. Un dulap mult prea mare pentru încăperea aceea completa mobilierul.

Auzind paşi pe punte, Clifford făcu semn însoţitorilor săi să vină şi ei în cabina mică. Printr-o crăpătură a uşii văzu un marinar chinez intrând în cabina din faţă şi uitându-se cu atenţie prin ea. Marinarul se duse la uşă şi strigă ceva. Un alt marinar veni spre el şi ambii vorbiră câtva timp, într-un dialect pe care nici Lynne şi nici Bray nu-l înţelegeau.

Probabil că erau din China de Sud. Convorbirea îi amuza, căci râdeau cu poftă.

Unul din marinari întinse deodată mâna. Apucă uşa cabinei mici şi o închise, spre marea spaimă a lui Clifford. Acesta auzi cum fu tras zăvorul şi mai auzi cum se închide şi uşa cabinei din faţă. Erau prizonieri!

CAPITOLUL 33

A fost o zi nenorocită pentru Stephen Narth. Chiar dacă egoismul său îi liniştise conştiinţa în cea mai mare măsură, totuşi simţea o mare durere că a procurat unei fete nevinovate o astfel de suferinţă. Trebuia să-şi repete mereu că Fing-Su l-a asigurat că nu i se va întâmpla nimic rău. Raţiunea sa însă refuza să accepte scuze. Pe deasupra mai aflase că Joe trăieşte şi ştirea aceasta îl izbi ca un trăsnet din cer senin. Comorile de aur pe care le vedea deja strânse în faţa sa s-au transformat în baloane de săpun!

Joe Bray îşi permitea o glumă cu moştenitorii săi. Ieşirea din greutăţile financiare a fost închisă din nou! Singura speranţă era Fing-Su.

Stephen Narth era prea inteligent ca să creadă că chinezul îşi va ţine promisiunile ce i le făcuse. Şi totuşi erau în joc cincizeci de mii de lire. Avea chinezul intenţia să piardă banii aceştia, cum ar fi fost fără îndoială cazul dacă Stephen Narth ar rupe legăturile cu el? Faliment? Dar ce era falimentul altceva decât o întâmplare nenorocită, care poate veni oricui şi care lovise deja pe alţii mai buni şi mai suspuşi decât Stephen Narth? Şi dacă Stephen Narth dădea faliment, atunci chinezul putea să caute mult şi bine să-şi recapete banii.

Acesta era singurul gând liniştitor ce-l avea în după-amiaza aceea. Perspectiva înscrierii sale în asociaţia „Mâinile Vesele”, îl îmbolnăvea de pe acum. Era mâniat pe sine însuşi că se înjosise atât ca să se aşeze pe aceeaşi treaptă cu vicleanul acela de chinez.

Spedwell luă masa cu el în hotel şi se silea să-i explice ceremonia.

— Nu-i nimic scârbos! Zise Spedwell. Dacă ar fi să se plângă cineva, apoi numai eu aş avea dreptul acesta.

— Pentru dumneata, cazul se prezintă altfel, sări Stephen cu gura. Dumneata, ca soldat, eşti aventurier şi poţi să te acomodezi împrejurărilor. Spune-mi un singur lucru: ce s-a întâmplat cu Joan?

— Îi merge bine şi e păzită bine. Nu trebuie să ai vreo grijă din cauza ei. Nu voi permite să i se întâmple ceva. Poţi să ai încredere în cuvântul meu.

Ceasurile îi trecură lui Stephen mult prea iute. Aproape de miezul nopţii plecară spre Piccadilly. Acolo îi aştepta maşina lui Spedwell, în care Stephen Narth se sui cam contrariat. Tot drumul Narth nu contenea cu întrebări asupra planurilor lui Fing-Su. Pentru ce se oboseau ei atâta, ca Stephen Narth să intre în asociaţie? Ce rol i se destinase?

Spedwell îi răspunse răbdător, dar răsuflă uşurat când maşina ajunse în Old Kent Road.

— Am ajuns.

Mai merseră vreo cinci minute până au ajuns într-o stradă îngustă, care mergea paralel cu un zid înalt. Singura lumină ce o vedeau venea de la o lanternă aşezată exact la intrarea în stradă. Lanterna avea două scopuri: întâi să oprească vehiculele de a intra pe stradă şi al doilea să lumineze cât mai puţin.

— Ce clădire este aceasta? Întrebă Narth, care-şi ridicase, înjurând, gulerul paltonului, căci ploua cu găleata.

— Fabrica noastră – sau depozitele noastre.

Se opriră în faţa unei porţi pe care o deschise Spedwell.

Narth începu iar să se vaite.

— Era absolută nevoie ca să vin în frac?

— Desigur. Am să te conduc eu.

Pe cât putea observa la lumina lămpii de buzunar a lui Spedwell, acesta îl conducea spre o magazie mică lângă perete. Încăperea era – afară de două scaune de lemn – goală.

— În tot cazul aici e uscat. Mă aştepţi aici. Trebuie să anunţ pe Fing-Su de sosirea ta.

Rămas singur, Narth începu să umble prin cameră. Era curios să ştie dacă şi Leggat va fi de faţă şi dacă ceremonia nu va fi prea caraghioasă. Uşa se deschise din nou şi Spedwell reveni.

— Lasă-ţi paltonul aici, avem numai câţiva paşi de mers.

Narth se îmbrăcase conform instrucţiunilor primite de la Spedwell în frac şi cravată albă. Scoase acum, după cererea acestuia, o pereche de mănuşi albe din buzunar şi le îmbrăcă.

— Să mergem.

O luară pe un drum bătătorit cu pietriş, care ducea spre o scară. Scara părea că coboară adânc de tot. La capătul ei se vedeau două umbre îngrozitoare, drepte ca nişte statui.

Văzându-i că se apropie, una din umbre le strigă ceva într-o limbă necunoscută lui Narth.

Spedwell şuieră un răspuns. Îl apucă apoi pe Narth de braţ şi ambii coborâră scara. Ajungând la o a doua uşă, li se strigă din nou ceva în limba străină şi iar răspunse Spedwell. Se auzi o bătaie în uşă, care fu deschisă pe dinăuntru cu precauţie. Răspuns şi întrebare fură schimbate cu vocea înceată, apoi Spedwell îl apucă pe Narth puternic de braţ şi-l duse într-o sală decorată fantastic. Lui Narth i se păru că mâna lui Spedwell tremura.

La început îi venea să râdă. Pe ambele părţi ale încăperii şedeau chinezi în rânduri compacte, îmbrăcaţi în fracuri ieftine, care le veneau prost. În loc de cămăşi purtau numai pieptare. Unuia din chinezi îi ieşise un colţ al pieptarului afară şi se putea vedea pielea cafenie. Pietrele, care se aflau în fiecare pieptar, erau din sticlă. Cu toţii se uitau la el cu un aer de respect, Narth se uita cu gura căscată în toate părţile. Toţi chinezii aveau cravate albe şi toţi purtau mănuşi albe de bumbac.

Narth îşi aduse aminte că mai văzuse el odată o comedie la fel. Da, desigur. Cor de negri. Care şedea tot aşa de

înţepenit cu mâinile băgate în mănuşi albe sprijinite pe genunchi. Singura deosebire era că cei pe care-i vedea acum apar ţineau rasei galbene.

În patru vase mari ardea tămâie. Toată încăperea era plină de fum.

Narth se uită acum drept înainte spre altarul alb. În fund şedea Fing-Su pe un tron. Peste frac îşi pusese un halat roşu. Pe cap avea o coroană mare de aur încrustată cu pietre preţioase. În mâna dreaptă ţinea un baston de aur, în stânga o ghiulea lucitoare. Vocea lui Fing-Su se auzi deodată.

— Cine este acela care a venit să vorbească cu „Mâinile Vesele”?

Narth zări acum figura aurită a mâinilor împreunate atârnate deasupra capului lui Fing-Su.

Înainte de a reuşi să vadă toată imaginea, răspunse Spedwell:

— O, fiu al cerului, să trăieşti veşnic! Este unul din sclavii tăi, care vine să se închine tronului tău!

După aceste cuvinte, chinezii începură să cânte în cor, ca şi când i-ar fi dirijat un capelmaistru invizibil.

Încetară însă tot atât de subit cum au început.

— Lasă-l să se apropie, spuse Fing-Su.

Spedwell nu se mai afla lângă el. Narth presupunea că stă în spatele său; nu îndrăzni însă să se uite înapoi. Doi din indivizii în frac îl duceau de mână prin sală. Unul din ei purta o pereche de pantaloni scurţi. Dar lui Narth comedia aceasta nu-i mai păru de râs. Un sentiment de frică îl înăbuşea. Prevederea unei întâmplări groaznice pe care fantezia sa nu şi-o putea închipui, îl chinuia atât de mult, că-şi pierduse gustul de a râde.

Privirea sa fu atrasă acum de altarul la marginea căruia străluceau diamante. Pe altar zăcea corpul acoperit al unui bărbat. Pe cearşaful alb era desenată o inimă roşie. Îşi dădu toată osteneala să-şi adune gândurile. La marginea cearşafului era pictată o literă chinezească.

— E numai un simbol. Numai un corp de ceară, îi şopti o voce la ureche.

Aşadar Spedwell era în spatele său, aceasta-i redă iar curajul.

— Spune fiecare cuvânt după mine, auzi el vocea solemnă a lui Fing-Su. Vreau să servesc credincios „Mâinile Vesele”.

Şi Narth repetă aceste cuvinte. Deodată îi trecu prin gând unde putea să fie Leggat? Credea că-l va găsi aici. Se uită de jur împrejur, dar nu-l putu descoperi.

— Prin semnul acesta, vorbi Fing-Su mai departe, dau o dovadă a credinţei mele, a convingerii mele la asociaţie.

Simţi cum cineva îi băgă pe neaşteptate un obiect tare în mână. Era un pumnal lung, drept, ascuţit ca un brici.

— Ţine-l deasupra figurii – drept pe inimă, îi suflă vocea la ureche. Narth se supuse mecanic. El repetă, fără a-şi da seama de sensul cuvintelor, jurământul pe care i-l spunea cel de pe tron.

Astfel vor muri toţi duşmanii împăratului.

— Loveşte în inimă, şopti vocea lui Spedwell. Stephen lovi cu toată puterea.

Cuţitul intră cu uşurinţă. Narth simţi un tremurat. Cearşaful alb se coloră roşu. Scoţând un urlet, Narth trase cearşaful la o parte şi.

— Dumnezeule!

Privea în obrazul unui mort. Şi acel mort era Ferdinand Leggat!

CAPITOLUL 34

Îl ucisese pe Leggat! Îl omorâse cu mâinile sale proprii! El, care nu putea sugruma nici măcar un iepure, înjunghiase pe acest om! Pata roşie de pe cearşaf se mărea din ce în ce mai mult. Mâinile sale se umplură de sânge! Cu un zbieret de animal turbat se întoarse şi voi să se lupte cu dihania, care-i murmurase la ureche cuvintele ucigătoare! Faţa lui Spedwell exprima spaima, întinse mâna, ca să se apere, dar mâinile pline de sânge îl apucară de gât şi-l aruncară la pământ. În momentul acela, Narth căpătă o lovitură

puternică în cap, care-l doborî întâi în genunchi, şi-l trânti apoi cu tot corpul pe podea. În nebunia sa, Narth scoase un ţipăt groaznic. Chinezii stăteau în timpul acesta nemişcaţi, pe locurile lor, şi observau numai cele ce se petrec.

Diamantele false de la pieptul cămăşilor luceau în lumina lămpilor, iar mâinile lor stăteau liniştite pe genunchi.

Un ceas mai târziu, maiorul Spedwell intră în încăperea mare, splendid mobilată, din fabrică şi care era rezervată lui Fing-Su pentru vizitele sale. Chinezul ridică ochii de pe cartea în care citea şi scutură scrumul ţigării.

— Ei bine, ce face fricosul nostru prieten?

Spedwell clătină din cap. Arăta cu zece ani mai bătrân. Pe cămaşa sa albă se vedea încă forma mâinii însângerate a lui Narth.

— Nebun. Sunt sigur că şi-a pierdut minţile.

Fing-Su se rezemă de speteaza căptuşită a scaunului, făcând un gest nerăbdător.

— Nu intenţionam aceasta! Cine-şi putea închipui că un om matur va proceda aşa? Individul acesta e un laş şi nu e bun pentru aşa ceva.

Spedwell nu-i răspunse. Poate că se gândea dacă nu va veni în curând ziua când şi el va zăcea întins, adormit, pe altarul de marmură, şi va fi înjunghiat din motive de necesitate!

— Ideea era desigur splendidă şi trebuia să se sfârşească astfel. Leggat era un laş şi un trădător şi merita moartea. Cu siguranţă că prietenul nostru Narth va cugeta mai târziu altfel asupra acestor lucruri, când îşi va reveni şi va ştii că s-a compromis.

Spedwell se uita continuu la el.

— Mie mi-ai spus că individul din Jun Nan, care căzuse în mâinile lui Lynne, urma să fie sacrificat. Eu n-am fost deloc de acord cu planul acesta, dar am acceptat totuşi, prosteşte, Dumnezeule, până când am văzut faţa lui Leggat.

Îşi şterse fruntea de sudoare şi răsuflă din greu.

Fing-Su nu spunea nimic, ci aştepta.

— Cum ai pus mâna pe Leggat? Întrebă Spedwell în cele din urmă.

— A venit singur – i-am dat să bea ceva – n-a simţit nimic. Leggat ne-a trădat, aceasta o ştii şi dumneata, acum e mort şi s-a isprăvit cu el. În ceea ce priveşte pe Narth, şi viaţa lui e în mâinile noastre.

Spedwell, care se tolănise într-un fotoliu, ridică iute privirea.

— Atunci ar fi într-adevăr nebun, dacă şi el ar crede aceasta. După cum ţi-am spus, Fing-Su, viaţa noastră stă în mâinile sale şi nu viceversa.

Fing-Su îşi aprinse cu mult calm o nouă ţigară, înainte de a răspunde:

— Unde l-ai ascuns pe Narth?

— În magazie. Nu o să mai strige, căci i-am dat morfină. Trebuie să-l scoatem cât mai repede din ţară. „Umveli” părăseşte astă-seară portul, ia-l cu dumneata.

— Împreună cu fata.?

Spedwell făcu ochii mici.

— Ce vrei să spui cu aceasta? Dumneata ţii doar pe Joan Bray numai atâta timp arestată, până ce Lynne îţi va da acţiunea dorită.

Chinezul fuma dus pe gânduri. Încreţi fruntea şi spuse:

— Aceasta era la început intenţia mea. În ultimele ore s-au întâmplat însă mai multe lucruri. Aş dori să-mi schimb planul. Am putea-o duce până la ţărmul chinez şi de acolo în interior fără a trage atenţia cuiva.

El suflă fumul în sus spre tavan.

Spedwell se ridică de pe scaun şi se apropie de masă. Stătea acum în faţa lui Fing-Su şi-şi sprijinea mâinile pe masă.

— Ea va rămâne în Anglia, Fing-Su!

Pentru o clipă, privirile ambilor bărbaţi se încrucişară. Chinezul surâse.

— Dragul meu maior Spedwell, într-o organizaţie ca a noastră nu poate să existe decât un stăpân. Şi stăpânul

acesta – şi doresc să accentuez acest lucru – sunt eu. Dacă eu doresc ca domnişoara Bray să rămână în Anglia, atunci va rămâne aici. Şi dacă am dorinţa să meargă în China, atunci va veni cu noi acolo. Aceasta e doar limpede de tot, nu-i aşa?

Mâna lui Spedwell se mişcă iute de tot, atât de iute, încât Fing-Su nu văzu decât o suprafaţă roşie. Într-o părticică de secundă, Spedwell avea o armă în mână, pe care o ţinea îndreptată asupra lui Fing-Su.

— Ea va rămâne!

Faţa lui Fing-Su se contractă o clipă. Trăsăturile sale arătau atâta frică cum maiorul nu mai văzu niciodată la el. Dar Fing-Su îşi reveni imediat şi se sili să surâdă.

— Dacă dumneata vrei aşa, aşa să fie! Nu câştigăm nimic cu cearta. Unde se află ea acum? Du-te şi adu-o încoace.

Spedwell era surprins de dorinţa lui Fing-Su.

— Credeam că nu vrei ca ea să ştie că dumneata eşti în cauză.

— Nu-mi mai pasă acum.

— Du-te, te rog, şi adu fata încoace.

Spedwell ajunse tocmai la uşă, când auzi cum sertarul mesei fu tras încet. Se întoarse cu iuţeală vertiginoasă. Un glonte îl răni la obraz şi găuri tăblia uşii. Ridicând revolverul, zări pe Fing-Su cum se aruncă la pământ. Ridică din umeri, ezită o clipă şi se repezi în anticameră.

Spedwell se afla într-un depozit de mărfuri, plin până sus. De acolo duceau trei cărări înguste spre porţile de la ieşire. Avea o singură posibilitate de scăpare. În partea din spate a depozitului se afla tabloul de distribuţie a luminii în această parte a fabricii.

Zgomotul produs de descărcarea armei fusese auzit. Poarta mare din fund se deschise şi o mulţime de chinezi intrară în depozit.

El ridică revolverul şi trase două focuri asupra tabloului de distribuţie, stingând astfel lumina.

Spedwell se căţără pe un balot, alergă peste mărfurile aflate acolo, sărind de pe o ladă pe alta, până ce ajunse la poarta deschisă. În pragul porţii stăteau câţiva chinezi care nu ştiau ce să facă. Cu o săritură agilă se aruncă în mijlocul lor. Ţeava revolverului său străluci şi înainte ca chinezii să-şi fi revenit din surpriza lor, Spedwell alerga deja în curtea întunecoasă, se căţără pe acoperişul magaziei şi ajunse la marginea zidului. Era aceiaşi magazie pe care o văzuse şi Lynne în noaptea aceea, când a vizitat, neanunţat, fabrica din Peckham. Spedwell sărise de pe gard şi fugea de-a lungul canalului, înainte ca urmăritorii săi să-l fi putut ajunge.

CAPITOLUL 35

— Şi aici e o uşă, spuse deodată inspectorul Willing.

El examină peretele cabinei interioare cu ajutorul lămpii sale de buzunar şi arăta spre o deschizătură pătrată, care era închisă din partea opusă.

— Uşa aceasta e cu totul inutilă pentru noi, după ce văzu şi el. Trebuie să aşteptăm, până ce o să vină cineva să facă patul. Dacă presupunerea mea e justă, atunci „Umveli” va porni în josul fluviului peste un ceas sau două. Am constatat că toate luminile de pe celălalt vapor sunt stinse. Desigur că schimbă literele acum.

— Pe cine mai aşteaptă? Credeam că au nevoie de apă multă, ca să o pornească şi refluxul e tocmai acum în plin. Pe ploaia aceasta poţi ascunde chiar şi un Dreadnough! Spuse Joe.

Uşa, în spatele căreia erau ei închişi, era prevăzută cu mai multe găuri pentru aerisire. Lynne astfel putea să observe cabina din faţă. Lămpile de pe pereţi rămăseseră aprinse. Lynne putea vedea prin deschizătura uşii din faţă, tocmai în faţa ochiului său, o licărire de lumină oscilând de colo până colo şi dispărând spre punte. Din dosul vasului se auzea zgomotul dinamului. Se auzi de asemenea şi şuieratul sirenei.

— Cazanele au aburi suficienţi. Se pare că teoria dumitale, Lynne, e justă şi că vom vedea lucruri interesante!

Puteau vedea şi din alte semne că pe bord domnea o activitate mare. Auzeau deasupra lor zgomot de paşi şi cântecul cadenţat al marinarilor.

La trei fără un sfert auziră cum se ridică ancora. Totdeodată, Lynne auzi şi sunetul unei voci cunoscute. Uşa cabinei se deschise, lăsând să intre maiestos pe Fing-Su, care era îmbrăcat cu o blană scumpă.

— Aici e cabina ta, domnişoară. Aici vei locui. Dacă vei face zgomot sau îmi vei procura neplăceri sau vei striga, voi găsi o cabină mai bine mobilată pentru dumneata!

A fost nevoie de toată energia pe care o avea, ca să-l împiedice pe Lynne de a scoate un ţipăt. În urma lui Fing-Su intră în cabină o fată palidă, fără pălărie şi udă de ploaie. Ţinea capul sus şi privirea ei arăta hotărâre. Clifford oftă din adâncul sufletului, căci recunoscu pe Joan Bray.

CAPITOLUL 36

Joan se trezi dintr-un somn neliniştit. Lovituri puternice răsunau în uşă, până ce aceasta sări ţăndări. Fing-Su stătea în faţa ei şi poruncea. Se mira şi nu-şi putea explica cum Joan putea fi atât de liniştită şi cum se lăsa să fie transportată la o maşină fără a se opune. Noaptea era prielnică. Străzile erau goale. Ambele maşini mergeau cu o iuţeală vertiginoasă spre Rotherhithe. Nu se putea bănui nimic. Abia când se dădu jos, pe şantierul părăsit, Joan observă că mai avea un tovarăş, al cărui cap era bandajat. Atunci auzi şi vaietele sale. Nu-şi aducea aminte de drumul până la vapor. Avea o vagă impresie că cineva o împinse pe o scară şubredă şi o aşezase pe o podea umedă şi alunecoasă.

Cu greutate se ridică în sus. Acum observă şi pe Fing-Su, care nu o pierdea nici o secundă din ochi. Fu dusă apoi într-o cabină sumar mobilată. Fing-Su se duse la uşă şi strigă un nume, care suna a „Mammy”. Imediat sosi o chinezoaică grasă, clătinându-se ca o raţă.

— Aceasta-i odaia ta de dormit, spuse Fing-Su lui Joan.

Apăsă clanţa şi deschise uşa.

— Ascultă Ammah! Se adresă el chinezoaicei: Tu vei rămâne cu duduia şi nu o vei slăbi din ochi. Dacă strigă, vei îngriji ca să fie liniştită şi dacă nu ascultă, atunci. Ridică ameninţător bastonul.

Vaporul era acum în mers. Şuieratul sirenelor spinteca liniştea nopţii. Joan şedea la masă, auzea hârjâitul telegrafului de pe puntea de comandă şi sunetele regulate ale elicei vaporului, care-l făcea să se cutremure uşor. Toate acestea nu puteau fi decât un vis urât, nu puteau fi adevărate. Şi totuşi, totul era realitate. Ea se afla pe un vapor, care voiaja înspre largul mării. Joan se cutremură.

Care va fi sfârşitul voiajului acesta?

Îşi aduse aminte apoi de cuvintele maiorului Spedwell şi ştia că s-a ţinut de cuvânt. Faptul că chinezii au trebuit să spargă uşa celulei, arăta lămurit că Spedwell nu luase parte la această mişelie. Dar unde putea să fie el acum? Se gândea ea mereu. Gândul la bărbatul rănit cu care venise în maşină o fulgeră deodată. Sigur că era Spedwell. Dar părăsi imediat ideea aceasta. Spedwell nu era omul care să se roage, care să ceară milă.

— Dumneata locuieşti aici, domnişoară, auzi ea vocea chinezoaicei celei grase, care era încă zăpăcită de ameninţarea lui Fing-Su. Eu merg să fac patul.

Deschise uşa şi intră înăuntru. Joan crezu o clipă că aude un tropăit curios de picioare, dar nu-l luă în seamă. Deodată însă auzi o voce:

— Poţi să stingi lumina?

Era gata să leşine, căci recunoscuse vocea lui Lynne!

A durat câtva timp până ce a fost în stare să caute comutatorul – care se afla de altfel lângă uşă. Degetele îi tremurau atât de tare, încât nu-l putu întoarce. În clipa în care se stinse lumina, cineva se apropie iute de ea. Un braţ voinic o prinse de umeri. Ea începu să plângă când îşi

sprijini capul pe pieptul lui. Urmă o tăcere lungă, întreruptă numai de plânsul ei, apoi se auzi o voce:

— Eu sunt singura dumitale rudă.! Nu e decât natural şi potrivit pentru o tânără pereche.!

Era vocea lui Joe Bray.

— Tacă-ţi gura! Şuieră Lynne.

Se auziră paşi apropiindu-se de fereastră.

— De ce ai stins lumina?

— Dama tânără se dezbracă, răspunse Cliff în dialect, imitând vocea chinezoaicei.

Se auziră cuvintele mormăite de Fing-Su:

— De ce nu se dezbracă în dormitor?

Dar se vedea că nu bănuia nimic, căci plecă de acolo.

Clifford putea vedea prin fereastră că vaporul plutea pe fluviu în jos, spre mare. Maşinile lucrau numai cu jumătate de forţă. Lynne se miră că Fing-Su adusese pe Joan într-o parte atât de expusă a vasului. În Glavesend trebuiau doar să se urce funcţionarii poliţiei portului, de asemenea şi pilotul, şi toţi aceştia trebuiau să treacă prin faţa cabinei.

Peste o oră se lumină de ziuă, ceea ce mărea primejdia descoperirii.

În faţa cabinei, mateloţii lucrau de zor. După câtva timp, văzură cum ochiul de fereastră din tavanul cabinei fu acoperit cu baloturi de marfă. Situaţia lor începu să devină periculoasă.

— Trebuia să-l oprim imediat pe Fing-Su aici la noi, atunci când a deschis uşa. Clifford dădu însă din cap.

— Aceasta e uşor de spus, dar imposibil de făcut – de altfel, am impresia vagă că nu va îndrăzni să intre în cabină, înainte ca să ne aflăm în largul mării.

— O să mai facem experienţe dureroase. Nu există vreo posibilitate să deschidem uşa?

Willing împinse cu toată puterea. În zadar.

— Poate că am putea sparge ochiurile?

Clifford surâse, cu toate că situaţia era foarte serioasă.

— Dar nici chiar dumneata n-ai putea trece prin ochiul acela îngust, inspectore!

— Dar putem atrage atenţia poliţiei portului asupra noastră.

— Cei doi funcţionari neînarmaţi nu ne vor putea ajuta mult. Ar fi măcelăriţi înainte ca să poată chema măcar în ajutor – şi aceasta presupunând, bineînţeles, că Fing-Su i-ar lăsa să debarce. Uşa o vor deschide ei mai curând sau mai târziu şi în momentul în care Fing-Su va intra în cabină nu o să ne meargă nouă rău. Cel mult lui!

În fine, sosi şi dimineaţa. Dar ei vedeau puţin din lumina soarelui, căci în faţa micilor deschizături se depuseseră baloţi de marfă, care împiedicau nu numai intrarea razelor de lumină, dar şi reînnoirea aerului. Atmosfera deveni grea. Fing-Su nu se gândise, pare-se, la aceste urmări. Lynne şi ai săi fură siliţi să se retragă în cabina cea mică în care aerul era cel puţin respirabil. Aici şedeau acum şi aşteptau.

Maşinile fură oprite, iar vasul stătu aproape un ceas pe loc. Auzind iar zgomotul înăbuşit al cilindrilor, îşi pierdură curajul, căci în clătinarea lină a vaporului, simţeau că au ajuns la mare.

Baloturile cu marfă fuseseră aşezate în faţa ferestrelor cabinei din faţă, bineînţeles, cu scopul de a o ascunde privirilor funcţionarilor poliţiei de port, căci, cum presupuse Lynne, abia se aflau în largul mării, că baloturile au şi fost îndepărtate. Aerul se reîmprospătă şi razele soarelui luminară din nou cabina.

Aşteptau cu atenţia încordată, căci trebuia să se aducă dejunul. Bătrâna chinezoaică încetase să se vaiete. Şedea acum posomorâtă, resemnată, într-un colţ al cabinei. Dar nu părea să fie împăcată cu gândul că e prizonieră. Desigur că Lynne şi ai săi i-ar fi dat mai multă atenţie, dacă ar fi bănuit ce intenţiona ea.

Clifford află mai târziu că bucătarul, care trebuia să aducă dejunul, era fiul ei. Spaima că fiului ei i s-ar întâmpla ceva când va deschide uşa, o făcu să scoată un ţipăt strident,

când auzi umblându-se la uşă. Înainte ca cineva să o fi putut opri, ea se repezi în cabina din faţă, urlând într-una. Joe se repezi la ea, o apucă de talie şi-i astupă gura cu mâna. Dar prea târziu. Prin una din ferestrele mici se uita cineva. Şi acel cineva era Fing-Su. Clifford văzu că aceasta l-a recunoscut. Fără a sta mult pe gânduri, scoase revolverul şi trase două focuri. Geamul ferestruii se făcu ţăndări.

— Iată, s-a întâmplat şi aceasta din păcate! Mormăi detectivul.

Auziră un fluierat strident şi Clifford, care privea prin una din ferestre, observă cum o ceată de chinezi înarmaţi o goneau dinspre puntea din faţă. Unii din chinezi îşi puneau în fugă centiroanele. Clifford avu timpul să se retragă de la fereastră. Un glonte sparse şi a doua fereastră. Scurt după aceea fu spartă şi a treia fereastră, iar prin cele trei deschizături fură introduse ţevile a trei puşti. Se aruncară cu toţii la pământ şi căutară un ascunziş în partea cea mai îndepărtată a cabinei. Clifford apucă cu iuţeală una din puşti şi o smulse înăuntru. Cu mâna liberă o trase pe Joan spre el.

— Rămâi liniştită aici. Aici eşti sigură.

În momentul acela, chinezoaica bătrână deschise uşa şi ieşi afară urlând. Se bucurau cu toţii că au scăpat de ea. Acum observară că la capătul coridorului apăruse o umbră. Clifford voi să tragă, când băgă de seamă că era o mătură acoperită cu cârpă.

— Nu trage, Cliff, îi atrase atenţia Joe, care ţinea în fiecare mână câte un revolver, dar nu prăpădise până acum nici un glonte. Chinezii vor să ne facă să pierdem muniţia degeaba. Altă muniţie decât gloanţele revolverelor nu avem.

Clifford îi dădu dreptate. Afară se auzeau poruncile nervoase şi pripite ale lui Fing-Su. Ici-colea se auzea şi sunetul unei voci adânci, liniştite, obişnuite a comanda. Clifford presupuse cu dreptate că era vocea căpitanului. Căpitanul era un negru, cum Clifford avu prilej să se convingă. Puştile fură retrase subit. Cei din cabină auziră

acum cum se târăşte ceva de-a lungul coridorului. Uşa de la intrare fu deschisă şi pironită cu cuie.

— Duceţi-vă cu toţii în cabina din spate, spuse Willing. Clifford o împinse pe Joan într-acolo şi abia că intrară, când văzură cum prin una din ferestre se introducea capătul unui furtun de apă.

Clifford se uită în jurul său. Apa care intra în cabină nu se putea scurge uşor. Prin ventilatoare putea ieşi o mică cantitate. O a doua tulumbă fu introdusă. Apa ajunse la o înălţime de o jumătate de palmă. Încă două tulumbe fură puse în funcţiune. Apa intră şi în a doua cabină.

Clifford îşi făcu în grabă un mic calcul: cu mult înainte ca apa să fi ajuns la înălţimea ferestrelor, trebuia să se întâmple ceva, pe care Fing-Su nu-l prevăzuse. Atâta lucru mai ştia Clifford din cele ce învăţase de la şcoală. Anume că punctul de gravitate al vaporului trebuia să devieze, din cauza cantităţilor enorme de apă.

Apa se urca mereu, căci prin deschizăturile ventilatoarelor nu se putea scurge decât foarte puţin. Era o chestiune de timp, când urma ca Fing-Su să fie nevoit să se îngrijească de propria sa viaţă!

— Lynne! Predă armele. Vreau să vă tratez bine şi vă voi aduce pe toţi la mal.

Clifford nu răspunse. Avea numai dorinţa să poată vedea mutra sceleratului acela o singură clipă. Vaporul se înclină deodată la dreapta. Apa stropea şi gâlgâia. Lui Joe îi ajunse până la gât. Vaporul rămase mult timp înclinat. Numai cu încetul se îndreptă în poziţia orizontală. Furia oarbă a lui Fing-Su se răzbunase pe el însuşi!

Afară se auzea zgomotul vocilor iritate. Tulumbele fură retrase una după alta. Uşa din faţă fu deschisă de presiunea apei, care se revărsă cu vuiet pe punte.

— Am prevăzut aceasta. Comandanţii de vapoare trebuie să fie totdeauna atenţi la aşa ceva.

Se dovedi că avusese dreptate, căci tulumbele nu mai fură introduse. Se auzi din nou vocea lui Fing-Su.

— Domnul Bray să vină afară! Vreau să vorbesc cu el! Să vină însă fără arme!

După o scurtă convorbire, Joe predă lui Clifford pistoalele sale şi ieşi afară din cabină. Fing-Su se postase în dosul unui balot cu marfă şi ţinea un revolver în mână.

— Leapădă imediat revolverul, câine chinez! Urlă Joe la el. Isprăveşte odată cu teatrul, idiotule!

Fing-Su băgă revolverul în teaca ce o purta la centură.

— Domnule Bray, în momentul de faţă n-au nici un rost incriminări şi certuri.

— Încetează cu vorbăria aceasta cultă, sclav afurisit. Pune să se întoarcă imediat vaporul şi salvează-ţi şoriciul tău galben de spânzurătoare!

Fing-Su surâse.

— Din nefericire, nu e posibil aşa ceva, nici la figurat, nici ad literam.

Joe începu apoi să înjure pe chinezeşte. Limba chineză este predestinată ca să pot spune cuiva lucrurile cele mai murdare.

Fing-Su ascultă „cuvântarea”, fără să-şi piardă cumpătul. Când Joe isprăvi, începu el să vorbească:

— Pierdem numai timp preţios, domnule Bray. Convinge-ţi prietenii să depună armele. Nu vi se va întâmpla nimic. În caz contrar, vă voi înfometa. N-am deloc intenţia să-i fac vreun rău lui Joan.

— Pentru tine este şi va fi totdeauna domnişoara Bray.

Lui Joe i se înroşise obrazul de mânie.

Sclavii chinezi se apropiau acum în număr mare şi ascultau. Ei se grupară în jurul lui Fing-Su şi, fiindcă înţelegeau limba, ascultară tremurând „linguşirile” destinate stăpânului lor. Căci Joe Bray căuta şi alegea complimentele cele mai delicate, pentru a le arunca în capul chinezului.

Fing-Su era îmbrăcat cu un costum potrivit voiajului pe mare: pantalon alb, o haină albastră de ofiţer de marină, prevăzută cu nenumărate rânduri de galoane pe mânecă,

precum şi o şapcă de ofiţer de marină cu o bandă lată de fir de aur.

— Dumneata, domnule Bray, nu eşti un om de rând şi un nebun. N-am nevoie să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă. Du-te la prietenii dumitale şi spune-le ce ţi-am propus eu.

Se părea o clipă că Joe ar mai avea de spus ceva personal, care l-ar fi usturat mult pe Fing-Su, dar revolverul lui Fing-Su îl reţinu.

După ce-şi răcori sufletul cu câteva „expresii" bine simţite şi bine intenţionate, se înapoie necăjit la prietenii săi.

— Lângă el stă vreo duzină de sclavi înarmaţi. Are intenţia să ne înfometeze. Când mă gândesc ce uşor îl puneam la rezon, când era copil mic.

— Fing-Su are comanda vaporului?

— În afară de el mai era şi un căpitan. Căpitanul acela e împopoţonat ca unul din capela Dark-Tow. Fiecare colţişor al hainei sale are galoane de fir. Dar căpitanul nu are nimic de zis. Comanda supremă o are Fing-Su.

— Domnule Bray, cine să fie individul care a venit odată cu mine pe bord? Întrebă speriată Joan. Astfel aflară că pe „Umveli'„ se mai afla un prizonier.

Clifford era şi el de părere că era vorba de Spedwell. El avea o altă bănuială care însă nu era justificată, căci Ferdinand Leggat zăcea într-o groapă adâncă, care la lumina torţelor, fusese săpată în noaptea aceea, aproape de temelia fabricii!

CAPITOLUL 37

În timp ce ei se sfătuiau, Fing-Su se sui în cabina sa. La porunca sa, fu scos dintr-o gaură întunecoasă un om demn de compătimit. Era Stephen Narth, care devenise o ruină în fracul său jerpelit. Nu mai avea guler. Obrazul îi era murdar şi nebărbierit. Nici chiar prietenii săi cei mai apropiaţi nu l-ar fi recunoscut în halul acesta. Ultima noapte plină de groază, brăzdase urme adânci pe faţa sa. Mintea-i era din nou clară. Dar chinezul văzu că e istovit complet.

— De ce m-ai adus pe vaporul acesta? Fing-Su, jocul acesta nu e cinstit. Unde-i porcul acela de Spedwell?

Fing-Su ar fi putut răspunde multe. Spedwell scăpase. Pe Spedwell îl urâse el întotdeauna, pe omul acela cu surâsul grandoman, căruia îi plăcea să se arate ca stăpân. Îl urâse chiar mai mult ca pe Ferdinand Leggat. Spedwell fusese pentru el un profesor excelent. Prin el ajunsese să capete cunoştinţe importante. Fing-Su învăţa uşor. Cu toate că nu se ocupase în timpul studiilor sale universitare cu chestiuni militare, totuşi învăţase multe lucruri de la Spedwell pe timpul cât au fost împreună.

— N-am idee unde ar putea fi. N-am să-i iert niciodată moartea lui Leggat.

Narth holbă ochii la el.

— Atunci a fost planul lui.

— Desigur (chinezul era un mincinos de forţă). Narth, care era într-o stare de spirit mizerabilă, era dispus să creadă orice versiune a faptelor întâmplate şi care ar fi micşorat propria-i vină.

În câteva fraze, Fing-Su îi explică cele întâmplate la şedinţă, în aşa fel că-l linişti pe omul acela cu conştiinţa slabă. Apoi îi povesti lui Narth şi celelalte noutăţi.

— Aici? Pe bord? Joan? Dar cum a venit aici şi ce caută Lynne pe bordul vasului acestuia?

— Aceasta aş dori s-o ştiu şi eu. Du-te jos la el şi vorbeşte-i. Spune-i că e în zadar să se opună. Promite-i pe cuvântul meu de onoare că vor fi hrăniţi bine şi că vor avea tot ce le trebuie până ce-i voi putea debarca la Bordeaux. Trebuie însă să se oblige să nu-mi mai facă greutăţi.

Fing-Su îi mai explică amănunţit fiecare punct al însărcinării ce-i dădea, iar cinci minute mai târziu, Clifford putea vedea de la locul său de observaţie cum se apropia de cabină o figură încovoiată, pe care o recunoscu apoi cu greu. Şi acum ştia cu cine venise Joan pe bord. Dar ce s-a făcut Leggat?

Ascultă propunerea lui Narth în tăcere. Clătină apoi din cap.

— Mai degrabă aş încheia un contract cu un rechin viu, decât cu Fing-Su. Du-te înapoi la el şi spune-i că nu va reuşi să ne înfometeze şi în ziua în care vom debarca şi eu voi fi liber, el va fi închis pentru ca să aştepte condamnarea pentru omucidere.

— N-are nici un rost să ne certăm cu el.

Nervii îl părăseau pe Narth. El nu fusese niciodată un bărbat cu voinţa tare. Dar acum nu era decât umbra aceluia ce fusese, atunci când îl văzuse Clifford pentru prima dată.

— Şi Leggat e pe bord? Narth clătină din cap şi şopti ceva, pe care numai auzul subtil al lui Clifford îl putu înţelege.

— Mort? L-a ucis Fing-Su?

Dar mai înainte chiar de a fi formulat complet fraza aceasta, Stephen Narth se precipită ca un nebun din cabină.

Situaţia lor era precară. Ţărmul dispărea din ce în ce mai mult şi, dacă nu intervenea vreo minune, nu le rămânea decât moartea prin inaniţie sau să se predea. Dar ce ar fi însemnat pentru Joan Bray o predare, aceasta şi-o închipuia foarte bine Clifford. Uşa cabinei fu închisă şi zăvorâtă pe dinafară, imediat ce Narth îi părăsise.

După sfatul lui Willing, ei lăsară singuri capetele de la ferestre în jos şi le înşurubară. Acum nu mai puteau zări puntea, nici nu mai puteau împrospăta aerul, dar şi şederea în cabină era suportabilă, cu atât mai mult cu cât chinezoaica nu-i mai deranja.

Clifford nu contenea să se mire de liniştea şi nepăsarea pe care o arăta Joan în aceste clipe de pericol extrem. După aparenţă, ea era aceea care avea mai multă speranţă dintre ei toţi şi, cu toate că o chinuia foamea, nu scoase o vorbă să se vaiete.

Perspectiva de a mai rămâne mult timp în acea încăpere era îngrozitoare. Din fericire nu duceau lipsă de apă de băut, căci, deşi conţinutul rezervorului lavoarului era vechi,

se putea totuşi bea. Clifford încercă să deschidă uşa încăperii mici, dar nu reuşi.

— Probabil că duce la cabinele ofiţerilor, spuse Willing.

Joe Bray se uită gânditor la uşă.

— Noi nu putem ieşi, dar ei pot intra. Ar fi mai bine, dacă ne-am baricada, căci au să ne surprindă pe la spate, Cliff. Când mă gândesc la sărmana fată. Bray înghiţi în sec.

— Care fată?

Clifford uitase de existenţa lui Mabel, în clipa aceea.

Îi cedară lui Joan dormitorul şi se aşezară în jurul mesei din cabina mare.

Căutaseră peste tot să găsească ceva de mâncare, dar nu găsiră nici măcar o bucăţică de pesmet, deşi Willing presupunea că lada de fier din cabina lui Joan conţinea alimente, pentru cazuri de primejdie. Dar nu puteau să o deschidă şi nici să o mişte din loc.

Joe descoperi, în fine, în buzunarul hainei, un baton de ciocolată şi-l împărţi cu Joan.

— De obicei am o duzină din acestea la mine, căci îmi plac dulciurile. Ce-aş dori acum, ar fi un pui fiert cu găluşti.

— Pentru Dumnezeu, fi liniştit, îl rugă Willing.

Ei încercară jocuri de societate, ca să-şi treacă timpul, dar această încercare de a se păcăli singuri asupra primejdiei în care se aflau era o greşeală.

Se făcu ora şase…, şapte. Joan adormise. Clifford închise uşa despărţitoare, pentru ca, conversaţia lor să nu o deranjeze. Deodată Joan apăru în pragul uşii, înspăimântată:

— Bate cineva în uşă! Lynne se apropie de uşă şi auzi un „tap, tap, tap” uşor.

Auzi apoi cum se trase un zăvor. Cu revolverul în mână, Lynne aştepta, gata să se repeadă.

— Fiţi fără grijă, şopti o voce, nu faceţi zgomot ca să nu vă audă.

Uşa se deschise, un lat de mână şi în pervazul ei apăru obrazul unui negru, care purta pe cap o şapcă de ofiţer.

— Eu sunt Haki, casierul. Întinse un sac de canava înăuntru. Dacă Fing-Su află aceasta, sunt pierdut.

Uşa se închise din nou şi zăvorul fu tras.

Clifford observă, în timpul cât vorbise cu Haki, că presupunerea detectivului era justă. El observase un coridor murdar, în care dădeau uşi de la nişte cabine. Mai văzuse o încăpere deschisă spre coridor. Clifford duse acum sacul în cabina mare şi întinse conţinutul pe masă. Vreo duzină de sandvişuri proaspete, o bucată de brânză şi o bucată de carne sărată era conţinutul sacului. Rupse un sandviş în două şi-l ţinu la lumina lămpii.

— Trebuie să riscăm. Eu voi mânca întâi şi dacă nu mi se întâmplă nimic o jumătate de ceas, atunci o să cinăm mai bine ca la Ritz!

Tăie o bucată de carne, încercă brânza şi pâinea. Simţea o mulţumire brutală, când văzu privirile înfometate ale însoţitorilor săi îndreptate asupra sa. Jumătatea de ceas trecu, o duse apoi pe Joan în cabina ei şi se aşezară la masă.

— În tot cazul, aceasta e cert, avem un prieten pe bord. Ce naţionalitate să aibă individul acela? Întrebă Willing.

Clifford petrecuse în tinereţea sa doi ani pe coasta Africii.

— E un negru din Kru. Aceştia nu sunt oameni răi, dar nişte hoţi de codru.

Îşi păstrară ceva mâncare pentru dimineaţa următoare, iar Joan se culcă din nou, căci aşa ceruse Clifford.

Somnul ei era neliniştit, aşa că nu auzi bătaia înceată în uşă. Dar Clifford, care se aşezase aproape de uşa întredeschisă a cabinei ei, auzi bătaia. Se duse încet acolo şi deschise uşa fără a-l deştepta pe Joe.

— Toţi sunt beţi morţi. Căpitanul se teme că au să descopere uşa aceasta. Posibil că au să încerce mai târziu să vă atace – trebuie să vă pregătiţi în tot cazul. Dacă nu vor veni, atunci viu eu la patru aici şi dumneavoastră să fiţi gata să părăsiţi vaporul.

— De ce?

Individul se uită în lungul coridorului înainte de a răspunde.

— Focurile de puşcă nu sunt aşa de rele. Dar dacă ţi-e teamă că vei fi omorât, atunci e groaznic. Şi căpitanul se gândeşte ca şi mine.

— Dar cine a fost omorât?

Individul nu răspunse, ci închise uşa în grabă şi reveni abia peste jumătate de oră.

— Am auzit pe ofiţerul de serviciu venind încoace, chinezii au obiceiul acesta de a părăsi puntea în mijlocul canalului. Aceasta-i de necrezut! E timp ca să părăsim corabia aceasta! Nebunul a fost omorât, acela care a venit cu tânăra fată pe bord.

— Narth?

Individul dădu din cap.

— Sigur. Se certase cu Fing-Su şi chinezul i-a spart capul cu o sticlă. L-au aruncat peste bord – atunci când am adus de mâncare.

Se uită iar în jurul său şi făcu lui Clifford o comunicare foarte importantă.

— Căpitanul şi doi oameni din echipaj vor coborî pe la patru o barcă. Dumneavoastră trebuie să coborâţi în barcă pe o frânghie. O să poată face domnişoara aşa ceva?

— Da.

Uşa se închise iar. Clifford îşi putea închipui ce se petrece. Fing-Su, de când îl înnebuniseră visurile sale de stăpânire împărătească, avusese tot mereu ajutorul unor bărbaţi capabili.

Timpul trecu greu. Şedeau în cabina mică şi nu îndrăzneau să scoată o vorbă, de teamă să nu piardă semnalul sau să fie surprinşi de atacul de care vorbise casierul Haki. Minutarele ceasornicului înaintau atât de încet, încât lui Clifford i se păru de câteva ori că i-a stat ceasul.

Trecu ora trei. Apoi se auzi bătaia în uşă, care se deschise lăsând pe casier să intre. Acesta era îmbrăcat cu cizme

grele şi purta un revolver la centuron. Le făcu semn să vină. Clifford îl urmă, ţinând pe Joan de mână. Joe Bray şi Willing veneau la sfârşit. Joe ţinea în mână un revolver şi era furios nevoie mare!

Trebuia să treacă pe la bucătărie, care era luminată. Haki puse un deget la gură, în semn de tăcere. Trecură însă cu bine.

Peste marginea bordului atârna un otgon gros. Uitându-se în jos, Clifford zări că e legat de o barcă mare acoperită, în care se aflau trei bărbaţi. Se întoarse spre Joan şi-i spuse: „Coboară pe acest otgon.”.

Casierul prinse o funie subţire în jurul taliei lui Joan şi-i şopti la ureche: „Nu pierde timp. Am primit o ştire prin radio această noapte.”. Nu mai dădu alte explicaţii.

Joan coborî pe otgon. Barca părea că fuge pe valuri. Ajunsă jos, unul din bărbaţi o luă în primire, trăgând-o în barcă. Joe Bray, care dovedi o agilitate tinerească, o urmă. Haki fu ultimul, care părăsi vaporul.

— Gata! Comandă o voce aspră. Haki căută în fundul bărcii un topor cu care tăia otgonul. Barca deveni acum liberă, se clătina încoace şi în colo în dâra apei vaporului, şi era cât p-aici să se răstoarne. Deodată auziră un ţipăt. Un reflector îşi împrăştie razele pe apă. Cu tot zgomotul, auziră un fluierat strident. Vaporul făcu un ocol.

— Ne-au observat! Şuieră Clifford printre dinţi. Casierul rânji de frică; se uită la vaporul care se întorcea şi murmură ceva. Se întoarse, se repezi la mijlocul bărcii şi ajută unuia din marinarii negrii să ridice catargul. Căpitanul, o apariţie caraghioasă, cu şapcă aurită pe cap, trăgea disperat de pânze. Sufla un vânt puternic din nord-est. Barca se apleca pe o parte şi era în plin mers. Dar cum puteau ei spera să scape de urmărirea unui vapor, care făcea cincisprezece mile pe oră?

Sirenele vaporului urlau. Se uitau cu toţii la vapor, pe a cărui punte de comandă apăru un semnal, pe care-l explică căpitanul.

— Chinez negru! Înjură el.

Căpitanul părea să aibă mai mult curaj decât ceilalţi. Clifford se aşează lângă Joan, care era întinsă pe fundul bărcii, învelită cu o cuvertură impermeabilă.

— Nu-ţi fie teamă, puiule!

Ea se uită la el cu un surâs duios, iar lui îi fu suficient acest răspuns.

Căpitanul vorbea un dialect englez drastic şi plin de imagini.

— Dacă chinezul lasă barca pe apă, atunci barca nu ne prinde pe noi!

— Totuşi, pericolul e mare, căpitane! Negrul trebui să admită acest lucru.

— Aduc pe punte puşca tac-tac, spuse el, dar curând văd alt vapor.

Trebuia să se mulţumească cu speranţa aceasta. Se mai aflau încă în canal, unde circulau multe vapoare. Dar deocamdată nu se vedea nimic.

Clifford se adresă casierului.

— Indiferent dacă scăpăm sau nu, trebuie să-ţi mulţumim, amice.

Obrazul lui Haki se lumină de plăcere.

— Ar fi trebuit să părăsim mai devreme vaporul, dar n-a vrut căpitanul. După ce am primit radiograma, s-a decis.

— Radiograma?

Haki scoase o hârtie murdară din buzunar.

— Aceasta am primit noaptea trecută.

Clifford avu mult de lucru, până putu descifra cele scrise.

Părăsiţi vaporul la patru. Luaţi pe toţi acei care vor să rămână în viaţă. Dacă domnişoara Bray e pe bord, luaţi-o cu voi. Amiralitatea trimite distrugătorul „Sunbright”.

Semnat „Soldat.”

— Acesta-i maiorul, explică casierul. Noi îi zicem soldat. Ar fi fost posibil ca Sunbright să ne ajungă, dar dacă ne-ar fi ajuns, atunci n-ar fi rămas nimeni în viaţă, care să fi putut să-i acuze pe Fing-Su.

Clifford se mirase de ceea ce spusese căpitanul cu puşca „tac-tac”. Explicaţia o căpătă îndată.

— Tac, tac, tac!

Chinezii aşezară pe rolling o mitralieră. Gloanţele cădeau cam departe. Căpitanul întoarse cârma bărcii, luând altă direcţie. Se aflau la aproape cinci sute metri de vapor. Clifford înţelese că era foarte uşor să găurească barca cu gloanţe pe dată ce s-ar lumina de ziuă. Fing-Su nu o să-i lase să scape cu una cu două.

„Tac, tac, tac!”

De data aceasta gloanţele erau mai aproape.

— Culcaţi-vă, strigă Haki.

Se uita deja pentru a treia oară la ceas.

„Umveli” o pornise din nou cu toată forţa – ajungând în dreptul bărcii, cârmi spre ea. Dar căpitanul bărcii schimbă din nou direcţia.

De pe bord se trăgea acum nu numai cu puşca, dar şi cu tunul! Catargul bărcii fu lovit.

— S-a isprăvit cu noi acum! Spuse Haki, scoţând cu sânge rece revolverul din toc şi dând la o parte piedica. Puteau vedea cum de pe vapor se coborau bărci. Vaporul mergea acum încet. Dar căpitanul nu-şi pierdu cumpătul. Cu ajutorul unui marinar, aruncă catargul peste bord şi începură toţi să vâslească.

Barca era însă prea grea. Mai grea decât bărcile uşoare care o urmăreau.

— Numai o minune ne poate scăpa şi minunea se săvârşi!

Tocmai porneau două bărci de lângă vapor, a treia îmbarca oameni, când de pe puntea de jos ţâşni o flacără şi se auzi o explozie groaznică. Imediat după aceea se auzi o nouă explozie.

Câteva clipe domni o tăcere mormântală. Apoi se auziră ţipete, strigăte de comandă şi fluieratul strident al ofiţerilor. Ambele bărci, care plecaseră de lângă vapor, se înapoiară. Vaporul era plin de fum.

— Ce o fi explodat pe bord? Întrebă casierul. Dar căpitanul strigă:

— Vâsliţi cu toţii!

— Vaporul se scufundă, strigă acum Joe. Şi aceasta era adevărat.

Cincizeci de kilograme de dinamită făcuseră nu numai o gaură mare în vapor, dar aprinseseră şi depozitul de muniţii, care se afla pe vapor. Maiorul Spedwell aranjase ceasornicul bombei aşa ca explozia să se facă la 26 de ore după plecarea vaporului din port. „Umveli” se apleca greu. Părea că moare. Din toate ochiurile ieşeau nori groşi de fum.

Clifford şi ai lui uitară să vâslească, uimiţi de priveliştea ce li se prezenta.

Casierul strigă însă:

— E mai bine dacă încercăm să ne îndepărtăm cât mai mult de vapor.

Scurt după aceea se auzi o nouă explozie. „Umveli” se scufunda!

Pe suprafaţa apei se vedeau numai patru bărci. Se îndreptară spre ele.

— Vâsliţi, urlă căpitanul. Munca lor fu răsplătită, căci Clifford văzu la orizont apărând o funie de fum şi scurt timp după aceea zări un vapor cenuşiu, care-i ajunse după vreo 25 minute.

Era distrugătorul Majestăţii sale „Sunbright.”

Marinarii supravieţuitori de pe „Umveli” se predară înnebuniţi de spaimă.

Fing-Su lipsea. De la un ofiţer află Clifford ceea ce se întâmplase cu „Împăratul”.

— Fing-Su – am văzut – capul lui – şi corpul lui – aici o bucată – colo o bucată, colo alta.

CAPITOLUL 38

Opt luni după cele descrise mai sus, Joe Bray aduse pe tânăra sa soţie în casa sa pe colinele de la Siangtau. În

registrul de căsătorii era scris: „Joseph Henry Bray, celibatar, 51 ani”.

— Şi eu trebuie să spun că cei care fac declaraţii false în registrul de căsătorie sunt pasibili de puşcărie, spuse Clifford maliţios.

Lui Mabel îi povesti Joe cauza pentru care Clifford nu vrea să părăsească Europa.

— Aparenţa mea tânără, îl face pe el mai bătrân. Mabel îi dădu dreptate. Căci în dimineaţa aceea îşi cumpărase la Paris în Rue de la Paix, rochii splendide şi bijuterii, cum numai nevasta iubită a unui milionar putea să-şi cumpere!

— Deosebirea între căsătoria noastră şi a lui este că noi ne-am luat din dragoste, pe când el, ca să zic aşa, ei bine.

Tocmai când spunea aceste vorbe, un chelner aducea băutură puternică, pe care Joe o sorbi cu plăcere.

— El nu s-ar fi însurat niciodată cu Joan, dacă tu nu i-ai fi dat imboldul. Sper că va fi fericită, mă îndoiesc, ce-i drept, dar sper.

Mabel ajunse în Siangtau, unde fu primită de colonia europeană cu onoarea cuvenită nevestei şefului societăţii Jun Nan.

Şi curios lucru, îi plăcea acolo. Căci era mai bine să joace un rol mare într-un oraş mic, decât să fie o nulitate în Sunningdale.

Într-o zi primiră o scrisoare de la Joan, din care reieşea lămurit, că e foarte fericită. Mabel citise scrisoarea strâmbând din nas.

Să continue linia.? Ce vrea să spună cu aceasta? Ea bănuia ceva.

Joe tuşi şi-i explică.

— Şi aceasta era ideea mea.

SFÂRŞIT